

มากกว่ารัก

มากกว่ารัก

มากกว่ารัก

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

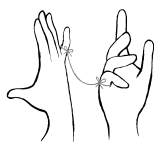
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ไต้ยบ
๓ ต้า
ปฐพี 是武天下

ซิงหลิงเยวี่ 倾冷月 เขียน
กระบี่หลงกิส แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หากคนสองคนที่มีมิตรภาพต่อกันอย่างเนิ่นนานต้องมาระแวงระวังกันเอง สถานการณ์เช่นนี้คงน่าปวดใจไม่น้อยเลยนะคะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีนางเอกของเรา เฟิงซือ^๑วัน มิตรภาพระหว่างนางและเฟิงหลันซีดำเนินมาอย่างยาวนานกระทั่งถึงจุดแตกหัก นางขอให้เขามาช่วย แต่เขากลับไม่ปรากฏตัวขึ้นเสียที เป็นเหตุให้ผู้ได้บังคับบัญชาที่นางรักเสมือนพี่น้องต้องสิ้นชีพ แล้วนางจะทำอย่างไรต่อไปเล่า

เรื่องราวดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว เราใกล้จะรู้แล้วว่าใครจะเป็นผู้เดิน 'หมาจนบนซังหมิง' กระดานนั้น แล้วใครจะเป็นผู้กำปฐพีไว้ในมือ ทว่าสุดท้ายแล้วแผ่นดินสำคัญที่สุดจริงหรือ อำนาจสำคัญที่สุดจริงหรือ หรือจะเป็นจริงดังคำที่ว่ายิ่งสูงยิ่งหนาว ทำให้ทางที่ยอดคนต้องเดินนั้นเจ็บเหงาเปล่าดายอย่างที่สุด!

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ได้แสงอาทิตย์ เขายิ้มบางๆ ดังกล้วยไม้กำจายกลิ่น ร่องเรียวยาว
ที่ทางตาลี่ประกายสูงส่งอย่างผู้ที่ผ่านเรื่องราวมากมาย

ได้แสงอาทิตย์ เขาปลอดภัยดี!

ชั่วเวลานั้น น้ำตานองหน้า!

ชั่วเวลานั้น จึงประจักษ์ถึงสิ่งที่เรียกว่าสูญเสียแล้วได้คืน!

ชั่วเวลานั้น จึงรู้ว่าฟ้าดินแม่ไพศาล สรรพสิ่งสรรพชีวิตแม้มากลับ
แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือผู้ที่อยู่ตรงหน้านี้เอง!

ชั่วเวลานั้น ยินยอมสละได้ทุกอย่างโดยไม่นึกเสียใจ!

แนะนำตัวละคร

- * ไปเฟิงซี/เฟิงซีวีน จอมยุทธ์หญิงอันดับหนึ่งและอ่องแห่งแคว้นชิงโจวฉลาด เก่งทั้งด้านบู้และบู้ ให้ความสำคัญกับคุณธรรมน้ำมิตร มักจะสวมอาภรณ์สีขาวเสมอ
- * เฮยเฟิงซี/เฟิงหลันซี ครอบครองตำแหน่งสองในสี่งั้งจื้อผู้ยิ่งใหญ่แห่งไต้หล้า สูงสง่า รูปร่างหล่อเหลา ถูกเรียกขานนามเฮยเฟิงซีร่วมกับไปเฟิงซีว่า 'ไปเฟิงเฮยซี' เป็นอ่องแห่งแคว้นยงโจว
- * หวงเฉา อ่องแห่งแคว้นจีโจว รูปร่างสูงใหญ่ นัยน์ตาสีน้ำตาลทอง ท่วงท่าสูงศักดิ์และหยิ่งทะนง เป็นยอดนักรบ
- * อวิ้วหยวน ได้รับการยกย่องให้เป็นงั้งจื้ออันดับหนึ่งในไต้หล้า ท่วงท่าสูงส่งบริสุทธิ์ปราศจากมลทิน

45

ลองใจปีกเลือด มรณการบร้าว

'หลังจากพวกเจ้าฝูงล้อมออกไป ด้วยความเร็วของกองทัพปีกกาฬ เวลานั้นพวกเขาก็ควรจะมาถึงแล้ว เมื่อพวกเจ้ารวมตัวกับกองทัพปีกกาฬ ค่อยรุกเข้ามาจากรอบนอก สองทัพรวมกำลังกันจะต้องทำลายทหารราชวงศ์รัชให้หมดสิ้นไปในคราวเดียวได้แน่!'

ในกลยุทธ์ทั้งหมด นี่คือก้าวที่สี่ที่เฟิงซือวินวางไว้ และเป็นก้าวสุดท้ายที่จะใช้กำชัย ทว่าเมื่อหลินจี้กำลังจะจากไปเป็นคนสุดท้าย เฟิงซือวินก็ให้คำสั่งเขาก่อนอย่าง 'หากปลายยามโฉงกองทัพปีกกาฬยังคงมาไม่ถึง พวกเจ้าก็ห้ามวุ่นวายเป็นอันขาด ต้องรอจนยามอินล่วงไปสามเค่อ แล้วจึงเคลื่อนไหวได้!'

เฟิงซือวินและเฟิงหลันซี คนทั้งสองจัดอยู่ในสามอ่องแห่งกลียุค เป็นยอดคนผู้เจิดจ้าที่สุด ยืนอยู่บนตำแหน่งที่สูงที่สุดท่ามกลางกลียุค ในช่วงปลายจักรวรรดิต้าตง สัญญาสมรซของทั้งสองแต่งเติมเส้นสายให้แก่

เรื่องราวชีวิตอันเยี่ยมไปด้วยสีสันแห่งตำนานของพวกเขา เป็นที่แซ่ซ้องของอนุชนตลอดมา และได้รับการยอมรับว่าเป็นการเชื่อมสัมพันธ์ซึ่งงามพร้อมที่สุดแห่งกลียุค เมื่อเทียบกับวีรบุรุษคู่หญิงงามอย่างหวงเจากับฮว่าจุนหรานแล้ว พวกเขาก็เป็นคู่มั่งกรและเฟื่องอันแสนสมบูรณ์แบบ

ที่ว่าคำสั่งสุดท้ายบนเขาลัววืงนี้กลับสาตงามืดสายหนึ่งลงไปยังความมั่งคั่งสมบูรณ์พร้อมของพวกเขา ในยุคต่อๆ มาบรรดาคนผู้เกิดทุนทั้งสองอย่างสุดจิตสุดใจก็มักจะข้ามส่วนนี้ไป แต่คนบางกลุ่มกลับตั้งข้อกังขาอย่างเปิดเผยว่าชิงอ่องกับยงอ่องมีจิตสเนหาลึกซึ้งเช่นในตำนานจริงหรือ เพราะคำสั่งนั้นและศึกนั้นบนเขาลัววืง ทั้งสองฝ่ายต่างมีจิตคิดลงใจและระแวงกันอย่างชัดเจน!

นักประวัติศาสตร์ไม่หมดเปลืองเวลาและกำลังสมองไปพิสูจน์ความรักระหว่างเฟิงซือวืงกับเฟิงหลันซี สิ่งที่พวกเขาสนใจคือผลงานและคุณูปการซึ่งทั้งสองสร้างให้แก่อนุชนรุ่นหลัง ดังนั้นนี่จึงเป็นปริศนาที่อัครมจรจนออกจะดำมืดและเย็นเยียบอยู่บ้าง ทว่ามันก็ได้ส่งผลต่อความเคารพเลื่อมใสที่คนรุ่นหลังมีต่อทั้งสองแต่อย่างใด ซ้ำยังทำให้พวกเขารู้สึกว่าเรื่องดังกล่าวลึกลับน่าค้นหายิ่งขึ้น กระทั่งก่อให้เกิดความสับสนหวั่นไหวและจินตนาการงดงามต่างๆ นานา ครั้นแล้วจึงเกิดเป็น 'ตำนานมังกรเฟิง' ออกมาฉบับแล้วฉบับเล่า

การศึกบนเขาลัววืงนั้น แม้เฟิงซือวืงจะคาดคำนวณและวางแผนไว้แต่แรก แต่มีจุดหนึ่งที่นางมิได้คำนวณเข้าไว้ในแผน นั่นก็คือความรักเกิดทุนอันผู้ใต้บัญชา... กองทัพวายุเมฆาที่นางก่อตั้งขึ้นกับมือมีต่อนาง ดังนั้นจึงกระทำให้วิญญาณวีรบุรุษนับไม่ถ้วนต้องตกลงไปบนเขาลัววืง เป็นเหตุให้ภายหลังนางรวดร้าวเสียใจไปชั่วชีวิต!

นักบวชอายุเมฆาจำนวนมากคือเด็กกำพร้า คือผู้ซึ่งพึ่งชีวิตวันช่วยมาจากภัยพิบัติในแต่ละแคว้นแต่ละแห่งหน นางรับพวกเขามาจากข้างถนน และวัดร้างเหินห่าง แยกกลับมาจากความทารุณอันมนุษย์เป็นผู้ก่อ...พวกเขาไม่มีญาติ ไม่มีบ้าน และยังไม่มีแคว้น! ในใจพวกเขามีเพียงคนเดียว นั่นคือฝ่าบาทของพวกเขา! พวกเขาได้ทำศึกเพื่อบ้านเมือง มิได้ทำศึกเพื่อไพร่ฟ้าในใต้หล้า แต่พวกเขาทำศึกเพื่อพึ่งชีวิตวันเท่านั้น!

ยามเปลวเพลิงแดงฉานบนยอดเขาล้วนพุ่งขึ้นสู่ฟ้า กองทัพอายุเมฆาที่เชิงเขาซึ่งฝ่าวงล้อมออกไปได้แล้วก็พากันแหงนหน้ามองยอดเขาอย่างไม่กล้าเชื่อสายตา เมื่อพวกเขาได้สติ สายตาทุกคู่ก็มองไปทางหลินจีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาอย่างพร้อมเพรียง ขณะนั้นหลินจีก็มองไปยังยอดเขาด้วยสีหน้าเปี่ยมแวววพรันพรังเช่นกัน เกาทัณฑ์ยาวในมือร่วงหล่นลงพื้น

"ท่านขุนพล" เหล่านักบวชอายุเมฆาร้องเรียกหัวหน้าของตน

หลินจีพลันได้สติ กวาดตามองตลอดซ้ายขวา สายตาขุนศึกทั้งหมดล้วนแต่เร่าร้อนและร้อนรน!

มือของเขาเงื้อมขึ้นสูง ประกาศดังก้องสี่ทิศด้วยเสียงทุ้มหนักแน่นว่า "ทหารทั้งหลาย พวกเราไปช่วยฝ่าบาท!"

"ขอรับ!" ทหารกล้าทั้งหลายขานรับ

เงาร่างสีเงินนับไม่ถ้วนโผนทะยานขึ้นเขาล้วนอิงด้วยความเร็วเหนือสามัญ

ฝ่าบาท ขอทรงอภัยที่หลินจีขัดบัญชาของพระองค์ แต่ต่อให้ถูกลงอาญา ต่อให้ต้องเอาชีวิตเข้าแลก หลินจีก็จะช่วยพระองค์ออกมาให้ได้! ในใจของหลินจี ในใจของเราเหล่าอายุเมฆา พระองค์สำคัญกว่าแผ่นดินนี้!

"ธารผาผืนไผ่ทงามปานวาด ควันศีกยาตรขึ้นฟ้าหน้าสันสี
ทวนเหล็กกล้าม้าเกราะประดามี ชิงธาตรีรุ่งดับสลบไป
เขาค้ำฟ้าพสุธาหมื่นลี เพียงกระบี่ยาวกล้ำจิ้งปอกได้
ร่ายศาสตราในราตรีตั้งหมายใจ สาบานใช้สองมือขึ้นชะตา!

ทัพสวรรคตหมื่นแสนจากเหนือหล้า พลิกเมฆาฟุ้งดินเข้าฟาดผ่า
ยาตราทัพด้วยตราพยัคฆมา สั่งทั่วฟ้าเมื่อราชาอยู่ในกร
ศรชนนกลำแสงแผลงกำลัง เขาซังหมั่งแหง่วนวันภูผาค่อน!

โบราณว่าใจคนจริงไม่สิ้นคลอน จนชีพถอนยังแน่นแนเพื่อแผ่นดิน
โลหิตหลังล้างทั่วทั้งพิภพ กระตุกขาวถูกกลบได้หมุดฤณ
ไม่กลัวฝุ่นกลืนเอ้ากายหายสิ้น จิตโผบินฉายชัดยังฟ้าคราม!"

เสียงขับขานอีกheimเกรียงไกรดั่งขึ้นกลางเขาล้วน หัวใจที่เหี่ยมหาญ
ปานนั้น กระทั่งเงืงฟ้ายามราตรีก็ดูจะสะท้อนไปด้วย เสียงสะท้อนก้องอยู่
กลางเวหาเป็นระลอก เขย่าให้สรรพสิ่งอันอยู่ระหว่างฟ้าและดินตื่นจาก
การหลับไหล กระตุ้นให้ทหารราของครักษ์ที่ยืนแข็งที่อู่สะดุ้ง

"เพิงชื่อวันเป็นอิสตรี แต่กลับสามารถเขียนบทเพลงห้าวหาญเร้าร้อน
เช่นนี้ขึ้นมาได้ น่านับถือ น่านับถือ!" ตงซู่ฟ่งได้ยินลำน้าที่ยิ่งมายิ่งไกล คิ้ว
ซึ่งขมวดอยู่อดเล็กขึ้นมิได้ อารมณ์อีกheimสลายหนึ่งเอ่อทันอยู่ในอก "เมื่อ
พวกเจ้าไม่กลัว 'กระตุกขาวถูกกลบได้หมุดฤณ' เช่นนั้นข้าแม่ทัพผู้นี้ก็ยอม
'จิตโผบินฉายชัดยังฟ้าคราม'!"

"ท่านแม่ทัพใหญ่ ทัพวายูเมฆาบุกขึ้นมาแล้วขอรับ!" เล่อหยวนรุตมา

รายงานอย่างแตกตื่น

"อุตสาห์ผิววล้อมออกไปแล้ว แต่ไม่รีบหนีเอาชีวิตรอด กลับขึ้นเขา โอบตีส้อมกำลัง" ตงซูฟ้งยืนอยู่บนยอดกลีบที่สอง ก้มมองทัพวายูเมฆาซึ่งเอ่อลามาขึ้นมาจากเชิงเขาอย่างรวดเร็วดุจคลื่นสี่เงิน "เพียงเพื่อช่วยผู้ที่อยู่ในเพลิงนี้เองหรือ ช่างโง่งมแท้ๆ!"

"ท่านแม่ทัพใหญ่ พวกเรา..." เวลานี้เล่อหยวนไร่แล้วซึ่งปณิธานยิ่งใหญ่ ใจห้าวหาญ ขวากหนามครั้งแล้วครั้งเล่าบนเขาล้วนทำให้จิตคิดสู้ของเขามลายืน "เรารวมกำลังกันฝ่าลงเขาไปทางตะวันตกเฉียงใต้มีดีหรือขอรับ ต้องทะลวงออกไปได้แน่"

"ขุนพลเล่อ เจ้ากลัวอะไร" ตงซูฟ้งมองเล่อหยวนคราหนึ่ง จ้องใบหน้าที่ระย้อจนขีดเลือดของเขาด้วยแววตาคมกริบดังคมดาบ "เมื่อเทียบกับพลทหารวายูเมฆาที่ต่อให้ต้องเสี่ยงตายก็จะขึ้นเขามาช่วยนาง แม่ทัพอย่างข้าอ่อนแอไร้สามารถนักหรือ เพียงเห็นเงาข้าศึกแต่ไกลๆ ก็หลบหนี? ทัพวายูเมฆาแค่หยิบมือยังกล้าขึ้นเขามา เราทหารราของครักซ์เจ็ดหมื่น กระทั่งความกล้าที่จะตัดสินใจซึ่งหน้าก็ยังหาไม่ได้หรือ!"

"มะ...ไม่ใช่ขอรับ..." เล่อหยวนอีกอีก

"ถ้ายทอดคำสั่ง!" ตงซูฟ้งไม่มองเขาอีก น้ำเสียงองอาจดังขึ้นเหนือยอดกลีบ ก้องไปทั่วทั้งเขาล้วน "ทหารทั้งหมดเตรียมรับศึก! บนเขาล้วนแห่งนี้ เรากับวายูเมฆาเหลือรอดได้เพียงหนึ่งเท่านั้น!"

"ขอรับ!"

คลื่นน้ำสีน้ำตาลโถมลงจากกลีบ กรากเข้าใส่คลื่นเขียวสี่เงินที่ม้วนตรงขึ้นมา ใต้รัศมีจันทร์สลัว กุหลาบปาสีโลหิตนับไม่ถ้วนคลีบบนบุปผาสีน้ำตาลดอกนี้ เกิดเป็นสายฝนกุหลาบปาสีอันเจิดจรัสที่ตกลงมาระลอกแล้ว

ระลอกเล่า ย่อมให้กลับมามีแสงเจิดจ้า สองประกายสะกดสายตา
สะท้อนวิญญาณอยู่ได้แสงเดือน!

บนยอดกลีบ บนผนังกลีบ บนทางลาด ดาบกระป๋องไม้ถั่ว
ประสานคม หอกทวนนับไม้ถั่วเข้าปะทะ ครีโอลนับไม้ถั่วสักรับ...

ยามแม่ทัพใหญ่ตงซูฟ่งมีคำสั่ง ทหารราชวงศ์ถังที่ถล่มลงจาก
ยอดกลีบก็หมดทางถอย มีแต่ต้องพุ่งไปเบื้องหน้าสุดกำลังสถานเดียว!
พวกเขาจะต้องทะลวงวงล้อมออกไป และยังต้องกวาดล้างข้าศึกทั้งมวล
ให้สิ้นซากด้วย! มีแต่ต้องกำจัดศัตรูตรงหน้าให้สิ้น มีแต่ต้องเหยียบซาก
องคาพยพและโลหิตสดๆ ของข้าศึกเท่านั้น พวกเขาจึงจะมีหนทางรอด!

ส่วนฝ่ายทัพวายเมฆาที่โหมขึ้นจากเชิงเขา ฝ่าบาทของพวกเขาอยู่
ด้านบน ฝ่าบาทของพวกเขาอยู่กลางกองเพลิง พวกเขาจะต้องช่วย
ฝ่าบาทของพวกเขา! นี่คือการเป่าหมายเพียงอย่างเดียวของพวกเขา นี่คือ
เหตุผลเดียวที่พวกเขาทำศึก นี่คือการกระตุ้นให้พวกเขาพุ่งปราดเข้าปะทะ
โดยไม่คำนึงถึงตัวเอง! เพลิงยังคงโหมกระหน่ำ ทุกครั้งที่เม็ดทรายละเอียด
ร่วงผ่านนาฬิกาทราย ดาบในมือกระบวายุเมฆาก็จะฟันใส่ปัจจุามิตรด้วย
แรงเหวี่ยงมหาญที่เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งส่วน! สังหารข้าศึกตรงหน้าให้ราบ กำจัด
เครื่องกีดขวางทั้งหมดในทางข้างหน้าให้สิ้น พวกเขาถึงจะไปช่วยฝ่าบาท
ได้!

กล่าวถึงพลังใจในการรบ ทัพวายเมฆาเหนือกว่าทัพราชวงศ์ถัง
แต่จำนวนคนของทัพราชวงศ์ถังกลับเหนือกว่าทัพวายเมฆามากมาย นี่คือการ
ศึกซึ่งกำลังพลต่างกันลิบลับ! ทว่า...ฝ่ายหนึ่งต้องการเอาชีวิตรอด
ฝ่ายหนึ่งต้องการช่วยคน จิตมุ่งมั่นของทั้งสองฝ่ายต่างถูกบีบจนถึงขีดสุด
มุ่งหน้าเข้าหาฟันโดยไม่สนสิ่งอื่นใด ต่างใช้พลกำลังทั้งหมดทั้งมวล

ฟาดคัสตราวุธในมือออกไป...องค์เทพยพชาดวันแชนนเกี้ยวทั่วผนังกลีบ
ศิระกะลิ่งลงจากยอดกลีบ ซากองค์เทพยพกองเต็มทางเดิน นี่คือศึก
อันขริ่มขลังและเป็นโศกนาฏกรรม!

โลหิตเนืองนองเป็นสายธาร ไหลรวมเป็นมหาสมุทร ชีวิตมากมาย
เหลือคณาดกส่งไปท่ามกลางเสียงร้องไหยหวน ทั้งทหารราชของครักษ์และ
ทหารวายุเมฆา...คลื่นสีเงินและคลื่นสีน้ำดาลมาบรรจบหลอมรวมเป็นหนึ่ง
แปรเปลี่ยนเป็นกระแสเชี่ยวกรากแดงฉาน โถมท่วมทั่วทั้งเขาล้วน...

"ท่าน...แม่ทัพใหญ่...นี่...นี่..." เล่อหยวนมองการประหัตประหาร
ด้านล่างด้วยอาการสั่นสะท้าน ภาพอันอนาถถึงเพียงนี้คือสิ่งซึ่งเขา
ผู้รั้งอยู่แต่ในนครหลวงไม่เคยพบมาก่อนในชีวิต แม้ชั่วพริบตาก็มีผู้คน
ทรุดลงมากมายนัก โลหิตที่สาดฟุ้งประคจจะกระเซ็นมาโดนหน้าทำให้เขา
อดหลับตาลงมิได้

ตงซู่ฟ่งมองเล่อหยวนคราหนึ่ง สายตานั้นฉายแววเหยียดแคลนและ
กำสรดลึกซึ้ง

"ขุนพลเล่อ แต่โบราณมาสนามรบก็เป็นเยี่ยงนี้ ชัยชนะล้วนแต่
หลอมขึ้นจากโลหิตและชีวิตทั้งสิ้น!" เขาชักดาบยาว สะบัดข้อมือโบกดาบ
"ทหารทั้งหลาย ติดตามข้าฝ่าออกไป!"

ผ้าคลุมสีแดงคล้ำปลิวไหวอยู่เบื้องหลัง ดาบยาวทรงพระจันทร์
ทอประกายอยู่เบื้องหน้า จอมทัพใหญ่แห่งทหารราชของครักษ์พุ่งเข้าฟาดฟัน
ข้าศึกในสมรภูมิด้วยตัวเอง ทหารคนสนิทหนึ่งหมื่นนายด้านหลังเขาดลออก
ประหัตประหารพร้อมเปล่งเสียงกู่ร้องในทันใด ปราดเข้าหาทัพวายุเมฆา
ที่กำลังฮึกเหิม...

ยามทหารราชของครักษ์มหาศาลถลาลงจากภูเขา กลางทะเลเพลิง

บนยอดเขาล้วนก็บังเกิดเสียงกู่ร้องขึ้น เสียงร้องไล่กังวานยาวนาน ทะลวงผ่านสำเนียงแห่งการฆ่าฟันที่อื้ออึงดูจระแสน้ำ บรรลุขึ้นถึง แก้วน้ำฟ้า!

"เป็นฝ่าบาท! เป็นฝ่าบาท! ฝ่าบาทยังทรงอยู่!"

เสียงกู่ร้องยาวนานนั้นกระตุ้นให้กองทัพวายุเมฆาที่กรำศึกอย่าง ยากเข็ญกระห่มกระชวยขึ้น พวกเขาปาดหยาดโลหิตบนใบหน้าทิ้ง กัดแกว่งดาบในมือ "พี่น้องทั้งหลาย พวกเราไปช่วยฝ่าบาท!"

เมื่อเสียงกู่ร้องยาวนานนั้นขาดลง เกรว้างสีแดงสายหนึ่งก็เหิน ออกจากยอดเขาที่ไฟลุกโชน ท่ามกลางเมฆาแดงฉานเปลวเพลิงโชติช่วง ร่วงนั้นก็ราวกับเป็นเฟิงหวงซึ่งเสกขึ้นจากไฟร้อนแรง ตลอดร่างเต็มไปด้วย ประกายสีแดงเจิดจรัสจับตา ฟุ้งออกจากทะเลเพลิง โผนสู่วังเวหาสูง โอบผ่านผิวน้ำทะเลสาบ...ขณะที่ทหารราชวงศ์รัชช้างทะเลสาบยังตะลึง ปากอ้าตาค้างอยู่นั้น รุ่งสีเงินสายหนึ่งที่ท่ามกลางแสงสีแดงเรืองรองก็พาเอา พลังานุภาพมหาศาลปานจะเบิกฟ้าแหวกดินได้ทะลวงลงมาจากเวียงฟ้า... ศีรษะปลิดลอยขึ้นกลางอากาศ มังกรขาวตัวหนึ่งแผดเสียงคำรามอย่าง บ้าคลั่งอยู่กลางนภา บินฉวัดเฉวียน ร่วงนับไม่ถ้วนถูกกวาดขึ้นกลางอากาศ แล้วร่วงลงโดยไร้สัมเสียด...

ติ๊งๆๆ...

เสียงฝีเท้าอาชาแน่นขนัดและถึกระชั้นประหนึ่งดังมาจากฟากฟ้า ย่ำให้เสียงตะโกนฆ่าฟันก้องกัมปนาทนี้มีอันแตกไป กระหึ่มดุจสนับทึบ พาด ทำให้ทหารทั้งสองทัพที่กำลังน้ำหนัชนิดเลือดเข้าตาสะอึก แม้ดาบ จะยังคงฟาดลงไม่หยุด ฝีเท้ายังคงมุ่งไปข้างหน้าไม่ถอย ทว่าในสมอง

กลับคิดถึงขึ้นพร้อมกันว่าหรือกองทัพปีกกาพม่าถึงแล้ว?

ความคิดนี้กระทำให้กองทัพวายุเมฆายิ่งอีกเหิม และกระทำให้ทหารราชวงศ์ยังระย้อยในอก!

เสียงก๊อบเท้าอาซาใกล้เข้ามาทุกขณะ ดังมาจากที่ราบปากหริดี กลางแสงชมพูขมิ้วและเสียงก๊อบเท้า พลอาซาสีเงินราวกับทะยานมาจากขอบฟ้า เกราะสะท้อนรัศมีจับตาในแสงราตรี ธงเฟิงสะบัดไหวในอากาศ...นี่หรือจะเป็นทัพวายุเมฆา? ทว่า...ไฉนยังมีทัพวายุเมฆาอีกทัพหนึ่งเล่า แต่ยามนี้หาใช่เวลาใคร่ครวญหาคำตอบไม่!

ทหารสองฝ่ายที่ฟาดฟันกันอยู่บนยอดกลีบแรกดอดเหลือบมอง กองพลอาซาซึ่งควบทะยานเข้ามาอย่างรวดเร็วนั้นมีได้ เมื่อใกล้จนสามารถเห็นผู้ผู้นำสุดได้ ทหารวายุเมฆาก็เผลอตะโกนลั่น "เป็นขุนพลฉี! เป็นขุนพลฉี!"

เสียงโห่ร้องว่า "ขุนพลฉีขึ้นมาแล้ว!" แพร่ไปทั่วทั้งเขาล้วนด้วยพลัน เป็นดุจพละกำลังมหาศาลสายหนึ่งซึ่งชำแรกเข้าสู่ร่างทหารวายุเมฆา ส่งให้พวกเขามีเพียงสมองกระปรี้กระเปร่า พละนาฏภาพก็ยิ่งเหี้ยมหาญเหลือตำนาน! ทว่าทหารราชวงศ์ที่สู้ศึกอย่างยากเข็ญกลับหนาวเยือกในอก ร่างสั่นสะท้าน ขณะที่มือข้างเล็กน้อย คีรชะก็ถูกทหารวายุเมฆาปลิดไป!

ผู้ที่ควบมำอยู่เบื้องหน้าสุดก็คือฉีซุนพลใหญ่แห่งวายุเมฆา ส่วนผู้ที่ควบมำอยู่เสมอกับเขาคือคนหนุ่มสวมเกราะสีเงินสีน่ายซึ่งอายุและรูปลักษณะใกล้เคียงกัน เมื่อตะบึงมาถึงเชิงเขา คนทั้งสองก็กระโดดลงจากอาซาเหินร่างขึ้นเขาล้วนตรงๆ เพียงเฝินขึ้นไม่กี่คราคนก็อยู่บนยอดกลีบเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แค่กระบวนท่านี้ก็เห็นได้ว่ายุทธ์ของพวกเขาเหนือล้ำกว่า

ยอดฝีมือลำดับต้นๆ ในยุทธภพ พวกเขายังไม่หยุดฝึกทำ เหน็ดตรงต่อขึ้นไปยัง ยอดเขา ทหารราชวงศ์จักรีผู้หมายจะขัดขวางระหว่างทางล้วนกลายเป็น วิญญาณใต้คมกระบี่ไปแล้ว!

ด้านทหารวายุเมฆาห้าหมื่นนายที่เพิ่งมาถึงก็บ่ายหน้าตรงขึ้นเขาลัววิ่ง ตามคำบัญชาของชีชู สถานการณ์ของสองทัพซึ่งเดิมไม่แพ้ไม่ชนะก็พลิกผัน ทันใด ทหารราชวงศ์จักรีตกสู่ห้วงวิกฤตซึ่งต้องกระเสือกกระสนอย่าง ยากลำบาก ส่วนทหารวายุเมฆายังกระเหี้ยนกระหือรือ โจมตีดุด้นกว่าเก่า ผู้ที่ทรุดลงจึงเป็นนักรบเกราะน้ำตาลมากกว่า!

การห้าหมื่นนายยังคงดำเนินต่อไป นักรบเกราะเงินและเกราะน้ำตาล ต่างไม่มีทีท่าว่าจะหยุดมือ ศึกนี้ราวกับพวกเขาเข้าใจตรงกันแต่แรกแล้วว่า ผู้ที่ยืนหยัดได้จนถึงตอนท้ายก็คือผู้มีชัย! ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าจะมีสหายทรุดกาย ลงไปสักกี่คน ไม่ว่าจะสังหารศัตรูได้กี่คน ผู้ที่ยังหายใจก็มีแต่ต้องบุกบั่น ไปข้างหน้าสถานเดียว หากไม่ทะลวงวงล้อมออกไปก็ต้องสังหารข้าศึก ให้สิ้น...

มีรู้เวลาล่วงไปนานเท่าใด แสงจันทร์จางลงที่ละน้อย ฟ้าดินคล้าย ดำดิ่งอยู่กลางม่านมืดมิด ทว่ายามนี้เองพลันมีเสียงกึกก้องอาชาดั่งขึ้นจาก ทิศพายัพและอีสาน ไกลเข้ามาทุกทีๆ นั่นคือ...นักรบซึ่งสวมเกราะเงิน ตลอดร่าง! เป็นสวี่ยวนและเจิ้งจื่อ!

"ท่านแม่ทัพใหญ่...วายุเมฆา...วายุเมฆา...มีทัพหนุนมากเหลือเกิน ขอรับ...พวกเรา...พวกเราถูกล้อมไว้แล้ว!" เล่อหยวนมองตงซูฟุ้งผู้มีโลहित อาบขลุ่ยทักทาย มองซากศพเต็มภูเขา มองทหารราชวงศ์จักรีที่เหลือน้อย ลงทุกที มองทหารวายุเมฆาที่ทั้งมากมายทั้งไกลเข้ามาเรื่อยๆ เขาเอ่ย

เสียงแหบพร่า นั่นคือความหวาดหวั่นถึงขีดสุด "มะ...แม่ทัพใหญ่ เรา... เราหนีเกิดขอรับ!"

"ขุนพลเล่ เจ้ากลัวมากหรือ" ตงซู่ฟิงจ้องเล่หยวนอย่างเยือกเย็น
 "ชะ...ขอรับ..." เล่หยวนกลืนน้ำลาย บัดนี้ไม่สนแล้วว่าคำตอบ
 จะชวนขายหน้าเพียงไร "พวก...พวกเราเดิมทีก็ไม่ควรมาปราบชิงฮ่องเล
 เราหาใช้คู่ต่อสู้ของทัพวายุเมฆาไม่ นี่เป็นการตัดสินพระทัยอันผิดพลาด
 ของฝ่าบาท...เรา..."

ตงซู่ฟิงฟังอย่างสงบ ปลายดาบเล่มโตในมือชี้ลงพื้น เขาเอ่ยปาก
 อย่างอ่อนโยนว่า "เมื่อเจ้าหวาดกลัวปานนี้ ข้าจะช่วยเจ้าสักหน่อยก็แล้วกัน!"

ทันทีที่สิ้นเสียง เล่หยวนยังมีทันแจ่มแจ้งในความนัย ประกายดาบ
 ก็สาดวาบ ล่าคอเจ็บแปลบ จากนั้นก็รู้สึกเพียงศีรษะเบาหวิว แล้วเห็นร่าง
 ของตนทรุดลง...

"ฝ่าบาทไม่ทรงต้องการขุนนางเยี่ยงเจ้า!" ตงซู่ฟิงเอ่ยวาจานี้ออกมา
 อย่างแผ่วเบา

เขากระชับดาบในมือแน่น แวดตาดูจวบเพลิงมองไปยังทัพวายุเมฆา
 เบื้องหน้า สืบเท้ายาวๆ เข้าหา ทหารวายุเมฆานายหนึ่งฟาดกระบี่เข้าใส่
 เขาสะบัดข้อมือคราหนึ่ง พริบตาเดียวศีรษะของทหารนายนั้นก็อ้าลาร่าง
 ต่อมาเขาก็ก้าวต่อไปโดยไม่เหลือบมองแม้สักนิด ไม่ว่าผู้ที่เข้ามาจะเป็นใคร
 เมื่อดาบยาวเงื้องขึ้นก็จำเป็นต้องมีฝนโลหิตพรั่งพรูและร่างไร้วิญญาณ
 ที่ล้มลง!

ไม่รู้ว่าดินมาไกลเพียงใด และไม่รู้ว่าสังหารคนไปมากมายเท่าใด
 เขารู้เพียงต้องมุ่งหน้าไปไม่หยุด ฟาดฟันดาบไม่หยุด และแล้วสรรพสิ่ง
 รอบกายก็บางลง เบาลง...สังหารทหารวายุเมฆาจนสิ้นแล้วกระนั้นหรือ

หรือเป็นทัพราชของครุฑษัที่ถูกทัพวาญเมฆาสังหารสิ้น? สิ่งเหล่านั้นราวกับไม่สำคัญทั้งนั้น เขาแค่ต้องมุ่งไปข้างหน้า สังหารทุกคนที่ขวางทาง จากนั้นก็นั่งศีรษะเฟิงชี้อ้วนลงมาแล้วกลับนครหลวง กลับไปอยู่ข้างกายฝ่าบาท!

เบื้องหน้ามีบางสิ่งวูบไหว แสงแยงตาเห็นผ่านห้องฟ้าราวอสเนibat คละเคล้ากับเสียงคำรามรวดร้าวของลมที่ถูกกรีดผ่าน ชั่วโมงนั้นในความมีนงเขาก็กะจ่างแจ้ง จู่ๆ เขาก็ยืมออกมา ในฐานะนักรบก็ควรเป็นเยี่ยงนี้! เขายกข้อมือ ดาบเล่มโตแปลงเป็นรุ้งยาวพุ่งออกไป... จากนั้นสตรับรู้ก็พลันแจ่มชัด มองเห็นได้ถนัดตาว่าดาบกับศรเงินพุ่งปราดดุจสายฟ้า สวณกันกลางอากาศแล้วเลยไป...

สวบ! ฟูไต้ยินเสียงอย่างชัดเจน แต่ร่างกายคล้ายกับสูญเสียการรับรู้ไปแล้ว หว่างคิ้วมีบางสิ่งซึ่มออกมา ไหลลงสู่ดวงตา เมื่อยกมือปาดกลับสัมผัสถูกศรยาวซึ่งเสียบลึกลงสู่หน้าผาก! ร่างของเขากำลังหายไปด้านหลัง พละกำลังทั้งหมดราวถูกสูบออกไปซำๆ สิ่งที่เขาสูญเสียาคือเงืงฟ้าสุดลูกหูลูกตา ไฟศาลถึงเพียงนั้น มีดมืดถึงเพียงนั้น...เขารู้สึกได้เลื่อนรางว่าเบื้องหน้าคล้ายกับมีบางสิ่งลึ้มลง แต่นั่นก็ไม่เกี่ยวกับเขาก็คต่อไป

มือของเขาล้วงเอาพระราชโองการม้วนนั้นออกมาจากอก นั่นคือสิ่งซึ่งฝ่าบาทสั่งให้มอบแก่ชิงอ่อง ทว่าเขายังไม่มีโอกาสพบหน้าชิงอ่องเพื่อมอบความกรุณาของฝ่าบาทให้นางเลย แต่อย่างไรก็ต้องให้นางรู้ ให้นางรับรู้ว่่าฝ่าบาทคือเหนือหัวผู้เมตตาและพระทัยกว้าง

นิ้วคลายออกอย่างอ่อนล้า ลมสายหนึ่งโชยมา พัดให้พระราชโองการบนพื้นลอยขึ้นและคลี่ออกกลางอากาศ บนกระดาดขาวทรงสี่เหลี่ยมยาวสองเตี้ยะกลับมีอักษรขนาดใหญ่เพียงคำเดียวว่า 'อภัยโทษ'!

อภัยโทษ?

มูมปากตงซู่ฟ่งเผยขึ้นอย่างสิ้นแรง บัดนี้เขาพลันกระจ่างแจ้ง แค่ว่า...
เขาคลายจะทำให้ความตั้งใจของฝ่าบาทต้องเหลวเลยเสียแล้ว!

อภัยโทษ!

ฝ่าบาท 'ไม่ว่ากระหม่อมจะพ่ายหรือมีชัยเหนือเฟิงซือวิน พระองค์
ก็ล้วนแต่ทรงเว้นอาญาให้กระหม่อม

ฝ่าบาท นี่คือบัญชาของพระองค์หรือ แต่กระหม่อมไม่ต้องการ!
พระองค์ต่างหากคือเหนือหัวเพียงหนึ่งเดียวของกระหม่อม!

"โบราณว่าใจคนจริงไม่สั่นคลอน จนชีพถอนยังแน่นเพื่อแผ่นดิน
โลหิตหลังล้างทั่วทั้งพิภพ กระตูกขาวถูกกลบได้หมดฤๅ 'ไม่กลัวฝุ่นกลืนเข้า
กายหายสิ้น จิตโผบินฉายชัดยังฟ้าคราม!' ตงซู่ฟ่งรำพัน เสียงค่อยๆ เบาลง
ทีละน้อย เขาล้วงมือขวากับจะส่งดตามไปด้วย

"ฝ่าบาท...เถาเหยี่ย..."

ตงซู่ฟ่งแม่ทัพใหญ่นายสุดท้ายแห่งจักรวรรดิต้าตงหลับตาลงใน
รัชศกจึงเหยียนปีที่สี่สิบเจ็ด เดือนสิบ วันที่สี่สิบห้า ปลายยามอัน
วาวจาสุดท้ายที่เขาทิ้งไว้คือ 'ฝ่าบาท...เถาเหยี่ย...'

เวลาเดียวกันนั้นฮ่องเต้จึงเหยียนดีกำลังนั่งสมาธิข้ามคั่นอยู่ในตำหนัก
ติ่งเทา ส่วนตงเถาเหยี่ยกำลังสู้ศึกอยู่กับหวงเฉา

สำหรับแม่ทัพในปลายยุคนี้ คนรุ่นหลังวิจารณ์ว่าเขา 'หัวรั้นและ
สายตาดิ้นเขิน' แต่คำว่า 'ภาคี' ซึ่งนักประวัติศาสตร์จารเอาไว้กลับมีผู้ใด
ได้แย้ง

การศึกมาถึงช่วงท้ายแล้ว ทหารราชของครักซันเขาล้วงมือที่รอดชีวิต
มีน้อยจนนับได้ แต่ซู่ซู่ สวียวน และเจิงจื่อผู้คู่ตส่าให้ได้พบกันก็ไม่ตื่นเต้นยินดี

สักครึ่งส่วน สายตาที่สับสนล้นแต่รู้มึนกระวนกระวาย เหล่าแม่ทัพใหญ่ ผู้ประจันหน้ากับข้าศึกพันหมื่นก็ยังสงบสุขุมได้ ยามนี้กลับไม่อาจอ้างความกลัวลนลานในใจได้เลย

เพลงไหม้บนยอดเขาล้วนอึ้งอ่นกำลังลงทีละน้อย ดับมอดลงอย่างช้าๆ...แต่ฝ่าบาทเล่า จิวหรงเล่า หลินจี้เล่า เหตุใดจึงหาไม่พบสักคน พอเคลื่อนสายตามองรอบด้านก็เห็นซากศพเกลื่อนกลาด ในนั้นมีทหารวายุเมฆามากมายนัก!

"ต่อไปต้องชุดเขาลูกนี้จนราบก็ต้องหาพวกเขาให้เจอ!" เสียงเจิ้งจื่อทั้งหนาทั้งแหบ เขาหลบสายตาของอีกสองคน กวาดมองไปเบื้องหน้าแทนแต่ภูเขาซากศพและทะเลเลือดนั้นก็ทำให้เขาต้องหลับตาแน่น!

ทันใดนั้นสวียวนก็เขม่นมอง จากนั้นก็ก้าวเร็วๆ ออกไป แต่เดินไปเพียงครึ่งทางก็ชะงักฝีเท้า รวากับตรงหน้ามีสิ่งน่ากลัวบางอย่างกระทำให้เขาพร่นพริ้ง ทำให้เขาไม่กล้าสืบเท้าต่อไปอีกแม้แต่ครึ่งก้าว!

ฉีตูและเจิ้งจื่ออยู่ด้านหลังเขา แท้ซึ่งเดิมยกขึ้นพล้นวางกลับลงไป ไม่กล้าเข้าใกล้ขึ้นมาอย่างฉับพลัน ล่วงไปเนิ่นนานทั้งสองถึงยกเท้าที่เสมือนหนักพันชั่งขึ้น ก้าวไปที่ละก้าวอย่างเชื่องช้า คล้ายกับว่าหากเดินช้าสักหน่อย สิ่งน่ากลัวบนทางข้างหน้าก็จะมลายไป แต่ระยะทางกลับสั้นเหลือใจ ไม่ว่าพวกเขาจะหวังเหนี่ยวเยี่ยงไร สุดท้ายก็ต้องเผชิญหน้าจนได้

"หลิน...หลินจี้..." น้ำเสียงแหบใหญ่ของเจิ้งจื่อขาดห้วงกลางคัน ลมหายใจก็กระชั้น หัวไหล่สะท้านรุนแรงอย่างมิอาจควบคุม ต่อมาร่างมึนมาของเขาก็ทรุดลง คุณเขายูอยู่บนพื้นที่เต็มไปด้วยโลหิต สองมือกุมศีรษะแน่น...

"อ้าก!!!!"

เสียงโหยหวนรวดราวสะท่อนก้องทั่วเขาล้วน เขย่าให้เกิดเสียงสะท้อน

บาดหุสะเทือนใจระลอกแล้วระลอกเล่า

ฉีฐ์และสวียวนมิได้แผดเสียงร้อง แต่ร่างกายก็คล้ายกับไม่อยู่
ได้การควบคุมของพวกเขาอีกแล้ว ทรดลงคุกเขาอย่างไร้เรี่ยวแรง

"นี่...ไม่มีทางเป็นหลินจีไปได้" สวียวนผู้เยือกเย็นมีเหตุผล
มาแต่ไหนแต่ไรพึมพำขึ้น ประการณจะได้คำยืนยัน

ทว่าไร้ซึ่งเสียงตอบ ฉีฐ์เพียงเคลือบตาทั้งสอง เมื่อขยับมาถึง
ข้างร่างนั้น บุรุษผู้หนักแน่นสุขุมเสมอมาก็พุดลงกับพื้น นิ้วทั้งสิบจิกพื้นแน่น
ปล่อยให้นินทาเขาแหลมคมกรีดฝ่ามือ!

มือเกาทัณฑ์เทพแห่งกองทัพวายุเมฆาบัดนี้เอนกายสงบนิ่งอยู่บนพื้น
นอนอยู่กลางโลหิตของเขาเอง มือยังคงกุมเกาทัณฑ์ยาวแน่น ทว่าเขามีอาจ
น้ำวสายยั้งครได้อีกแล้ว เพราะดาบยาวเล่มหนึ่งปักอยู่บนศีรษะ และผู้ที่
เอนกายอยู่ห่างจากเขาไม่ไกลก็คือแม่ทัพใหญ่ตงซู่ฟ่งที่มีครเงินดอกหนึ่ง
เสียบทะลุหว่างคิ้ว!

เสียงฝีเท้าอาชาดังขึ้นอีกครั้ง เพียงครู่เดียวกองทัพสีดำก็มาถึง
ประหนึ่งชนกที่พลิวผ่าน ในโลกนี้ทัพที่รวดเร็วปานนี้ก็มีแค่ทัพปีกกาพ
เท่านั้น แต่ทหารวายุเมฆาบนเขากลับไม่มีสักคนที่ให้ร้องยินดี

ศึกยุติแล้ว สหายทอดกายเกลื่อนเต็มพื้น ซากศพเกลื่อนเต็มเขา
ความผิดหวังเต็มอก ความทุกข์ระทมเต็มหัวใจ

ภูเขาลั่ววึงเงียบสงัดเป็นพิเศษ ไม่มีเสียงคัสตราวุธ ไม่มีเสียงตะโกน
ประหัตประหาร และไม่มีเสียงมนุษย์...คนนับด้วยหลายหมื่นอยู่ ณ ที่นี้
แต่กลับมีเพียงความนิ่งสงัดอันหนักอึ้ง

เหล่าทหารปีกกาพจ้องมองภาพตรงหน้าด้วยอาการปากอ้าตาค้าง

พวกเขาต่างเป็นนักเรียนผู้ผ่านสมรภูมิอันเป็นป่าดาบฝนเกาทัณฑ์มาก่อน
เช่นกัน ทว่าความมอเอนจนาดตรงหน้ากลับกระแทกให้หัวสมองว่างเปล่า
ภาพเช่นนี้เป็นผลจากศึกดุเดือดปานใดกัน!

"ฝ่าบาท เรามาสายเสียแล้วพะย่ะค่ะ!"

ตวนมู่เหวินเชิงกับเฮ่อชี่ชู่มองเฟิงหลันชี่ที่เบี่ยงหน้าอย่างพร้อมเพรียง
จากนั้นถึงละสายตาไปทางทัพวายูเมฆาบนเขาลัวอิง ยามนั้นมีผู้ด้วยเหตุใด
ในหัวอกพวกเขาก็บังเกิดไอย่นเยียบกระแเสหนึ่ง

"จบสิ้นแล้ว..." เฟิงหลันชี่เอ่ยออกมาโดยไม่รู้ตัว

จบสิ้นแล้ว...สิ่งที่จบสิ้นคืออะไรเล่า การศึกจบสิ้นหรือมีสิ่งอื่นที่จบสิ้น?

เสียงกิบเท้าอาษาประปรายดังขึ้น พอเอียงศีรษะมองไปก็พบอาษา
อย่างก้าวมาแต่ไกล คนชุดครามผู้หนึ่งโยกเยกไปมาอยู่บนหลังอาษา

"ยงอ๋อง ซีเออร์เล่า" จิวเวยกะโดดลงจากอาษาอย่างทุลักทุเล
ตั้งคำถามกับเฟิงหลันชี่ด้วยอาการเหนื่อยหอบ เขาไม่รู้วิชายุทธ์ วิชา
ขับควบอาษาก็ไม่ถ่องแท้ ดังนั้นจึงเพ็งถึงเอาบัดนี้

เฟิงหลันชี่ได้ยินคำสื่อน้ำก็แปรเปลี่ยนทันใด นัยน์ตาลึกล้ำดูจ
ห้วงสมุทรมืดมิดเกิดระลอกคลื่น เขาเห็นร่างจากอาษาตรงขึ้นเขาประหนึ่ง
ดังอสณิบาตสีหมึก เพียงพริบตาก็หายลับไป

ตวนมู่เหวินเชิงกับเฮ่อชี่ชู่ตะลึงตามติดตามไป จิวเวยกี่วิ่งขึ้นเขาไป
เช่นกัน เสียดยาแต่ว่าเขาผู้ไม่รู้วิชาตัวเบาถูกทิ้งอยู่ห่างลิบ

เมื่อพวกเขาไปถึงทางลาดของกิลิบแรก เกร่างคนตรงหน้ากลับทำให้
พวกเขาชะงักงันโดยพลัน

ฉีชู่ สวียวน และเจิงจื่อกัมศีรษะคุกเข่าอยู่กับพื้น ตรงกลางระหว่าง
พวกเขามีคนผู้หนึ่งเอนกายอยู่โดยไร้เสียงไร้ลมหายใจ

หรือว่า... ช่วงเวลานั้นกระแสน้ำเย็นเยียบกริ้วกราดสายหนึ่งก็แผ่เข้า
คุกคามเพิงหลังซี ส่งให้ร่างของเขาโงนแงน แทะจะเย็นไม่อยู่
ตึก...ตึก...ตึก...

กลางขุนเขาหนึ่งสงัดพลันมีเสียงฝีเท้าดังขึ้น รวากับแต่ละย่างก้าว
ล้วนกระแทกศิลาบนภูเขาก่อนหนึ่งให้ดังสะท้อน กังวานจากบนลงล่าง
จากไกลมาใกล้ได้อย่างมีจังหวะจะโคนยิ่ง...

บุรพาทิมี่แสงอรุณทัยสดชื่นแล้ว ทุกสิ่งบนเขาล้วนแจ่มชัดขึ้น
ที่ละน้อย เงาม่วงซึ่งก้าวมาจากยอดกลีบที่สองปรากฏเข้าสู่สายตาของ
คนทั้งหลายอย่างแจ่มชัด ใกล้เข้ามาที่ละก้าว ชัดขึ้นทีละนิด พบตาที่เห็น
ได้ชัดแจ้ง คนทั้งหมดก็ล้วนตระหนกจนมิอาจหายใจ!

คนผู้นั้น... นั่นคือมนุษย์โลหิต!

ตั้งแต่ศึกระยะจรดปลายเท้า เส้นผมทุกเส้นไปจนถึงผิวหนังทุกส่วน
ล้วนเป็นสีโลหิตแดงฉาน กระทั่งดวงตาคู่นั้นก็ราวกับถูกโลหิตฉาบทับ
ประกายซึ่งสะท้อนออกมาแดงก่ำและเย็นเยียบ คนผู้นั้นมองตรงไปเบื้องหน้า
ในลักษณะแข็งทื่อ ประหนึ่งตรงหน้าคือความว่างเปล่า มือขวากุมกระบี่ยาว
เล่มหนึ่งที่กลายเป็นกระบี่โลหิตไปแล้ว เลือดสดๆ ยังหยดลงที่ละหยด
มือซ้ายกุมกุญช้ายาวผืนหนึ่ง ภูษานั่นก็เป็นภูษาโลหิต ลากยาวอยู่เบื้องหลัง...
ด้านหลังมีนักรบอาภรณ์เงินสีน่ายติดตามอย่างใกล้ชิด

แสงอรุณอ่อนจางช่วยขับจากด้านหลัง สตรีผู้ประดุจก้าวออกจาก
ทะเลสาบโลหิตผู้นี้ในกาลข้างหน้าถูกเรียกว่า 'เพิงหวงโลหิต' เพราะ
ภาพในเวลานี้

"ฝ่าบาท!"

ฉีซู สุวียน และเจิงจื่อบังเกิดความรู้สึกทั้งสอเคล้าและยินดี

ผสมปนเป พวกเขายัดกายขึ้นปราดไปข้างหน้า เวลานั้นน้ำตาก็ทะลัก
ออกมาอย่างเหลือจะควบคุม หมายถึงเอ่ยบางสิ่ง ทว่าลำคอกลับถูกอุดไว้
ได้แต่มองฝ่าบาทของพวกเราทั้งน้ำตา มองท่านอ่องผู้หวนกลับมาอย่าง
ปลอดภัย!

ในที่สุดสายตาเฟิงซือวินก็เคลื่อนไปจับร่างของพวกเรา จากนั้น
เสียงเย็นชาเรียบสนิทก็ดังขึ้น "พวกเจ้ามาทั้งหมดแล้ว"

"ฝ่าบาท ทรงปลอดภัยดีทีละแล้วพะยะคะ" เจิงจือปาดหยาดน้ำตา
บนหน้าพร้อมกับเอ่ยสะอึกสะอื้น

"อืม ข้าไม่เป็นอะไร" เฟิงซือวินพยักหน้า เหมือนจะยิ้มให้อีกด้วย
ทว่าโลหิตที่ท่วมหน้านั้นกลับทำให้ผู้อื่นมีอาจมองสีหน้าของนางให้ชัดได้
"ข้าแค่เหนื่อยนิดหน่อยเท่านั้น อยากหลับสักตื่นเหลือเกิน"

"ฝ่าบาท"

จีซูกับสวี่ววนปราดเข้าไปหา แต่เมื่อจะเอ่ยปากกลับไม่อาจกล่าว
ต่อไปได้

เฟิงซือวินมองไปทางพวกเรา ต่อมาก็เห็นหลินจี้ซึ่งอยู่บนพื้น นาง
พยักหน้าน้อยๆ "หลินจี้ก็เหนื่อยแล้วเหมือนกันหรือ เขาหลับไปแล้ว" นาง
ละสายตาท่อครา ย้ายไปจับบนร่างจีวเว่ยแล้วเอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า "จีวเว่ย
จีวหรงก็หลับอยู่ในถ้ำบนเขาเช่นกัน เจ้าไปอุ้มเขามาได้หรือไม่"

"ซีเออร์..." จีวเว่ยหนาวสะท้านในอก

เฟิงซือวินไม่รอให้เขากล่าวจบก็หันไปหาเจิงจือ "เจิงจือ ข้ากลัวผู้อื่น
จะปรบกววจีวหรง ดังนั้นจึงวางศิลาก้อนหนึ่งบังปากถ้าไว้ เจ้าไปช่วยจีวเว่ย
เคลื่อนมันออกได้หรือไม่"

"ฝ่าบาท..." น้ำเสียงและอากัปกิริยาของเฟิงซือวินทำให้เจิงจือพริ้มพริ้ง

"ที่จริงจิวหวังรักสะอาดยิ่ง ไม่ชมชอบให้ผู้อื่นแตะต้องตัว" เฟิงซือวิน กลับพูดเองเออเองอีกครา "แต่หากให้จิวเว่ยเป็นผู้ไปอุ้มเขา เจิงจื่อไปย้ายศิลา เขาต้องยินดีแน่"

ว่าแล้วนางก็เดินลงเขาไปเอง ตั้งแต่ต้นจนจบนางมิได้เหลือบแลไปทาง เฟิงหลันซีแม้สักหน และมีได้มองกองทัพบึกกาฬหลายหมื่นนายที่ยืนอยู่ เบื้องหน้าजनิตเดียว

ศึกนั้นบนเขาล้วนอิงผู้ที่กำลังในท้ายที่สุดก็คือชิงอ่อง ทว่าชัยชนะนี้ กลับแลกมาด้วยราคาแพงแสนแพง แค่ศึกเดียวนางไม่เพียงสูญเสีย ทหารคนสนิทไปสองนาย แต่ทัพวายุเมฆาในบัญชาเกือบสามหมื่นนาย ยังดับชีวิไปถึงหนึ่งหมื่นสองพัน! ศิคนี่ยังเป็นศึกอันยากเข็ญที่สุดนับแต่ ก่อตั้งกองทัพอายุเมฆามา และก็เป็นศึกที่มีผู้บาดเจ็บล้มตายมากที่สุด นับแต่เริ่มมีสงคราม! โดยทหารราชวงศ์ฉินนั้นมลายี่สิ้นหมดทั้งกองทัพ!

ในสายตานักประวัติศาสตร์ศึกนี้เป็นหลักฐานอันแน่นหนาถึงเรื่องที่ว่า ชิงอ่องคือนักพิชัยสงครามผู้เลิศล้ำ นางอาศัยทหารเกือบสามหมื่นล้อมทัพใหญ่ เจ็ดหมื่นเข้าไปในเขา ทำลายจิตฮึกเหิมและบั่นทอนกำลังพลของพวกเขา ครั้นแล้วครั้งเล่า ครั้นแล้วจึงให้ทัพวายุเมฆาห้าหมื่นนายที่หุ้มเอาไว้ม้าจัด ยอดทหารกลุ่มสุดท้ายแห่งจักรวรรดิต้าตงจนราบคาบ การวางกลยุทธ์ ทั้งหมดสมบูรณ์หมดจดยิ่ง อุบายที่ใช้ก็อัจฉริยเหนือสามัญ คู่ควรแก่ สมัญญา 'เฟิงอ่ององค์ที่สอง' อย่างแท้จริง

นักประวัติศาสตร์นับเพียงผลลัพธ์ในตอนท้ายเท่านั้น ส่วนทหาร วายุเมฆาหมื่นกว่านายที่ดับวิญญาณลง ในสายตาพวกเขาก็เป็นเพียง สิ่งแลกเปลี่ยนน้อยนิดที่จำต้องจ่ายเพื่อชัยชนะ แต่พวกเขากลับไม่รู้ว่า

การตกลงไปของหนึ่งหมื่นกว่าชีวิตนี้เป็นความกระทบกระเทือนที่ปวดร้าว ปานใดสำหรับเพ็งชือวิน! พวกเขาไม่รู้วามื่นกว่าชีวิตที่เสียไปนี้เท่ากับการกรรไกรรอยแผลหนึ่งหมื่นกว่าสายลงบนร่างของนาง ทำให้โลหิตเนืองนอง เข้าเนื้อจนเห็นกระดูก!

เดือนสิบ วันที่สี่สิบหก ปลายยามเย็น

"ลิวอวิน ตอนนีฝ่าบาททรงเป็นเช่นไรบ้าง"

ในกระโจมอ่อง อู๋เม่ยผู้คอยติดตามชิงอ่องกระซิบถามลิวอวิน

ลิวอวินขมวดคิ้วเรียวดังใบหลิวงแล้วส่ายหน้าอย่างเป็นห่วง "ทันทีที่เสด็จกลับมา ฝ่าบาทก็ทรงง้ำ แต่ทรงแช่อยู่ในถังน้ำเกือบสองชั่วยามแล้ว ถึงข้าจะเปลี่ยนน้ำอุ่นให้เจียบๆ จะได้ไม่ทรงจับไข้ แต่แช่อยู่ในน้ำนานถึงเพียงนั้นก็ไม่ดีต่อพระวรกายอยู่ดี"

"อะไรนะ" อู๋เม่ยร้องเสียงหลง แล้วก็รีบยกมือทั้งสองขึ้นปิดปาก ทันใด "ยังทรงแช่อยู่ในน้ำอีกหรือ นี่จะได้อย่างไรกัน ข้าหลงนึกว่าฝ่าบาททรงพักผ่อนอยู่เสียอีก"

"ฝ่าบาทอาจเผลอบรรทมในถังน้ำก็ได้" ลิวอวินตอบเช่นนั้น เพราะนางเองก็ไม่อาจแน่ใจว่าท่านต้องบรรทมไปแล้วจริงหรือไม่ แม้ว่าทุกคราที่นางเข้าไปเปลี่ยนน้ำ ดวงตาของเพ็งชือวินล้วนแต่ปิดอยู่ ทว่า...

ทันใดนั้นเสียงน้ำซู่ซาก็ดังขึ้น ทั้งสองสะดุ้ง

"ฝ่าบาททรงตื่นแล้ว?"

ลิวอวินและอู๋เม่ยรีบก้าวเข้าไปด้านใน

"ฝ่าบาท ทรงตื่นบรรทมแล้วหรือเพคะ!"

เพ็งชือวินพยักหน้าอย่างซื่อชา

ลิวอ้วนและอู๋เม่ยรีบช่วยเช็ดกายแล้วสวมอาภรณ์ให้นาง สายตา
เฉยชาของเฟิงซือวินหลบลบน้อยๆ จากนั้นก็จับจ้องบนอาภรณ์ นี่คื
ชุดตัวในซึ่งทำจากแพร เนื้อผ้าเบานุ่ม สีขาวหมดจดดุจหิมะ สีขาวที่ขาว
ราวหิมะบัดนี้กลับขาวจนทึมแทบดวงตา

"ชุดเล่า?" จู่ๆ นางก็ถามขึ้น

"เพคะ?" อู๋เม่ยชะงัก ก็ทรงกำลังสวมอยู่มิใช่หรือ

"ชุดของข้าเล่า" เฟิงซือวินถามซ้ำ แวดตาเปลี่ยนเป็นคมกริบ

"ทรงหมายถึงฉลองพระองค์ชุดเดิมหรือเพคะ" เป็นลิวอ้วนที่ตั้งสติ
ได้ก่อน "เมื่อครู่หม่อมฉันให้เสาเหยียนนำไปซัก..."

ยังกล่าวมีทันจบประโยค แวดตาคมกริบดุจคมดาบก็วัดมองมาทันใด
เป็นเหตุให้วาทะของนางติดอยู่ที่ลำคอจนลื่น

"ผู้ใดให้เจ้าเอาไปซัก"

เสียงตวาดดังขึ้น สองคนที่หวาดหวั่นยังมิทันตอบ เกรว้างตรงหน้า
ก็โหวบ จากนั้นก็ไม่เห็นเฟิงซือวินเสียแล้ว

"หา? ฝ่าบาท พระองค์ยังสวมฉลองพระองค์ไม่เสร็จเลยเพคะ!" ลิวอ้วน
รีบร้อนถลาออกไป ในมือยังประคองชุดอ่องสีขาวเอาไว้ แต่เมื่อออกจาก
กระโจมแล้ว ไหนเลยยังจะเห็นเงาเฟิงซือวินได้

วันนั้นทหารมากมายได้เห็นชิงอ่องที่สวมเพียงชุดตัวในบางเบา
เหินร่างผ่านกลางค่ายไปด้วยตาของตัวเอง ว่องไวถึงเพียงนั้น ทั้งยังร้อนรน
และหวาดกลัวถึงเพียงนั้น เป็นเหตุให้มีผู้ใดไม่หลงนึกว่าเกิดเรื่องใหญ่โต
บางอย่าง ดังนั้นเหล่าทหารวายุเมฆาจึงรีบพากันไปรายงานขุนพลจีฮู
สวียน และเจิงจื่อ ส่วนทหารปีกกาพิกรีบชุดไปรายงานงอ่อง

เสาเหียนที่อยูริมแม่น้ำมองอารมณ์โลหิตกลืนความคั่งแสบจุก
ในมือ มองน้ำอันเย็นเฉียบในแม่น้ำ อดขมวดคิ้วขวมนองแล้วถอนใจยาว
มิได้

ตามความเห็นนาง อลองพระองค์นี้ไม่จำเป็นต้องซักแล้วจริงๆ เพราะ
เลอะโลหิตมากมายถึงเพียงนี้ จะล้างให้สะอาดอย่างไรไหว ฝ่าบาทหรือก็เชื่อว่า
จะทรงขาดแคลนอลองพระองค์ มิสู้โยนทิ้งให้สิ้นเรื่องสิ้นราว นางเองจะได้
ไม่ต้องเหนื่อยยากด้วย แต่ลือววันตั้งต้นไม่ยอม บอกว่าฝ่าบาทต้องทรง
ประสงค์จะเก็บไว้แน่ ฮี! นางไม่เชื่อหรอก ลือววันต้องจงใจกลั่นแกล้งนาง
เพราะนางลอบมองย่องแง่ง

เสาเหียนหนีบาภรณ์เปื้อนโลหิตมาจะจุ่มลงในแม่น้ำอย่าง
ยอมรับชะตา ทว่ายังมีทันสัมผัสน้ำ กระแสเย็นเยียบสายหนึ่งก็ชำแรกผิว
เป็นเหตุให้นางอดผงะแล้วหดมือกลับมิได้

"หยุดนะ!"

ทันใดนั้นเสียงवादก็ดังขึ้น นางสะดุ้งจนมือลั่น อารมณ์เปื้อนโลหิตนั้น
จึงร่วงลงสู่แม่น้ำ นางยังไม่ทันจะกรีดร้อง ช่างหูกมีเสียงลมวูบผ่าน กระโชก
จนผิวสับสน เปื้อนหน้าพร่าลาย จากนั้นก็บังเกิดเสียงตุ้ม บางสิ่งตกลงไป
ในน้ำ ละอองน้ำสาดกระเซ็นบาดบังสายตาของนาง

"เจ้าคนชุ่มชุ่มที่ใดกัน!" เสาเหียนยกแขนเสื้อขึ้นปาดหยาดน้ำ
บนใบหน้าออกพร้อมกับไวยวาย แต่เมื่อมองเห็นตรงหน้าชัดตา นางก็ตาค้าง
ล้นพันทันที "เผลอ...ฝ่าบาท..."

เพิงชื่อนี้ยืนอยู่กลางแม่น้ำ หายใจหอบถี่ราวกับเพิงวังตะบึงมาพันลี้
เส้นผมยาวและเสื้อผ้าถูกรน้ำจนเปียกชุ่ม สายน้ำเย็นเฉียบท่วมเสมอหัวเข่า
ทว่านางคล้ายกับไม่รู้ เพียงถลึงตาใส่เสาเหียนอย่างเย็นชาจนถึงขั้น

เคื่องแค้น ส่วนอารมณ์โลหิตชุดนั้นถูกนางใช้สองมือถอดไว้ในอกเป็นอย่างดี

"ฝ่าบาท หม่อมฉัน..." เสาเหียนทรุดลงคุกเข่า ประหวั่นจนสิ้นเติมไป
ทั้งร่าง เฟิงซือวินจึงนางด้วยสายตาเย็นชาดูจนถึงเพียงนั้น รวากับนาง
ก่ออาญาใหญ่หลวงอันมิอาจจกภัยได้ แต่นางกลับไม่รู้เลยว่าได้ล่วงเกินอีกฝ่าย
ที่ตรงไหน

"ลุกขึ้น"

เสียงเย็นเยือกดังขึ้น เสาเหียนเงยหน้าก็เห็นเฟิงซือวินกำลังยกขา
ก้าวขึ้นฝั่ง สองเท้าเปลือยเปล่าเหยียบพื้นดิน ทั้งคราบโลหิตเปียกชุ่มเอาไว้

"ฝ่าบาท พระบาทเป็นแผลแล้วเพคะ!" เสาเหียนร้องด้วยความตกใจ
ทว่าเฟิงซือวินกลับไม่ได้ยินวาจาของนางเลย ทหารวายุเมฆาและ
ทหารปีกกาพิที่รู้ตามาตามรายงานยืนอยู่ตรงหน้าแล้ว เมื่อเห็นนางยืนอยู่ริมฝั่ง
อย่างปลอดภัยก็พากันชะงักฝีเท้า ด้านหน้าสุดของพวกเขา เงาร่างสีดำ
ยืนอยู่อย่างเงียบงัน

เฟิงซือวินเคลื่อนไหวฝ่าเท้าเดินไปที่ละก้าว ไกลเข้าไปเรื่อยๆ ในที่สุด
คนทั้งสองก็เผชิญหน้ากัน

เมื่อมองดวงหน้าสงบสุขุมดังวันวานตรงหน้าแล้ว ดวงหน้าซีดเนือยของ
เฟิงซือวินก็แดงกำขึ้นทันใด ดวงตาทั้งคู่จ้องนิ่งไม่หวั่นไหว วาววับประหนึ่ง
จะคั่นน้ำออกมาได้ โชติช่วงประหนึ่งสามารถจุดเพลิงแดงฉานให้ลุกโชน
ขึ้นมาได้ แต่แววดตาซึ่งฉายออกมากลับเย็นเยือกคมปลาลงถึงเพียงนั้น!
ริมฝีปากนางสั่นระริกไม่หยุด ในดวงตาทอแววต่างๆ ผันแปรเปลี่ยนไป...
นั่นคือขุนเคื่อง คือโกรธกริ้ว คือคับแค้น คือเสียใจภายหลัง คือขมขื่น
คือเจ็บปวด คือโสกเศร้า คือชิงชัง...มือของนางคล้ายกับขยับขึ้นในจังหวะใด
จังหวะหนึ่ง เฟิงหลันซีถึงกับสั่นผัสได้ถึงจิตสังหารอันเกรี้ยวกราด...

ทว่าในชั่วพริบตาทุกอย่างนี้ก็สลายไป มือทั้งสองของเฟิงซือวิน ประสานกันอยู่นอก อารมณ์โลहितอยู่ในอ้อมแขน ตลอดร่างสิ้นสะท้อน พินขบริมฝีปากแน่นจนโลหิตรินไหล มือซ้ายกุมมือขวาแน่น ยุติฝ่ามือ ซึ่งพร้อมจะหลุดจากการควบคุมแล้วฟาดออกไปเอาไว้

อึดใจนั้นมือซ้ายขวาของนางประจักษ์กฎวิญญานสองดวงควบคุม อยู่หนึ่งนั้นจะฟาดออกไปด้วยกำลังทั้งหมด อีกหนึ่งนั้นกลับไม่ยอมปล่อย มือขวานั้นจึงสิ้นเทียมอย่างสุดจะควบคุม ส่วนมือซ้ายก็รัดข้อมือขวาแน่นหนา เล็บฝังลึกลงสู่เนื้อ รอยโลหิตเป็นสายซึมออกมา...

"ซือวิน..." เฟิงหลันซียื่นมือออก ใครจะรวบคนตรงหน้ามากอดไว้

เลื้อยบางเบา เท้าเปลือยเปล่า หยาดน้ำหยดจากปอยผมและ เรือนกายนางไม่หยุด นางกอดอกแน่นด้วยอาการสิ้นระริกอยู่กลางลมหนาว เวลานี้คนตรงหน้าช่างผอมซูบ เปราะบาง อ่างว้าง เศร้าสร้อย ทั้งยังงาม อย่างอาดูร ซือวิน... ในอกมีบางสิ่งไหวสะท้าน ทว่ามือเขายื่นออกไปได้ ครึ่งทางก็ชะงักค้าง

เฟิงซือวินพลันยืดกายตรง ร่างที่เคยสิ้นระริกก็นิ่งลงแล้ว อารมณ์ ทั้งหลายทั้งปวงมลายสิ้น มือขวาห้อยลง มือซ้ายกอดอารมณ์โลหิตไว้ที่อก ตาคู่นั้นจ้องมองอย่างราบเรียบไร้คลื่นไร้ความรู้สึก

เวลานั้นเฟิงหลันซีรู้สึกได้ทันทีว่าหัวใจว่างเปล่า คล้ายกับบางสิ่ง บินหายไปอย่างฉับพลันและรวดเร็วเหลือเกิน แต่จิตใจต่อมาก็คล้ายกับ ถูกควักเอาบางสิ่งไป ทำให้เขาเจ็บจนสะท้อนไปทั้งร่าง

ระหว่างทั้งสองก็กลางด้วยระยะห่างเพียงก้าวเดียว แต่เฟิงหลันซี กลับรู้สึกว่าเขาไม่เคยห่างไกลกันปานนี้มาก่อน

มิใช่ไกลลิบอย่างสุดขอบฟ้า มิใช่ห่างชนิดทะเลแปรเปลี่ยนเป็น

ฝันนา...แต่คนผู้ห่างไปหนึ่งก้าวนี้แปลกหน้าอย่างสิ้นเชิง มิใช่เฟิงซือวันแบบใดๆ ที่เขารู้จักในช่วงสิบกว่าปีมานี้ คนตรงหน้านิ่งสนิท เสมือนแข็งที่ไปแล้ว ดวงตาตรงหน้าเว้งว่างเปล่าโดยสมบูรณ์ ไร้ซึ่งความชิงชัง โศกเศร้า สิ้นหวัง...ดูรูปสลักน้ำแข็งอันตระหง่านอยู่บนยอดเขาน้ำแข็งมานานนับหนึ่งปี ผนึกเอาความคิดทั้งหมด ความรู้สึกทั้งมวลไว้ หากเป็นไปได้ก็จะแช่แข็งกระทั่งชีวิตไปด้วย!

ประสานสายตากันเนิ่นนาน ยืนเผชิญหน้าอย่างเงียบงัน ลมหนาวเป่าผ่านรอบทิศ พัดกระพือเสื้อคลุมยาวเส้นผมดำให้ปลิวลอยขึ้น ดินเหลืองปลิวว่อนในอากาศ ยามนี้ฟ้าดินอื้ออึงบ้าคลั่ง ทว่าก็วังเวงว่างถึงขีดสุดในความไพศาลไร้ขอบเขตสรรพสิ่งล้วนดับสูญ สรรพสำเนียงนิ่งสงัด มีเพียงลมพัดทรายฟุ้งเท่านั้น!

นาง...คิดสังหารเขา! และเมื่อครุ่นนางแค้นที่ไม่อาจสังหารเขาได้!

เฟิงหลันซียืนอย่างเงียบงัน หัวใจราวถูกดาบน้ำแข็งกรีดเฉือน

"อากาศเย็นนัก...ซึ่งอ้อมระวังจะจับไข้" เขาได้ยินเสียงเชื่องช้าและชัดเจนยิ่งของตนดังขึ้นในความเว้งว่างระหว่างฟ้าดิน

"อืม ขอบใจยงอ่องที่เป็นห่วง" เฟิงซือวันพยักหน้า สำเนียงดังสายธารเนิบนาบที่ไหลเรื่อยอย่างสงบ ไร้คลื่นไร้ร่องรอย นางกอดอาภรณ์โลหิตในอกแน่น หมุนกายจากไป

"หมันต์คล้ายจะมาถึงก่อนเวลา..."

ครันเห็นเงาหลังที่จากไปอย่างเด็ดเดี่ยวนั้นแล้ว เฟิงหลันซีก็รำพันเบาๆ หลบตาลงมองมือของตน รู้สึกเหมือนจะถูกอากาศหนาวเหน็บกระทำให้สั้นน้อยๆ

หมันต์ฤดูนี้คล้ายจะหนาวเย็นยิ่งกว่าปีนั้นที่เสด็จแม่สิ้นเสียอีก!

46

พานพมพลัดพราก วิชาณแห่งกล้วยด

"ถึงที่สุดแล้วนางก็ยังคงยึดการใหญ่เป็นหลัก"

เมื่อมองเงาร่างเฟิงซือวันกลางลมหนาวที่ห่างไปที่ละน้อยแล้ว
ตวนมู่เหวินเชิงก็ผ่นลมหายใจแผ่วเบา มือซึ่งกุมด้ามกระบี่แน่นเลื่อนออก
อย่างไร้สຸ້มเสียง

"ชิงอ๋อง..." เธอซึ่งซู่ซ่าปากหมายจะเอ่ยบางสิ่ง ทว่าวาจาทั้งหมด
หายวับไปอย่างกะทันหัน เขาทอดมองไปเบื้องหน้า อารมณ์ยาวดีชาว
พลั่วสะบัดกลางสายลมไม่หยุด เกศาดำยาวเหยียดม้วนตลบ ร่างผอมซูบ
เปราะบางราวกับจะปลิวตามลมไป เขาค้องมองอยู่อย่างนั้น หลังจากผ่านไป
เป็นนานความค้ำใจทั้งหมดก็แปรเป็นเสียงถอนใจ

ตวนมู่เหวินเชิงหมุนกาย มองไปทางค่ายอันเป็นระเบียบเรียบร้อย
ของกองทัพอายุเมฆา "วายุเมฆาห้าหมื่น...นอกจากห้าหมื่น ถึงกับยังมี
อีกห้าหมื่น"

"กล่าวกันตามกำลังแคว้นของชิงโจว การมียอดขุนศึกสิบหมื่นมิใช่เรื่องยากอันใดเลย แค่ว่า..." เอ๋อซีชูชะงักเล็กน้อย มีแววกังวลแฝงอยู่บ้าง "ทหารห้าหมื่นนายนี้ของชิงอ่อง ไม่เพียงทั่วหล้าไม่ล่วงรู้ กระทั่งฝ่าบาทก็คล้ายกับไม่ทรงทราบด้วย"

"กระทั่งฝ่าบาทก็ไม่ทรงทราบ?" ดวนมู่เหวินเชิงหนักอึ้งในหัวใจ

เอ๋อซีชูก็ห้วงเช่นกัน "กำลังที่ชิงอ่องซ่อนเร้นไว้มีอาจดูแคลนได้จริง ๆ ไม่รู้เลยว่าสถานการณ์ภายนอกจะเป็นเช่นไร มีนาล่าชนอวี๋ถึงได้ระแวงระวังขนาดนี้"

"ชนอวี๋แม้จะต้านทานเต็มที่ แต่ฝ่าบาทก็ยังทรงนำทัพมาช่วยอยู่นั่นเอง มากพอให้เห็นได้ว่าชิงอ่องมีน้ำหนักรักษาเพียงใดในพระทัยของฝ่าบาท" สายตาดวนมู่เหวินเชิงมองไปทางเพิงหลันซีผู้ยืนนิ่งดูรูปสลัก เขานึกสะทสะท่อนอย่างลึกซึ้ง "เสียดยเพียงว่าเรามาช้าเกินไป แต่ไม่ว่าวันหน้าอ่องทั้งสองจะเป็นเยี่ยงไร เราแค่ต้องจดจำไว้ว่านายของเราคือยงอ่องก็พอ"

"ใช่" เอ๋อซีชูก็มองไปทางเพิงหลันซีเช่นกัน คนทั้งหลายล้วนจากไปหมดแล้ว ทว่าเหนือหัวของพวกเขากลับยังคงยืนกลางสายลมแต่ลำพัง มือโพล่หลังมองท้องฟ้า มิรู้ว่สภาพจิตใจเป็นเช่นไร มิรู้ว่กำลังทำสีหน้าแบบไหน แต่เงาหลังในสายลมนั้นก็กระทำให้เขาบังเกิดความรู้สึกอ้างว้างหนาวเหน็บอย่างประหลาด

“ในห้วงฝันเจ็บเศร้าไร้ที่กล่าว ตื่นยังร่ำอาลัยให้วนหา
 ร่ายคำนี้ เป็นสารฝากนำพา ห่านบินลาไปว่าอย่าลืมไป
 ฟังเครื่องสายระบายจิตคนพลัดพราก หุ้มเสียงลากลำนำเป็นสื่อให้

ไล่ทั่วสายข้าไม่บรรเทาไป

ล้วนเสียงใจถูกเชือนอยู่รอนรอน**

ในเรื่องพันด้านหลังที่ว่าการชังเจิง เฟิงชีอุ้กถือม้วนหนังสือขับไล่คำกลอนเบาๆ จากนั้นก็อดถอนใจมิได้ นางเก็บม้วนหนังสือ บทกวีของคนโบราณเย็นหอมวิเวก ทว่ากลับบีบคั้นใจคนนัก นางประคองซาร้อนบนโต๊ะขึ้น ให้มือได้สัมผัสไธอันในคำคืนเหน็บหนาว เมื่อเหลือบตาขึ้นสิ่งที่เข้าสู่สายตากลับเป็นเทียนสีชาดบนแท่นวางเทียนทรงดอกบัวซึ่งใหม่ไปแล้วครึ่งเล่ม

"เทียนแดงสังเวชตนะ แต่อับจนซึ่งหนทาง คืนหนาวน้ำตาพร่างหลังแทนผู้ที่ต้องลา" ในเสียงทอดถอนของนางเจื้อยแหวเวทนาตนอยู่ข้างนางยื่นมืออุ้มฝ่าบนโต๊ะเล็กขึ้น ปลายนิ้วกรีดสาย แล้วสำเนียงแผ่วเบาซึมเซาก็ดังกังวานขึ้นในห้อง ทว่าความนัยแห่งบทหลังคี่นี้จะมีสักกี่คนเล่าที่ฟังเข้าใจ แล้วผู้ใดเล่าจะเก็บมาใส่ใจ

"แม่นางเฟิง ท่านกุนซื่อเหรินขอพบเจ้าค่ะ" เชียวเอ๋อร์มลักประตูเข้ามาอย่างเบามือ

"กุนซื่อเหริน?" ปลายนิ้วเฟิงชีอุ้กชะงัก "เขาหาข้ามีกิจอันใดหรือ"

"ท่านไปพบสักหน่อยก็จะทราบแล้วมิใช่หรือเจ้าค่ะ" เชียวเอ๋อร์มยังคงยิ้มละไมไปทั้งหน้า

"ดีแล้ว ไม่สะดวกหรอก ช่วยบอกบัดให้ข้าที" เฟิงชีอุ้กกล่าวเสียงเย็นชา

"แต่ท่านกุนซื่อกล่าวว่ามีธุระสำคัญจะหารือกับแม่นางนะเจ้าค่ะ ยังว่าเกี่ยวพันถึงฝ่าบาทด้วยเจ้าค่ะ" เชียวเอ๋อร์มมองเฟิงชีอุ้กอย่างจับสังเกต

* ยกมาจากบทประพันธ์ 'ผีเสื้อรักบุปผา' ของเยียนจี้เต้า (ค.ศ. 1038-1110) กวีสมัยราชวงศ์ซ่ง

และก็เห็นสีหน้านางเปลี่ยนดังคาด

"ก็ได้" เฟิงชีอู่ตริกตรองชั่วขณะ วางฝ่ามือแล้วลุกตามเชียวเอ๋อร์
ออกจากห้องไป

กลางโถงของเรือนหน้า เหรินชวนอวี่กำลังนั่งตัวตรงอยู่

"แม่นางเฟิง" เมื่อเห็นนางเดินมา เขาก็ลุกขึ้นอย่างสุภาพเรียบร้อย

"ไม่ทราบท่านกุนซื่อมาเยือนยามวิกาลมีกิจใดหรือ" ดวงตาเฉยชา
ของเฟิงชีอู่กวาดมองเหรินชวนอวี่คราหนึ่งก่อนจะนั่งลงตรงข้ามเขา

เมื่อพบกับวาจาดตรงไปตรงมาของนาง เหรินชวนอวี่ก็มิได้รับร้อน
ตอบคำแต่ประการใด ทว่าจรวดดวงตาพินิจพิเคราะห์ สายตามีแววดัดสิน
อยู่หลายส่วน ประคุกกำลังประเมินคุณค่าก็ไม่ปาน

รออยู่พักใหญ่ก็ยังไม่เห็นเหรินชวนอวี่เอ่ยปาก เฟิงชีอู่จึงลุกขึ้น
"หากท่านกุนซื่อไม่มีธุระใด ชีอู่จะพักผ่อนแล้ว" กล่าวจบก็หมุนกายผละไป
ทางเรือนหลัง

"ชีอู่...ชีอู่ ย่อมต้องให้เฟิงเกาะพักบนต้นอู่ถั่ง แต่กวาดตามองทั่วหล้า
มีเพียงนครหลวงเท่านั้นที่พอจะเป็นอู่ถั่งให้เฟิงเกาะได้"

วาจาเหรินชวนอวี่ดังขึ้นจากทางด้านหลัง ทำให้ผีเสื้อนางชะงัก
เฟิงชีอู่หันกลับ มองเหรินชวนอวี่ด้วยอาการเย็นชา "คำนี้ของท่านกุนซื่อ
จะหมายความว่าอะไร"

"ปัญญาและรูปโฉมของแม่นางเฟิงเป็นหนึ่งในหมื่น หรือจะลดตัว
ไปอยู่ในฐานะผู้ขับเพลงไปชั่วชีวิต?" เหรินชวนอวี่ยิ้มอบอุ่นไปทั้งหน้า
"ภายภาคหน้าเมื่อการใหญ่ของฝ่าบาทบรรลु หรือแม่นางเฟิงไม่คิดจะกอบกู้
ชื่อเสียงบารมีของสกุลเฟิงอีกครา ไม่คิดจะสืบสานตำนานแห่งสกุลเฟิง?"

เฟิงชีอู่จ้องเหรินชวนอวี่ จ้องอยู่นาน และแล้วบนดวงหน้าเย็นชา

ราวเกล็ดน้ำค้างแข็งก็ผุดยั้มอย่างหายาก ทันใดนั้นรัศมีความงามอันเจิดจรัสก็ฉายทั่วโถง กระทำให้เหรินชวนอวีลอบปิตออยู่ในใจ หลงนึกว่าสิ่งที่ตนเคยสามารถสั่นคลอนนางได้แล้ว แต่นึกไม่ถึงว่าเพียงพริบตารอยยั้มของเฟิงชีอู๋ก็หุบลง ดวงตาฉายแววเห็บแถมออกมาจนสิ้น "ท่านกุนซื่อสามารถคาดคำนวณแผนการอันปราศจากช่องโหว่ได้ ทว่ากลับมองข้าเฟิงชีอู๋พลาดไปเสียแล้ว!"

เหรินชวนอวีตะลึงไปโดยพลัน "แม่นาง..."

"ดีมากมายแล้ว เชิญท่านกุนซื่อกลับไปเถิด" เฟิงชีอู๋ไม่คิดจะสนทนาต่อ

"แม่นางมีเลือดพระนางเข้มข้นยิ่งนัก" เหรินชวนอวีหัดกายขึ้น บัดนี้รอยยั้มซิดเซื้อบนใบหน้ามลายสิ้น สิ่งที่เข้ามาแทนที่คืออาการเคร่งขรึม "แต่คำนี้ของชวนอวีหาใช่จะดูเบาแม่นางไม่ เพียงเพราะแม่นางมีจิตใจที่สูงและน้ำใจแน่นแฟ้นต่อฝ่าบาท ชวนอวีจึงปรารถนาให้แม่นางได้เคียงข้างฝ่าบาทไปนานๆ เท่านั้นเอง"

ได้ยินดังนั้นแววเห็บแถมในตาเฟิงชีอู๋ก็จางลงเล็กน้อย "ขอบคุณในเจตนาดีของกุนซื่อ แต่ต่อให้ชีอู๋ที่บิณฑบาตใดก็ยังมีสำนึกรู้จักตนอยู่ยิ่งไปกว่านั้น..." นางนิ่งไปชั่วอึดใจ จำแนกได้ไม่ชัดว่าในดวงตา คือเศร้าหรือสุข "สองคนนั้น... ไหนเลยยังจะเหลือที่ให้ผู้อื่นแทรกได้!" สิ้นคำนางก็หมุนกายจากไปโดยไม่ลังเล

เหรินชวนอวีมองเงาร่างซึ่งหายลับไปจากข้างประตู ล่วงไปเป็นนาน ก่อนที่เขาจะรำพึงรำพันแผ่วเบาว่า "คนสกุลเฟิง... เสียตายนัก ช่างน่าเสียตายโดยแท้!"

กระโຈມສີຂາວหลังหนึ่งถูกก่อกั้นกลางค่ายพักที่เรียงตัวกันอย่างต่อเนื่อง

แลดูสะดุดตาเป็นพิเศษ

ในกระโจมสีชาวมียืนสีขาว ม่านสีขาว เกรว้างสีขาว...ขาวโพลน
ไปทั้งมวลราวกับผืนหิมะอันไพศาล เว้งว้างสงัดหนาว

"พวกเจ้าถอยออกไป"

"เพคะ"

นางกำนัลถอยออกไปโดยไร้ผู้มั่งเสียง ในกระโจมเหลือเพียงเพิงชิววิน
ผู้สวมอาภรณ์ขาวราวหิมะ

ท่ามกลางกระโจมกว้างขวาง โลงศพไม้สองโลงตั้งอยู่ทางซ้ายและขวา
เพิงชิววินสืบเท้าซึ่งหนักราวพันชั่งเข้าไปใกล้ที่ละก้าว สายตา
เคลื่อนเข้าหาผู้ที่นอนสงบอยู่ในโลงอย่างช้าๆ พริบตานั้นหยาดน้ำตาก็
ไหลออกมาอย่างสุดจะควบคุม พละกำลังเสมือนถูกสูบออกไปจากร่าง
นางทรุดลงนั่งกับพื้น หัวไหล่สะท้านไหวอย่างไม่อาจห้ามอยู่

"จิวหวัง...หลินจี้..."

ก่อนจะอื่นที่ขึ้นไว้อย่างสุดกำลังทะลักออกจากริมฝีปาก นาง
ยกมือขึ้นหมายจะปิดหน้า แต่กลับได้ยินเสียงแปะ! ดังขึ้น ถุงผ้าไหมใบหนึ่ง
ร่วงออกมาจากแขนเสื้อ บนเนื้อผ้าไหมขาวคือคราบโลหิตแห่งกรัง

นางเหม่อมองถุงผ้าไหมบนพื้น คำกล่าวของจีชู่ดังขึ้นข้างโศด

'ฝ่าบาท นี่คือนสิ่งที่พบในอกเสื้อจิวหวังพะยะค่ะ คิดว่าคงเป็นของรัก

ของหวงของเขา'

นางเก็บถุงผ้าไหมขึ้น เปิดออกด้วยมืออันสั่นเทา ในถุงมีหยกประดับ
ชิ้นหนึ่ง แด้มสีแดงหนึ่งจุดบนหยกขาวหิมะยามนี้ชวนสะท้านหัวใจยิ่ง
ไข่มุกสีชมพูกระจาดกระจายอยู่รอบหยก ประหนึ่งหยาดน้ำตามุกอันซึม
ออกจากใจหยก

"จิวหรง..." นางกำถุงผ้าแน่น น้ำตาหลังรินดังมูกหลุดจากสายร้อย แต่ละหยาตรดลงบนใจหยกและถุงผ้าไหม เมื่อคิดถึงความตายของจิวหรง ทันใดนั้นเสียงสระอื่นที่ขมกลืนไว้ก็ระเบิดออกเป็นเสียงร่ำให้อาตมรสุดหัวใจ เวลานั้นกลางกระโจมเจียบส้งมีเพียงเสียงร่ำให้อย่างปวดร้าวขมขื่น เทียนขาวหลังน้ำตาร่วมกับนาง แสงเทียนมัวชั่วสายไหว ทุกสิ่งในกระโจม จึงประเดี๋ยวลือนรางประเดี๋ยวดับอยู่ในเงาแสงครีမ်สลด

มีรู้ว่าเวลาล่วงไปนานเท่าใดเฟิงซือวินถึงหยุดร่ำให้ นางหยิบถุงผ้าไหม แล้วหยัดกายขึ้น

นางเบนสายตาไปทางซ้าย มองหลินจีคราหนึ่ง แล้วเบนสายตาไปทางขวา มองชิวจิวหรงคราหนึ่ง มองซ้ายขวาสลับอยู่เช่นนี้ด้วยความ อาลัยอาวรณ์ จากนั้นก็ยกมือทั้งสองขึ้น ดันฝ่าโลงทั้งซ้ายและขวาให้เลื่อนไป ด้านหน้า ฝ่าโลงเคลื่อนเปิดขา เอว ออก ไหล่ คอ จมูก ดวงตา หน้าผาก...

จิวหรง!

หลินจี!

หลับตาลง ผลักข้อมือ ลากจากชิวนิรันดร์นับแต่นี้!

"ฝ่าบาท"

ฉีซู สวียวน เจิงจื่อ และทหารอาภรณ์สี่เงินสี่นายก้าวเข้าสู่กระโจม

"พวกเจ้าก็บอกหลินจีกับจิวหรงเถิด"

"พะยะค่ะ!"

คนทั้งเจ็ดคารวะอำลาสหาย ขณะโขกศึรชะ หยาดน้ำหลายหยด ก็ร่วงลง รอยน้ำบางๆ หยาดหยดอยู่บนพื้น เมื่อเงยหน้าขึ้นอีกครั้งาก็กลับเป็น ดวงหน้าเคร่งขรึมไร้หวั่นเกรงเจ็ดดวง

"ในฐานะอ่องแห่งชิงโจว ในฐานะจอมทัพแห่งวายุเมฆา เดิมที

คำบางคำจะเอ่ยออกไปไม่ได้เด็ดขาด แต่กับพวกเจ้า ข้าจะเอ่ย" น้ำเสียงเพ่งชื่อวันดังขึ้นอย่างเรียบๆ นางไพล่มือไว้ด้านหลัง หันหลังให้คนทั้งเจ็ด อารมณ์ขาววาวจรดพื้น เส้นผมยาวบดบังเรือนกาย ในความไร้รูปลักษณะแผ่นหลังนั้นมีบาร์มีริมขลังน่าเกรงขาม

"พวกกระหม่อมโน้มรับฟัง!" ทั้งเจ็ดก้มศีรษะ

เพ่งชื่อวันมองโลงศพดามะเมือม "วันหน้า...ไม่ว่าพวกเจ้าจะทำศึกตัดสินกับผู้ใด เมื่อแน่ใจว่าไม่อาจมีชัย ควรถอยก็จงถอย ควรหนีก็จงหนี ควรยอมแพ้ก็นยอมแพ้!"

"ฝ่าบาท!" คนทั้งเจ็ดมองนายเหนือหัวของตนอย่างตกตะลึงพริ้งพริต

"เพราะพวกเจ้าต้องยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น ข้าจึงจะสามารถช่วยพวกเจ้ากลับมาได้ ตามพวกเจ้าคืนมาได้!" เพ่งชื่อวันมองโลงศพอย่างสงบ ที่เอนกายอยู่ในโลงคือคนผู้นางมีอาจช่วยกลับมาได้อีกต่อไป "ในใจของข้า พวกเจ้าสำคัญกว่าได้หล้านี้!"

"ฝ่าบาท!" ทันใดนั้นทั้งเจ็ดก็คุกเข่าลงโขกศีรษะ แม้จะมองไม่เห็นใบหน้า ทว่าหัวไหลซึ่งสั่นเทิ้มขึ้นเผยให้เห็นอารมณ์ซาบซึ้งของพวกเข

"ข้าช่างไม่มีคุณสมบัติของฮ่องเลย!" เพ่งชื่อวันยิ้มหยันตัวเอง "คำเช่นนี้ก็ยังกล่าวออกมาได้ ภายหน้าต้องกลายเป็นที่เย้ยหยันแน่"

เป็นจริงดังนั้น วาจานี้ถูกจดจารลงสู่บันทึกประวัติศาสตร์จริง ทว่าก็เพียงทำให้อนุชนรุ่นหลังทอดถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่าเท่านั้น

นักประวัติศาสตร์กล่าวไว้ว่าชิงฮ่องปฏิบัติต่อขุนนางและแม่ทัพถึงเพียงนี้ แสดงถึงการอุทิศตนของนาง พิศดูชั่วชีวิตของชิงฮ่อง ทั้งสติปัญญาและผลงาน แต่โบราณมากี่หาได้น้อยนัก เรียกได้ว่าเป็นเหนือหัวผู้ปรีชา แต่ทั้งที่รู้ว่าไม่พึงกล่าวก็ยังกล่าว ทั้งที่รู้ว่าไม่พึงกระทำก็ยังกระทำ เหนือหัว

เยี่ยงนี้ จนใจ! จนใจ!

คนทั้งเจ็ดก้มศีรษะแนบพื้น "ฝ่าบาท ไม่ว่าผู้อื่นจะวิจารณ์อย่างไร ในใจของพวกกระหม่อม พระองค์ก็ทรงเป็นหนึ่งในสี่ไม่มีสอง!"

"ลูกขึ้นเถิด" เฟิงซือวินหันกลับมามองพวกเขา "ฉีซู เจ้าคัดเลือก คนจำนวนหนึ่งมานำโลงของหลินจีและจิวหรงส่งกลับชิงโจว"

"พะยะค่ะ" ฉีซูรับบัญชา

เฟิงซือวินมองไปทางทหารอารมณฺ์เงินสี่นายนั้น ใคร่ครวญชั่วคราว ก่อนเอ่ยว่า "อู๋หาน นับแต่วันนี้ไปเจ้าเป็นองครักษ์ของขุนพลฉี"

"พะยะค่ะ!" อู๋หานน้อมกายรับบัญชา

"เสี่ยวจัน เจ้าเป็นองครักษ์ของขุนพลสวี่"

"พะยะค่ะ!" เสี่ยวจันขานรับ

"จันโหลว เจ้าเป็นองครักษ์ของขุนพลเจิง"

"พะยะค่ะ!" จันโหลวรับคำสั่ง

"เซียวเหมียน เจ้าเป็นองครักษ์จิวเว่ย คอยคุ้มกันอยู่ข้างกายเขา"

"พะยะค่ะ!" เซียวเหมียนรับคำสั่ง

สี่คนนี้ล้วนแต่อายุราวยี่สิบสี่สิบห้า แม้รูปร่างจะแตกต่างกัน แต่ส่วนสูง รูปร่าง เครื่องแต่งกายล้วนเหมือนกันไม่มีผิด มองปราดแรกจะหลงนึกว่าเป็นพี่น้องฝาแฝด ทั้งหมดบุคลิกเคร่งขรึมเย็นชา ตลอดจนแว่รัศมีคมกริบ ดูจะระบี่ แคมองก็รู้ว่าเป็นยอดฝีมือชั้นแนวหน้า

เฟิงซือวินหันเหียวกลับไปมองโลงศพเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นก็หลับตาลง ซ้ำๆ แหงนศีรษะ เอ่ยเสียงราบเรียบและหนาวเยือก "พวกเราไปยุติกลียุคนี้ กันเถิด โลหิตของเปาเจิง หลินจี และจิวหรงจะเสียเปล่ามิได้!"

"พะยะค่ะ!" เสียงขานรับในกระโถมแนวแนมีพลัง!

เดือนสิบ วันที่ยี่สิบแปด เชียวจั้นนำกองทัพบกกาฬภูที้เจียวเจิง
เดือนสิบ วันที่ยี่สิบเก้า ซึ่งอ่องและยงอ่องยาตราทัพใหญ่มุ่งหน้าสู่
นครหลวง

ขณะที่เคลื่อนทัพผ่านเขาลัววึง ซึ่งอ่องก็ทอดสายตาไปทางยอดเขา
แล้วเพ่งมองอยู่เป็นนาน สุดท้ายก็เอ่ยว่า "ลัววึง...มาลาโรย...วิญญาณวีรบุรุษ
นับไม่ถ้วนมีอันต้องตกลง! วันหน้าภูเขาลูกนี้ก็ให้ชื่อว่า 'เขาอิงซาน*' (วีรบุรุษ)
เถิด"

ด้วยเหตุนี้เขาลัววึงจึงเปลี่ยนนามเป็นเขาอิงซานนับแต่นั้นมา

ปลายเดือนสิบ หลิววี่เซิงและเจิงโหวเดินทางถึงเมืองหลวงแห่ง
เป่ยโจว ต่อมาหลิววี่เซิงขอพบขุนหรรณงจุ...พระชายาของอ่องคนปัจจุบัน
แห่งจีโจว กงจีอรองนามหวงจย่งซึ่งเป็นผู้รักษาการในเมืองหลวงจีโจว
อนุญาต

ในวังอ่องจีโจวอันโอ่อ่าขรึมขลัง หลิววี่เซิงรายงานฮว่าจุนหรรณว่า
กงจีอทั้งสามคนแห่งโยวโจวสิ้นในสนามรบที่เจ้อเจิง ฮว่าจุนหรรณยอม
โคกสลดเหลือประมาณ

สุดท้ายฮว่าจุนหรรณก็ขอให้หลิววี่เซิงถ่ายทอดคำพูดประโยคหนึ่งว่า
"แม้พี่ชายทั้งสามจะจากไปแล้ว ทว่าพี่ชายและลูกของพี่ชายที่ยังเหลือ
อีกเก้าคนจะสร้างความปรามิทยให้แก่เสด็จพ่อได้แน่ ขอเสด็จพ่อทรง
โปรดถนอมรักษาทรงพระวรกาย" กล่าวจบก็ปลดผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งออกจาก
ข้อมือ สั่งให้นางกำนัลรับไปวางในกล่องหุ้มแพร จากนั้นก็ให้หลิววี่เซิง
มอบให้แก่โยวอ่อง

* คำว่า 'อิง' (英) ในเขาลัววึง (落英山 มาลาโรย) และเขาอิงซาน (英山 วีรบุรุษ) แปลได้ทั้ง 'ดอกไม้มัน' และ 'วีรบุรุษ'

หลิวอวี่เซิงรับมาอย่างนอบน้อมแล้วเอ่ยลา

หลังจากหลิวอวี่เซิงออกไปแล้ว ฮว่าจุนหรานก็ให้เหล่าข้ารับใช้ ถอยออกไป นางนั่งอยู่กลางตึกเพ่งลำพัง มองกำแพงวังอันเงียบสงัด ที่นอกตึกด้วยอาการเหม่อลอย

เวลาล่วงไปเป็นนาน นางถึงผุดลุกขึ้น "ใครอยู่ด้านนอกบ้าง เข้ามานี่"
 ทันทียี่สิบเสียงชาววังนับด้วยหลายสิบก็ปราดเข้ามาอย่างพร้อมเพรียง
 "ยามเซ็น จัดงานต้อนรับครอบครัวเจิงโหวที่ตึกหนิงชี่ (ฉลองแจ่ง)"
 "พะยะคะ" ชันที่ถ่ายทอดบัญชาลงไปทันที

ฮว่าจุนหรานก้าวไปตรงหน้าคันฉ่องสำริด มองดวงพักตร์ของตน แล้วพึมพำว่า "ครอบครัวเจิงโหวมาจากแดนไกล จะเสียมารยาทมิได้ ต้องแต่งกายเต็มยศ"

"เพคะ" เหล่านางกำนัลขานรับ จากนั้นก็ง่วนกับการอาบน้ำและ แต่งองค์ทรงเครื่องให้พระชายา

กลางเดือนสิบเอ็ด เมื่อหิมะแรกปลิวระว่อน หลิวอวี่เซิงก็นำหีบศพ ของกงจื่อทั้งสามกลับถึงเมืองหลวงโยวโจว

ณ เบื้องหน้าประทับของโยวฮ่องผู้กำลังป่วย หลิวอวี่เซิงน้อมคารวะ ด้วยความรวดเร็ว จากนั้นก็ถ่ายทอดคำกล่าวของฮว่าจุนหรานพร้อมถวาย กล่องหุ้มแพรใบนั้น

โยวฮ่องผู้ชราอมโรคหยาบผิวดำเซ็ดหน้าในกล่องขึ้น ตาจับอยู่ที่ลายปัก บนผืนผ้า หลังจากลูบคลำอยู่นาน บนพักตร์ก็ผุดรอยสรวลอันโศกเศร้าและ ยินดีปนเปกัน "ฉงฉงและจวิ๊ชวี ดำเนินว่าแนบชิดไม่ห่างหาย ความหมาย ของจุนหรานก็คือแบบนี้ละหรือ"

หลิวอวี่เซิงประหลาดใจ

"ฉงจจวี่ชวี แนบชิดไม่ห่างหาย...นับแต่นี้สกุลฮว่าและสกุลหวงก็เป็น
เช่นนี้...ฉุนหรานต้องการกล่าวคำนี้กับพ่อกระนั้นรี อ่าๆๆ...แค่ๆๆ...แค่ๆๆ..."

"ฝ่าบาทฯ!"

ไวยอ่องบนที่ประทับโอบอย่างรุนแรง บรรดาขันทีนางกำนัลลนลาน
เป็นการใหญ่

รัชศกจิ่งเหียนปีที่สี่สิบเจ็ด เดือนสิบเอ็ด วันที่สิบสี่ ยามไ้ ไวยอ่อง
สิ้นพระชนม์ มีพระราชโองการมอบบัลลังก์ให้แก่ลูกเขย...อ่องแห่งจี้โจว
หวงเฉา

รัชศกจิ่งเหียนปีที่สี่สิบเจ็ด เดือนสิบเอ็ด วันที่สิบห้า เป่ย์อ่อง
ตื่นครหวนแตก

เสียงก๊อบทำอาชากระหึ่ม กองทัพอาชาหุ้มเกราะหือผ่านถนนซึ่ง
ปกคลุมด้วยหิมะบางๆ ทำให้หิมะกระเด็นสูงนับจั้ง แสงอาทิตย์สาดส่องลงมา
บังเกิดเป็นประกายรุ่งเจิดสี ทว่าอย่างไรก็มีอาจสะดุดตาได้เท่าดอกเหมย
สีโลหิตมากมายและรอยรุ่งสีชาดทางแล้วทางเล่าบนหิมะได้

นับแต่หนีออกจากเมืองหลวงเป่ย์โจว ตลอดหลายเดือนก็มีแต่ตีเมือง
แล้วหนีตาย จากนั้นก็ตีเมืองแล้วหนีตายอีก...เข้าไปเข้ามา ทั้งเปลืองแรง
เหนื่อยล้า เปื่อหน่าย ซิงซัง หวาดกลัว ความรู้สึกนานัปการรุมเร้ารอบตัวเขา
บัดบังดวงตา ก่อวนสติสัมปชัญญะ สูบกินความมั่นใจ บั่นทอนความอึกเขม
ทั้งหมดของเขา

เป่ย์โจวล่มสลายแล้ว ครอบครัวยี่สิบแล้ว ขุนนางแตกฉานซ่านเซ็น
ทหารหาญดับชีวา...แต่เขาก็สู้ถึงนครหลวงแห่งฮ่องเต๋จนได้!

หรือยกว่าปีมานี้จักรวรรดิสกุลตงผู้กุมอำนาจอยู่นือศีระและ
กัมมมองพวกเขาจากสถานอันเลิศลอยในที่สุดวันนี้ก็สูญสลายลงในกำมือเขา
เขาไปฮ้วนได้ทั้งร่องรอยอันแข็งแกร่งไว้ในประวัติศาสตร์แล้ว แต่เท่านี้
ยังไม่พอ เขาจะต้องจับตัวฮ่องเต้คนสุดท้ายแห่งจักรวรรดิสกุลตงด้วยตัวเอง
แล้วบันเคียรฮ่องเต้เองกับมือ เช่นนั้น 'ไปฮ้วน' สองคำนี้จึงจะเป็นที่จดจำไป
ตราบชั่วกาล!

เป่ย์อ่องหวดแล้โดยแรง เมื่อเจ้าม้าเจ็บปวดก็แผดเสียงยาว ตะกุก
ขาทั้งสี่ ทะยานไปเบื้องหน้าเร็วกว่าเก่า บนหลังอาชาคือคราบโลหิตมากมาย
ส่วนด้านหน้าสามารถมองเห็นกำแพงวังสีแดงและหมู่ตึกอันหนาแน่น
ต่อเนื่องเป็นแนวได้แล้ว...นั่นคือวังแห่งฮ่องเต้! คือวังซึ่งเป็นสถานประทับ
แห่งฮ่องเต้!

เมื่อห่างจากกำแพงวังไปเพียงห้าหอกจั้ง ทันใดนั้นเมฆดำผืนกว้าง
ก็ทอดตัวลงจากฟ้า บดบังเบื้องหน้าไว้อย่างแน่นหนา ช่างมาได้กะทันหัน
และพิสดารปานนั้น!

เป่ย์อ่องรังอาชา มองเมฆดำตรงหน้าอย่างตกตะลึง...แท้ที่จริง
นั่นคือมนุษย์ มนุษย์ซึ่งสวมอาภรณ์ดำสนิทตลอดร่าง พวกเขายืนหยัด
อยู่ตรงนั้น ประหนึ่งกำแพงสีดำอันมั่นคงแข็งแรง แผ่รัศมีเย็นเยือกจาก
ทุมนรก!

อาชารวกับรับรู้ได้ถึงภัยอันตรายจึงส่งเสียงร้องไม่หยุด มันอยากจะ
ถอยกลับไปด้านหลัง ทว่าเป่ย์อ่องยุดสายบังเหียนไว้นั่น เขาเหลียวหลัง
มองไป ด้านหลังมีทหารติดตามมาหลายร้อยนาย นี่คือนักรบกลุ่มสุดท้าย
ของเขา อาศัยเพียงไม่กี่ร้อยนายนี้จะสามารถตีฝ่ากำแพงตรงหน้าได้หรือ
"ฝ่าบาท!"

เสียงเรียกพลันดังขึ้นข้างหูเป่ย์อ๋อง เขาหันมองไปก็เห็นขุนนางนายหนึ่ง
คุกเข่าทั้งสองลงกับพื้น ประทับกระบังนํ้าคอค ดวงตาทั้งคู่เบิกกว้างจนกลม
จ้องมองอย่างตึงเครียด

"กระหม่อมจ้ังไยว่น้อมส่งเสด็จ!"

น้อมส่ง? เป่ย์อ๋องตระหนก ลมหนาวระลอกหนึ่งพัดเข้าปะทะใบหน้า
กระบี่ที่พาดบนลำคอกขุนนางสะท้อนกับหิมะเป็นประกายเย็นเยียบทิ่มแทง
นัยน์ตาของเป่ย์อ๋อง เขาเลื่อนสายตาทอดมองสี่ด้าน ทันใดนั้นความหวัง
นับหมื่นพันที่วาดไว้ก็สลายเป็นเถ้าถ่าน!

เวลานั้นเป่ย์อ๋องก็พลันตระหนักได้ เขากะจางแจ้งแล้วถึงเรื่องราว
ทั้งหมดทั้งมวล มองทะลุแล้วในยามนี้!

"เพิงหลันซี...เพิงหลันซี...เยียม!...เยียม!"

เป่ย์อ๋องแหงนหน้ามองฟ้าถอนใจยาว ยกแขนโบกกระบี่ แล้วโลหิตสด
สายหนึ่งก็สาดออก กระเซ็นรดบนพื้นหิมะ!

เมื่อเห็นนายเหนือหัวเชือดคอตัวตาย ทหารหลายร้อยนายที่เหลือ
ก็พากันชักกระบี่ขึ้นพาดคอ เพียงพริบตาที่พากันล้มลง

ลมเหมันต์พัดหิวหวีผ่านไป ม้วนเอาวิญญาณของผู้ล่วงลับไปด้วย

ตำแหน่งกึ่งกลางของวังฮ่งเต้คือตำหนักหลังเขียว

บัดนี้ในวังฮ่งเต้สับสนอลหม่านสิ้น ทว่าตำหนักหลังเขียวกลับยัง
สงบเงียบ เวลานี้ฮ่งเต้แห่งจักรวรรดิต่างจึงเหยียนดีกำลังนั่งอยู่ในตำหนัก
ก้มหน้าอยู่ที่โต๊ะทรงอักษร วาดภาพด้วยใจจดจ่อ

"ถึงยามนี้แล้ว พระองค์ยังทรงสามารถสะบัดพู่กันพรมหมึกได้มันคง
ดูขุนเขา หลันซีนับถือยิ่งนัก"

เมื่อเสียงดังกังวานขึ้น ภาพของจิ้งเหียนตั๊กวอดเสร็จพอดี ขณะเก็บพู่กันก็ลอบคิดว่าเสียงที่เสนาะโสตถึงเพียงนี้ หากขับเพลงจะต้องไพเราะอย่างเลิศพจพหล้าแน่ๆ เขาวางพู่กันลง เงยหน้าทอดสายตามองไปในตำหนักมีคนผู้หนึ่งซึ่งแต่งกายด้วยอาภรณ์เบาโปร่งยืนอยู่ ดวงหน้าดั่งหยกเพียงมองแค่ปราดเดียวเขาก็ต้องชื่นชมว่าช่างเป็นนางจิ้งผู้งามสง่าท่ามกลางกลียุค มิเสียทีที่เป็นอนุชนแห่ง 'เจ้าหมิงหลั่นอ่อง' เฟิงจี้ผู้เป็นหนุ่มรูปงามอันดับหนึ่งแห่งต้าตงเมื่อหกหรือกว่าปีก่อน!

"ยังอ่องมาแล้วหรือ" จิ้งเหียนตี้อย่อยอย่างเยือกเย็น

"พะยะค่ะ ฝ่าบาท" เฟิงหลั่นซีเพียงค้อมกายเล็กน้อยก็ถือว่าตนทำหน้าที่ตามฐานะเสร็จสิ้นแล้ว เขาเงยหน้าขึ้นมองฮ่องเต้อย่างเป็นธรรมชาติ

"ผู้ที่มาถึงที่นี่ได้เป็นคนแรกคือเจ้าจริง ๆ ด้วย" จิ้งเหียนตี้อยู่สรวลอย่างผ่อนคลาญดุจเดียวกัน จากนั้นก็ลุกขึ้น "เราเคยนึกสงสัยว่าจิ้งอ่องชิงอ่อง และเจ้า ผู้ใดจะมาถึงก่อนกัน"

"ทรงประสงค์จะพบพวกหม่อมฉันทั้งสามคนหรือเพคะ" น้ำเสียงเฉยชาสายหนึ่งดังขึ้น

จิ้งเหียนตี้มองตามเสียงก็พบว่าที่ประตูมีสตรีอาภรณ์ขาวผู้หนึ่งยืนอยู่ ตาสุกใส ดวงหน้าหมดจด ท่วงท่าพลั้วไหว นางย่างกรายมาด้วยฝ่าเท้าแผ่วพลั้วงดงามประหนึ่งเดินอยู่บนยอดเมฆา หยุดยืนอยู่เคียงข้างเฟิงหลั่นซี คนทั้งสองอาภรณ์ขาวดำตัดกันชัดเจน ทว่ากลับกลมกลืนดูภาพวาด

"ชิงอ่องก็มาแล้ว" จิ้งเหียนตี้อยู่สรวล "ไม่แค่พวกเจ้าสามคนหรอก หากเป็นไปได้เราก็หวังจะพบอ่องทั้งเจ็ดเป็นครั้งแรกและ

ครั้งสุดท้าย"

"ขาดหมิ่นอ่องไปเสียแล้ว ความปรารถนาของพระองค์เป็นจริงได้ยาก พะยะคะ" เฟิงหลันซียิ้มกล่าวอย่างสุภาพเรียบร้อย

"จักรวรรดิต้าตงก่อร่างสร้างขึ้นด้วยพระหัตถ์ของฮ่องเต้เว่ยเลี้ยตี้ และเจ็ดอ่อง ครานั้นตอนอวยยศพระราชทานแคว้น หยดโลหิตถวายเป็นขวัญ จะเป็นปึกแผ่นเดียวกันก็กระทำที่หน้าตำหนักหลังเขี้ยวนี้เอง มาบัดนี้เข้าสู่ ห้วงเวลาสุดท้ายแห่งจักรวรรดิต้าตง ถ้าสกุลตง สกุลหวง สกุลนึ่ง สกุลเฟิง สกุลเป่ สกุลฮว่า สกุลเฟิง และสกุลหนาน...ทายาทของคนทั้งแปดซึ่งเป็น ผู้บุกเบิกแผ่นดินสามารถรวมตัวกัน ณ ที่แห่งนี้ได้อีกครา มีเริ่มมีจบ จะมีสมบูรณพร้อมหรือหรือ" อากาพ่อนคลายไม่นำพาของฮ่องเต้ จิงเหยียนตี้ไม่เหมือนกำลังสนทนาถึงการสูญสลายของจักรวรรดิแต่อย่างใด ทว่าคล้ายกำลังวิพากษ์ผลลัพธ์ของการละเล่นบางอย่าง

เฟิงซือวันมองฮ่องเต้จิงเหยียนตี้อย่างสงบ จ้องอยู่ครู่ใหญ่ก็เอ่ยว่า "ฝ่าบาทน่าจะประสูติระหว่างปีไท่ทงกระมังเพคะ"

ไท่ทงคือชื่อรัชศกของฮ่องเต้คนที่สิบเก้าแห่งต้าตง นั่นเป็นยุคที่ จักรวรรดิต้าตงรุ่งเรืองสงบเรียบร้อยที่สุด

"ซึ่งอ่องจะหมายความว่าเราเป็นได้เพียงโอรสสวรรค์ในยามแผ่นดิน สงบ ไร้ซึ่งลักษณะห้าวหาญอย่างเหนือหัวในช่วงปลายยุค?" สายตาฮ่องเต้ จิงเหยียนตี้ทอดมองไปทางเฟิงซือวัน

เฟิงซือวันยิ้มบาง "เราทุกคนล้วนมีสิ่งที่ทำเป็นและไม่เป็น พระองค์ ก็ทรงไม่ผิดไปจากนี้เช่นกัน"

ฮ่องเต้จิงเหยียนตี้ได้ยินดังนั้นก็พยักหน้า เคลื่อนฝีเท้าเข้าหา สายตา จับอยู่บนหยกจันทร์เสี้ยวกลางหน้าผากของทั้งสอง นึกปลดปล่อยอยู่บ้าง

"หกร้อยกว่าปีก่อน จันทรเต็มดวงถูกแบ่งพราก ณ ตำแหน่งหลังเขียว
ท้ายที่สุดในอีกหกร้อยกว่าปีต่อมาก็ได้บรรจบกันอีกครั้งที่แห่งนี้"

เฟิงหลันซีและเฟิงซือวินได้ยินคำก็อดมิได้ที่จะยกมือคลำหยก
รูปจันทรเสี้ยวบนหน้าผาก เอียงศีรษะ สายตาประสานกัน จากนั้นก็ละออก
อย่างเงียบงัน

ฮ่องเต้จึงเหยียนตี๋หมุนกาย หันไปทางหน้าตำหนัก ที่ตรงนั้นแขวนรูป
ของฮ่องเต้และขุนพลเอกผู้บุกเบิกแผ่นดินไว้ "พานพบพลัดพราก เหตุต้น
ผลกรรมเป็นวัฏจักร เกิดดับเวียนว่าย ชีวิตคนเป็นเช่นนั้น ฟาติเป็นเช่นนั้น"
น้ำเสียงทุ้มมันคงจริงจัง เหย่จบแล้วก็หยิบผ้าแพรแดงผืนหนึ่งจากบนโต๊ะ
"นี่คือสิ่งที่พวกเจ้าต้องการ เอาไปเถิด"

47

เนรมิตนางอินกุดนั นิมะกลมเมือง

รัชศกจึงเหี้ยนปีที่ยี่สิบเจ็ด เดือนสิบเอ็ด วันที่สิบห้า ขบถสกลไป
นามชวนบุกตีนครหลวงแตก ต่อมาปีให้ฮ่องเต้สละราชย์ เคะระหัดที่ยังอ่อน
รุดมาถึง ทำให้นครหลวงพ่นภัย ผู้แซ่ไปเมื่อพลาดการก็เชือดคอตนตาย
ภายหลังฮ่องเต้รู้สึกว่าย่องเปี่ยมด้วยคุณธรรม จึงรั้งไว้เพื่อมอบตำแหน่งให้
แล้วหายสาบสูญไป ทว่าย่องนอบน้อมถ่อมตน มิกล้ารับ เพียงเอ่ยว่า
'จะกวาดหาทั่วหล้า น้อมเชิญฮ่องเต้เสด็จนิวัต'

ศึกตัดสินอันดุเดือดยาวเก้าวัน ชีวิตนับด้วยหลายหมื่นตกลงไป
นครหลวงที่โลहितและหิมะกลบกลืนกัน...อีกทั้งบุคคลและเรื่องราวอันเร้น
อยู่ในเงามืดทั้งหลาย สุดท้ายภายใต้พู่กันของนักประวัติศาสตร์ก็จบสิ้นลง
ด้วยถ้อยคำแสนสั้นเท่านั้นเอง

หน้าดำหนักซีหลง เฟิงหลันซียืนอยู่บนชั้นบันไดสูง เมื่อทอดตามองไป

ทั่วทั้งวังแห่งฮ่องเต้และนครหลวงต่างก็อยู่ใต้ฝ่าเท้า

"ฝ่าบาท จังไยว่เชือดคอตายแล้วพะยะค่ะ" เหรินชวนอวี่ยืนนิ่งอยู่เบื้องหลังด้านหลังของเขา "เขาทิ้งจดหมายเอาไว้ว่า 'รักดีเพียงฝ่าบาท แต่กลับผิดต่อบุญคุณของสกุลไป วันนี้ไม่มีหน้าอยู่ต่ออย่างอัปยศ'"

"จังไยว่..." เฟิงหลันซีทวนถามนี้ออย่างแผ่วเบา ปีนั้นเมื่อเขายังอายุแค่สิบขวบก็ส่งจังไยว่ผู้กำลังอยู่ในวัยฉกรรจ์ไปเป่ย์โจว เพียงพริบตาเวลาก็ล่วงไปสิบกว่าปี จังไยว่บรรลุนิติภาวะที่เขามอบให้แล้ว แต่กลับไม่ได้พบหน้ากันเป็นครั้งสุดท้าย หลังจากนั่งเฝ้าอยู่เนิ่นนานเขาก็ถอนใจเบาๆ เอย่ว่า "จัดพิธีศพจังไยว่ให้ยิ่งใหญ่สมเกียรติ ในฐานะขุนนางผู้รักดีแห่งเป่ย์โจว!"

"พะยะค่ะ!" เหรินชวนอวี่ก้มศีรษะ

"ฤดูหนาวเย็นจัดแล้ว" เฟิงหลันซีมือไพล่หลัง แหงนหน้าทอดสายตาราวกับจะมองให้ถึงสุดขอบฟ้า "ชวนอวี่ เจ้าดูวังฮ่องเต้แห่งนี้สิ กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา บัดนี้มันอยู่ใต้เท้าของเรา"

เหรินชวนอวี่ได้ยินคำก็น้อมกายกล่าวว่า "ฝ่าบาท มิเพียงวังฮ่องเต้และนครหลวงหรือพะยะค่ะ ภายหน้าทั้งใต้หล้านี้ก็จะอยู่ใต้พระบาทของพระองค์เช่นกัน!"

"อย่างนั้นหรือ" คล้ายย้อนถาม ทว่าน้ำเสียงกลับสุ่มราวกับเชื่อมั่นอยู่ในใจ

เหรินชวนอวี่เงยศีรษะ ลอบมองดวงหน้าซึ่งมองอารมณ์ไม่ออกของเฟิงหลันซี เขาอ้าปากคล้ายประสงค์จะเอ่ยบางสิ่ง แต่ก็กลืนกลับลงไปหลายครา เขาหมุ่นกายมองดูตำนานราชวงศ์อันโอ่อ่าน่าเกรงขาม มองไปสุดสายตาคือนครหลวงอันไพศาล หลายเดือนก่อนหน้านี้นี้พวกเขายังอยู่ที่

ยังใจ ทว่าบัดนี้อยู่ในนครหลวง อยู่ในวังฮองเต้! คนตรงหน้ามิใช่เพียงเท่านั้น
หรือ เขาจะต้องป็นขึ้นสู่ยอดเขาซังหมั่ง และบัญชาทั่วหล้า!

ครั้นแล้วเหรินชวนอวี่ก็สลดความล่งเล่ห์ทั้งหลายทั้ง กัมศีระชะ เล่ยอย่าง
จริงจั่งแน่วแน่ว่า "ฝ่าบาท ขอทรงรับแม่นางเฟิงไว้เป็นสนมด้วยพะยะคะ!"

เฟิงหลันซีได้ยินก็เก็บสายตากลับมา เอียงศีรษะมองขุนนางผู้อยู่
ข้างกายคราหนึ่ง นัยน์ตาดำขลับลึกลับไม่เห็นกันบึ้ง

"แม่นางเฟิงเป็นทาสทาสกุลเฟิง หากทรงรับนางเป็นสนม เช่นนั้นแล้ว
ในใจของพสกนิกร พระองค์ก็ย่อมทรงเป็นฮ่องเต้โดยไว้ซ้อกังขา!" ในน้ำเสียง
สงบของเหรินชวนอวี่เจือแววอารมณ์รุนแรงและตื่นเต้น ประหนึ่งผู้รอนแรม
เดินทางไกลได้พบทางลัดไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างกะทันหัน

เฟิงหลันซีมองอีกฝ่าย แวตลกลึกลับ สีหน้าราบเรียบ เวลาล่วงไปนาน
กว่าเขาจะหันกายไป แหงนหน้ามองตำหนักซีหลงอันวิจิตรโอ่อ่าเบื้องหน้า
กล่าวเนิบช้าว่า "ชวนอวี่ เจ้ารักดีต่อข้า ข้าแฉ่งดีแก่ใจ แต่ว่าจានี้อย่าได้เอ่ยถึง
อีก!"

"ฝ่าบาท!" เหรินชวนอวี่หมายจะเกลี้ยกล่อมซ้ำ

ทว่าเฟิงหลันซีโบกมือ หรีตาที่กำลังจ้องมองตำหนักซีหลงลงเล็กน้อย
น้ำเสียงเยือกเย็นแผ่วแววสะทกสะทอนซึ่งมีอาจจับต้องได้สายหนึ่ง "ใช่จะ
มิเคยคิด ทว่ามีกระจะทอนอยู่ตรงหน้านี้เอง ในตำหนักซีหลงเคยมีหยกขาว
นับไม่ถ้วนถูกเขวี้ยงทำลาย..."

ปลายเดือนสิบเอ็ด อากาศหนาวเหน็บ ผืนดินจับตัวเป็นน้ำแข็ง ส่วน
เป่ยโจวซึ่งอยู่เหนือสุดของต้าตงนั้นหิมะตกหนักคลุมทั่วพื้นดินไปนานแล้ว
ชาวโพลนสุดลูกหูลูกตา

ในวังอ่อง เหล่าชั้นที่กวาดหิมะที่สะสมบนทางเชื่อมระหว่างตำหนักต่าง ๆ จนเกลี้ยง ทว่าบนหลังคาและกิ่งไม้ยังคงมีหิมะปกคลุมหนาอยู่

"กงจู่เพคะ" ผีนุหลินผู้ห่อร่างอยู่ในเสื้อคลุมหนากระซิบเรียกไปหลังหาวที่ยืนอยู่ในอุทยานมาเกือบชั่วยาม

"มีอะไรหรือ" ไปหลังหาวกล่าวเสียงซัดซา

"กงจู่ ที่นี้หนาวเกินไป เราลบกัณเฑิดเพคะ" ผีนุหลินเกลี้ยกล่อมอย่างสงสาร กงจู่ผู้เดิมงามสดใสมีชีวิตชีวาราวเกสรดอกไม้บัดนี้กลับกลายเป็นต้นไม้เหี่ยวแห้งในหม่นตฤดู ปราศจากพลังชีวิตโดยสิ้นเชิง

"ข้ามองต้นไม้ต้นนี้มาเจ็ดวันแล้ว หิมะบนกิ่งไม้ละลาย แต่กลับจับตัวเป็นน้ำแข็งหนา" ไปหลังหาวจับจ้องกิ่งไม้แห้งนั้นด้วยสายตางมแง

"กงจู่..." ผีนุหลินอ้าปาก ทว่าเสียงกลับกลายเป็นก้อนละอุน รสขมขึ้นแปร่งปร่าอยู่ในลำคอ เอ่ยวาจาใดไม่ออก

นางจะเอ่ยอันใดกับกงจู่ได้เล่า

แรกเริ่มก็ขุนพลชีวิต ต่อมาก็ฝ่าบาท เคารวะซ้ำกรรมชดมาติดๆ เช่นนี้แล้วจะให้กงจู่ทรงรับได้อย่างไรไหว

กงจู่ผู้กระทั้งนกแก้วที่เลี้ยงตายก็ยังโหม่นสจจร้องให้อยู่นาน เมื่อได้ข่าวร้ายของขุนพลชีวิตและฝ่าบาทกลับไม่หลังน้ำตาแม้แต่หยดเดียว ทว่านับแต่นั้นก็เสมือนกลายเป็นหุ่นไม้ ได้แต่นั่งหรือไม่ก็ยืนด้วยอาการแข็งทื่อ

"ผีนุหลิน อย่าเสียใจไปเลย"

ผีนุหลินซึ่งกำลังก้มศีรษะสะท้อนใจพลันรู้สึกถึงสัมผัสเย็นเฉียบที่โอบห่อ จึงรีบเงยศีรษะขึ้น แล้วก็พบว่ากงจู่ที่กำลังก้าวมาถึงเบื้องหน้าตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้กำลังยื่นมือปาดหยาดน้ำตาบนดวงหน้านาง

"ผีนุหลิน อย่าร้องไห้สิ" ไปหลังหาวยื่นมือโอบผีนุหลินที่กำลัง

สะอีกสะอื่นอย่างเบามือ

น้ำตาเหล่านี้หลังรินแทนนางสินะ? หัวใจไม่ว่าจะถูกทำร้ายจนขาดวิน
ปานใด ไม่ว่าโลหิตและหนองจะไหลท้นเช่นไร น้ำตากลับมีอาจหลั่งออกมาได้
เสียแล้ว เหลือเพียงความปวดร้าวที่ทิ่มแทงใจฝังในกระดูก และความคับแค้น
ไร้ที่สิ้นสุดที่อยู่กับนางทุกวันทุกคืน!

"กงจู่...กงจู่...พระองค์ต้องทรงดีขึ้นนะเพคะ...ผีนหลินอยากให้
พระองค์ทรงกลับมาดีเหมือนเดิม..." เสียงผีนหลินกระท่อนกระแท่นเพราะ
รำให้ เมื่อเทียบกับความรักความเอ็นดูและความคะนองหาที่จากไปไกลแล้ว
เสียงนี้กลับจริงชัดเจนอบอุ่นกว่าเป็นไหนๆ

"ผีนหลิน ข้าจะดีขึ้น...ข้าจะดีขึ้น" ไปหลางหวาหลับตา "แค่ว่าที่แห่งนี้
หนาวเกินไป หนาวจนจับหัวใจจับกระดูก!"

สองวันต่อมาหลางหวากงูก็หายไปจากวังอ่องแห่งเปยโจว ผู้คนในวัง
แตกตื่นเป็นการใหญ่ พลิกแคว้นตามหานาง ทว่าก็ไม่มีร่องรอยแม้แต่น้อย
นิด นับแต่นั้นมาก็มีผู้ใดได้พบกับดอกหลางกันที่เคียงามแฉล้ม
ไว้ตำหนิดอกนั้นอีกเลย

ขณะที่กองทัพอายุเมฆาและกองทัพบกกาฬหัตถ์จะเข้าสู่นครหลวง
กองทัพรังฟ้าแห่งจีโจวก็ได้หยุดพักแม่สักจิตใจ

เดือนสิบเอ็ด วันที่สิบสอง หวงเฉาบุตรราชทัพรังฟ้าไปเหยียงเชิง
ซึ่งอยู่ในราชอาณาจักรเซตฉื่อวัน

เดือนสิบเอ็ด วันที่สิบแปด หวงเฉาไปถึงเหยียงเชิง ทำศึกดุเดือด
กับบุตรชายแม่ทัพใหญ่ตั้งทัพพึงนามว่าตงเถาเหยียนนานเจ็ดวัน สุดท้าย

กองทัพชิงฟ้าก็ตีเหลียงเจิงแตก ตงเถาเหยี้ยที่พายศึกถอยไปยังเหลียวเจิง

เดือนสิบเอ็ด วันที่ยี่สิบเจ็ด หวงเฉาบายหน้าเข้าตีเหลียวเจิง ตงเถาเหยี้ยเฝ้ารักษาเมือง ทว่าจนใจที่มีมือของสองฝ่ายแตกต่างกันลิบลับ เหลียวเจิงถูกกองทัพชิงฟ้าตีแตก ตงเถาเหยี้ยหมายจะเชือดคอตนดับชีพไป กับเมือง แต่กลับถูกทหารคนสนิทขังไว้ หลังจากหวงเฉาเข้าเมืองก็บังเกิด จิตเสียดายผู้มีสามารถ จึงส่งคนไปตามหาตงเถาเหยี้ย ทว่าไม่พบคนเป็น และไม่เห็นซากศพ

ต้นเดือนสิบสอง ขุนพลวายุเมฆา ฉีซู เจิงจื่อ และขุนพลปีกกาฬ เฉียวจิ้น เหรินชวนอวินยกทัพใหญ่ฝ่ายละห้าหมื่นนายแยกเป็นสองสาย มุ่งหน้าสู่เจิงเจิงและโผวเจิง

กลางเดือนสิบสอง นครหลวงหิมะตกหนักตลอดคืน เกล็ดหิมะ ปลิวว่อน เมื่อถึงรุ่งอรุณทุกหนทุกแห่งก็ขาวโพลนไปหมด

ห่างจากนครหลวงไปราวสิบ里有สถานที่แห่งหนึ่งนามว่า 'สวนฝ้างหยวน (อโนทัย)' ที่แห่งนี้เป็นที่ประทับแปรพระราชฐานซึ่งฮ่องเต้ชิงหนิงตี้ให้สร้างขึ้น ย่อมแต่ชิงหนิงตี้คือเหนือหัวผู้ปรีชาเป็นที่เลื่องลือของต้าตง อุนนิสัยมัจฉ์สกี ดังนั้นแม้สวนฝ้างหยวนจะเป็นตำหนักแปรพระราชฐานแห่งวงศ์ฮ่องเต้ ทว่า ก็สร้างอย่างเรียบง่ายปราศจากสิ่งหรูหราฟุ่มเฟือย สมถะเรียบง่าย ชั่วชีวิต ของฮ่องเต้ชิงหนิงตี้โปรดแต่ดอกเหมย ดังนั้นเนินเขาฝั่งบูรพาของสวนจึง ปลูกเหมยไว้ทั่วบริเวณ

คำคืนอันหิมะโปรยปรายนี้ เหมยแดงพากันบานสะพรั่งในคืนเดียว ประหนึ่งจะประชันโฉมกับบุปผาจากฟากฟ้า แต่ละต้นเสมือนเปลวเพลิง ลูกโชติช่วง แดงขาวสอดสลับ น้ำแข็งและไฟเกี่ยวประสาน แลคล้ายเป็น

โลกแห่งกระเบื้องเคลือบที่ส่องแสงวิบวับเปล่งปลั่ง

"ซีเออร์ เจ้าออกมานานแล้ว จะยืนอยู่ตรงนี้อีกนานเพียงใดกัน" จิวเว่ยปิ่นขึ้นเนินด้วยสภาพกระหืดกระหอบ ทั้งรอยเท้าลึกไว้บนพื้นหิมะเป็นทางยาว

ใต้ต้นเหมยบนยอดเนิน เฟิงซือวินยืนนิ่ง อารมณ์ชาวดูหิมะ หากมิใช่เพราะเส้นผมยาวดำลึบลึบลมหนาวพัดให้ปลิวขึ้นเป็นบางครั้ง นางก็แทบจะหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกับโลกหิมะสีขาวนี้

"จิวเว่ย ชมดอกเหมยเป็นเพื่อนข้าสักพักเถิด เจ้าดูซี พวกมันบานไฉไลมาก" เสียงเฟิงซือวินเย็นเยียบดูหิมะ สายตาจับอยู่บนเหมยแดงต้นหนึ่ง ทว่าก็คล้ายจะมองทะลุต้นเหมยไปไกลแสนไกล

"ซีเออร์..." จิวเว่ยเอ่ยปาก แต่กลับไม่รู้ว่าควรจะกล่าวคำใด จึงได้แต่มองคนผู้ยืนอยู่ใต้ต้นเหมย สุดท้ายก็ค่อยๆ ก้าวเข้าไปใกล้ คลุมเสื้อแขนจิ้งจอกในมือลงบนไหล่นาง แล้วยื่นเคียวข้างชมดอกเหมยแดงด้วยกัน

วันที่สองหลังจากเข้าสู่นครหลวง เฟิงซือวินก็ย้ายมา 'หาที่สงบรักษาอาการป่วย' ยังสวนแห่งนี้ และด้วยเหตุว่า 'ร่างกายอ่อนแอด้วยโรคภัย' จึงยังมีได้กลับเข้าเมืองเลย ส่วนเฟิงหลันซีก็กังวลอยู่กับราชกิจ 'ตั้งแต่เข้าย่นคำ' ต้องปลอมประโลมราษฎรในนครหลวงที่รอดชีวิตจากภัยสงคราม นับๆ ดูทั้งสองก็ไม่ได้พบหน้ากันนานเกือบหนึ่งเดือนแล้ว

"กล่าวกันว่าเหมยแดงคือไฟ แต่เจ้าไม่รู้สึกรู้ว่าเหมยแดงนี้เหมือนโลหิตมากกว่า" เฟิงซือวินยกมือขึ้นคล้ายกับคิดจะสัมผัสดอกเหมยที่ปลายกิ่ง แต่ก็ทั้งมือลงกลางคันอย่างเงื่องหงอย

"ซีเออร์" โยเจ้าต้องกล่าวโทษตัวเองด้วย" จิวเว่ยบัดหิมะที่ตกลงบนจอณมณาง

"จิวหรกับหลินจีคิงถึงบ้านแล้วกระมัง" เฟิงซือวินละสายตาจาก
เหมยแดงแล้วทอดมองไปยังสถานอันไกลโพ้น

"ซีเออร์ นั้นไม่ใช่ความผิดของเจ้า" จิวเวยวางมือลงบนไหล่นาง
อย่างแผ่วเบา "โศกนาฏกรรมที่เขาชั่วอิงหาใช่ความผิดของเจ้าไม่ และ
ก็มีใช่ความผิดของพวกหลินจี นั้นแค่เพราะ...พวกเขาร้อนใจจะช่วยเจ้า!"

"ในฐานะผู้เป็นนายก็ควรรับผิดชอบทุกสิ่ง" เฟิงซือวินหยักมุมปาก
คลี่ยิ้มจางๆ ชั่วครู่ "ไม่ว่าผิดหรือชอบก็ไม่มีสิทธิ์บิดเบือนไปได้"

"ซีเออร์..." มือจิวเวยที่อยู่บนไหล่นางบีบกระชับขึ้นเล็กน้อย "หากจะ
สืบสาวหาคนผิดจริงๆ เช่นนั้นก็ต้องเป็น..."

"จะโทษก็ควรโทษขององค์กรนั้นหรือ" เขากล่าวไม่ทันจบ เฟิงซือวิน
ก็เหลือบตามองเขาคราหนึ่ง คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม คล้ายเศร้าคล้ายไม่เศร้า

"ซีเออร์" จิวเวยหมุนตัวนางมา ทั้งสองเผชิญหน้ากันตรงๆ สายตา
สบกัน "พวกเจ้ามาถึงขั้นนี้แล้ว เจ้ายังจะอยู่กับเขาต่ออีกหรือ เหตุใด...
เหตุใดเจ้าถึงไม่ยอมเดินทางอีกสายเล่า"

"จิวเวย..." เฟิงซือวินถอนใจอย่างแผ่วเบา

จิวเวยจ้องนางเขม็ง สายตาสีกล้ำคมกريب ทว่าเฟิงซือวินกลับหลุบตา
ไม่เอ่ยคำ ผ่านไปครึ่งค่อนวันเขาก็ยิ้มเยาะตัวเองแล้วปล่อยมือจากนาง

ชั่วขณะนั้นบนเนินดอกเหมยเจียบสงัด มีเพียงเสียงลมหนาวที่พัดให้
ปุยหิมะเริงระบำ เป่าให้กลีบเหมยปลิดปลิว คนทั้งสองยืนนิ่งเงียบ ผู้หนึ่ง
ทอดมองไปเบื้องหน้า ผู้หนึ่งแหงนศีรษะมองฟ้า หิมะสะท้อนแสงจากเมฆ
วิาวามไสพิสุทธ์

"จิวเวย เจ้าอยากให้ความปรารถนาบรรลุผลมากสินะ"

ล่องไปเป็นนานกว่าจะได้ยินเสียงเจือแววหม่นของเฟิงซือวินดังขึ้น

"แน่นอน" จิวเวยหลับตาราวกับถูกประกายหิมะเจิดจ้าทิ่มแทงให้เจ็บปวด "พวกเราฝ่าห้วงมาหกร้อยกว่าปี...หกร้อยกว่าปีแล้ว สมัยแล้วสมัยแล้ว...นั่นมิใช่เป็นเพียงความปรารถนาอย่างหนึ่งหรือ แต่ในนั้นยังแบกรับสิ่งต่างๆ ไว้มากมายเหลือเกิน..."

"ข้าเข้าใจ" นางมองจิวเวยด้วยสายตาอ่อนโยน ไม่พลาดแววปวดร้าวลึกซึ้งที่วบขึ้นบนดวงหน้าเขา

"เจ้าเข้าใจ แต่เจ้ากลับยินดีทำ!" จิวเวยเบิกตา สายตานั้นคมปลาบเจิดจ้าอีกทั้งยังแผ่แววกล่าวโทะ

เฟิงซือวินหลุบตาถอนใจอย่างหม่นหมอง เสียงทอดถอนนั้นเนิ่นนานราวกับมีเรื่องราวหนักอึ้งมากมายเหลือคณาทะลักออกมาพร้อมกับเสียงถอนใจนั้น ยังให้ฟังแล้วนึกอาดูร

"ซีเออร์ ข้า..." จิวเวยพลันรู้สึกผิ่ดขึ้นในใจ

เฟิงซือวินโบกมือน้อยๆ สายตาที่มองจิวเวยสุขุมอ่อนโยน "ยังต้องปฏิบัติต่อข้าเช่นนี้ บางทีทุกคนอาจคิดว่าข้าควรแตกหักกับเขา ด้วยกำลังของชิงโจวและกองทัพวายุเมฆาอีกสิบหมื่น หากข้าหมายชิงปฐพี ไม่น่ว่าอาจจะเป็นฮ่องเต้สตรีเพียงหนึ่งเดียวได้จริงๆ แต่ว่า...จิวเวย ความรุ่งโรจน์นั้นต้องแลกมาด้วยโลหิตและชีวิตมากมายปานใดเล่า มงกุฎฮ่องเต้นั้นหลอมสร้างขึ้นจากผู้คนที่ต้องบ้านแตกคนม้วย พ่อแม่ลูกพลัดพรากเสียงคร่ำครวญหวั่วใจสลายมากมายปานใด ของพรรคนี้นี้ข้าไม่ต้องการ!"

จิวเวยพูดไม่ออก

เฟิงซือวินหมุนกาย มองตรงไปเบื้องหน้า นัยน์ตาเจิดจ้าและแน่วแน่ "แต่ไรมาสงครามก็มีแต่ชักนำทุกข์เข็ญและความเจ็บปวดมาสู่ประชาชน ข้าก็บงอกร่วมเป็นพันธมิตรกัน เป็นหลักประกันได้ว่าราษฎรของสองแคว้น

จะมีต้องได้รับความทุกข์ยากจากการศึก หากชักกระบี่เข้าประจันหน้า เพื่อความแค้นส่วนตัวเพียงอย่างเดียว...เช่นนั้นข้าเพ็งชื้อวินไหนเลยจะคู่ควร เป็นอ่องแห่งชิงโจว! ผู้เป็นอ่องจะทำตามใจปรารถนาของตนหาได้ไม่ ต้อง พึ่งแสวงหาสันติสุขให้บังเกิดแก่อาณาประชาราษฎร์ เยี่ยงนี้จึงจะคู่ควร เรียกขานเป็นอ่อง!"

จิวเวยมองเพ็งชื้อวิน สะทกสะท่อนในอก คล้ายปีติปราโมทย์ ทว่า ก็คล้ายหดหู่

"จิวเวย ข้าก็มีความปรารถนาเช่นกันนะ" เสียงเพ็งชื้อวินทั้งเบา ทั้งราบเรียบเป็นที่สุด รวากับเพียงลมโชยก็จะเป่าให้สลายไป ทำให้จิวเวย ตั้งใจฟังขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว ทว่าชั่วขณะนั้นเขากลับมองสีหน้าของนาง ไม่ชัด ดวงหน้าผุดผาดคล้ายมีหมอกจางเคลือบอยู่ชั้นหนึ่ง ดวงหน้าซึ่งอยู่ หลังม่านหมอกที่มเทาเลือนลอย "แม้จะมีโชคความประสพศัข้า แต่เมื่อเกิดใน ตระกูลอ่อง เมื่อเป็นอ่องเสียแล้ว ก็ต้องแบกรับภาระหน้าที่ซึ่งอ่องพึงกระทำ ฉะนั้น...บางสิ่งแม้เห็นค่ายิ่ง แต่กลับจำต้องสละทิ้ง บางสิ่งแม้ไม่ชมชอบ กลับต้องจัดไว้อันดับแรก!"

ขณะที่กล่าววาจาเหล่านี้ นางก็ค่อยๆ ยกมือขวขึ้น งอนิ้วทั้งห้ากำมือ หลวมๆ ประหนึ่งกุมวัตถุไร้รูปลักษณะขึ้นหนึ่งไว้ในฝ่ามือ

"ซีเออร์" จิวเวยมองนาง สายตาทั้งนับถือทั้งสงสาร "เมื่อเทียบกับเจ้า แล้ว ข้าก็จิตใจคับแคบเห็นแก่ตัวเหลือเกิน"

"เจ้าก็แค่กำลังทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มกำลังเท่านั้น" เพ็งชื้อวิน สายหน้า มองลงจากเนินเขา เบื้องหน้าคือผืนหิมะอันไพศาล "ใจคนผันแปร เป็นอาจิน ยามนี้ข้าแน่ใจในหน้าที่ของตนเช่นนี้ ทว่า...นานวันข้าก็เป็น ดังผืนดินที่ปกคลุมด้วยหิมะขาวนี้ ไม่แน่ว่าอาจจะจำแนกทิศทางเมื่อแรก

ไม่ชัดก็เป็นได้ ถึงเวลานั้น...สงครามทารุณเป็นที่สุด ท่ามกลางโลหิตและ
เปลวเพลิง หลายสิ่งหลายอย่างจะสูญสลายไป"

จิวเวียสะท้านอยู่ในอก เจียบงันอยู่นานก่อนจะกล่าวว่า "หนึ่งเดือน
ที่ผ่านมาเจ้าหลบมาพำนักในตำหนักแปรรพระราชฐาน ไม่ข้องแวะในการใดๆ
ของนครหลวง นี่ก็คือสิ่งที่เจ้าสละเช่นกันหรือ"

"ที่นี่สงบวิเวก ข้ายังมีดอกเหมยงดงามถึงเพียงนี้ จิวเวียไม่ชอบหรือ"
เฟิงซือวินเอียงศีรษะถาม

"อืม ชอบ" จิวเวียได้แต่ตอบเช่นนั้น

เฟิงซือวินยิ้มบาง สายตาจับอยู่ที่กลีบบุปผาแดงเจิดฉายกลุ่มแล้ว
กลุ่มเล่า มองจนเหม่อ เวลาล่วงไปเป็นนานก็พลันเอ่ยขึ้นว่า "เจ้าดูดอกเหมย
นี้ซี แดงสดนัก ดูเป็นมงคลอย่างยิ่งใช่หรือไม่"

"หืม?" จิวเวียมองนางอย่างฉงน สุดจะรู้ว่าเหตุใดๆ นางถึงเอ่ยวาจา
ออกมา

"ดอกเหมยนี้บานสะพรั่งในคืนเดียว ไม่แน่อาจเป็นนิมิตถึงเรื่องมงคล
บางอย่างก็เป็นได้" เฟิงซือวินยื่นมือออก ปลายนิ้วได้หิมะบนเกสรเหมย
มองมันค่อยๆ ละลายไปในฝ่ามือ

"เรื่องมงคล?" จิวเวียขมวดคิ้ว แต่ครู่เดียวก็คล้ายกับนึกถึงอะไร
บางอย่างขึ้นมา จึงตะลึงงันไป

"แม่นางเฟิงถึงพร้อมด้วยความสามารถและรูปโฉม น่าข้ายังมีจิต
สืเนห์ลึกลับยิ่ง เขามีคณางามเช่นนี้เคียงข้างกันนับเป็นวาสนา" เฟิงซือวิน
ออกแรงที่ปลายนิ้ว เด็ดกิ่งเหมยแดงลงมา พลิกข้อมือคราหนึ่ง กลีบเหมย
ก็โปรยปรายลงบนพื้นหิมะราวกับพิรุณสีชาด

"ซีเออร์ เจ้า...เห็นด้วย?" จิวเวียจ้องนางเขม็ง

"สกุลเพ็งนับแต่สมัยฮ่องเต้เวยเลี้ยตั้มาจนถึงฮ่องเต้ไผ่ซิงตั้ ฮ่องเต้ซิงหนิงตั้ ฮ่องเต้เจ็งคังตั้ ฮ่องเต้หย่งอันตั้ ฮ่องเต้เหียนผิงตั้ ฮ่องเต้หงเหอตั้ ฮ่องเต้หยวนเจินตั้ ฮ่องเต้ทั้งแปดรัชกาลล้วนแต่ทรงรับสตรีสกุลเพ็งเป็นฮองเฮา ดังนั้นจึงเกิดเป็นตำนาน 'ฮองเฮาสกุลเพ็ง' ในใจชาวต้าตง สกุลเพ็งคือเชื้อสายแห่งฮองเฮา สามีของสตรีสกุลเพ็งย่อมต้องเป็นฮ่องเต้ หากเขาได้รับสตรีสกุลเพ็งเป็นภรรยา..." เพ็งซื่อวินมิได้เอ่ยต่อ แค่มองกึ่งเหมยในมือแววตาเลือนลอยเล็กน้อย

จิวเวยกกลับเอ่ยว่า "ฮ่องเต้สกุลตงมิได้รับสตรีสกุลเพ็งเป็นฮองเฮาเสียทุกพระองค์นี่"

เพ็งซื่อวินรำพันเบาๆ ว่า "ฮ่องเต้ฉงกวงตั้คือผู้ที่ฉีกออกจากตำนาน 'ฮองเฮาสกุลเพ็ง' และเป็นฮ่องเต้เพียงพระองค์เดียวในประวัติศาสตร์ที่ทรงรับหญิงชาวบ้านเป็นฮองเฮา นับแต่นั้นมาสกุลเพ็งที่อาศัยอยู่ใต้ร่มไม้เรืองรองแห่งมงกุฎเพ็งมาโดยตลอดก็เริ่มตกลงจากตำแหน่งสูงสุดในจักรวรรดิสกุลตงอย่างช้าๆ ทว่านับแต่นั้นมาจักรวรรดิต้าตงซึ่งเข้มแข็งรุ่งเรืองก็เริ่มตกต่ำ ในใจของกลุ่มคนที่มีความคิดฝักใฝ่รากรักว่า 'สกุลเพ็งคือเชื้อสายแห่งฮองเฮา' ก็ารู้สึกว่าการที่ฮ่องเต้ฉงกวงตั้ไม่ทรงรับสตรีสกุลเพ็งเป็นฮองเฮาเป็นต้นเหตุให้ชะตาเมืองตกต่ำ ดังนั้นหากเวลานี้ปรากฏบุรุษผู้ได้รับสมัญญาเป็น 'เหนือหัวผู้เปี่ยมคุณธรรม' รับหญิงแซ่เพ็งเป็นภรรยา เจ้าคิดว่าผู้คนจะรู้สึกเช่นไร"

จิวเวยมีนาพาต่อด่านานสกุลเพ็ง เขายื่นมือกุมมือที่ถือกึ่งเหมยของเพ็งซื่อวินไว้ จ้องนางไม่วางตา แต่กลับมองอารมณ์บนดวงหน้าเรียบเฉยนั้นไม่ออกแม้เศษเสี้ยว "ซีเออร์ เจ้าเห็นด้วย?"

"นี่เป็นเรื่องที่ได้ประโยชน์หลายสถาน เรามีหรือจะพลาดได้"

เฟิงซือวินโยนกิ่งเหมยในมือทิ้ง รวากับจะสะบัดบางสิ่งที่เกาะเกี่ยวพัวพันอยู่ กลางฝ่ามือออกไป "การสมรสนี้ไม่ว่าจะกับฝ่ายใดก็มีแต่ข้อดี แล้วข้าจะไม่ส่งเสริมได้หรือ"

จิวเว่ยไร้คำพูด

บนเนินเหมยคืนสู่ความเงียบอีกครั้ง ลมหนาวโชยผ่าน กลับเหมยกลืนเข้ากับปุยหิมะลอยล่องในอากาศ ปลิวไปร่วงไกลแสนไกล

จิวเว่ยจับตามองเฟิงซือวินอยู่ตลอด ไม่พลาดแววโคกเศร้าและเสียดายที่วูบผ่านดวงตานาง เขาปิดกลีบเหมยและปุยหิมะที่ร่วงลงบนหัวไหล่ นางออก ก่อนจะรวบนางเข้าสู่อ้อมอกอย่างอ่อนโยน "ซีเออร์ เจ้ายอมแพ้แล้วจริงละหรือ เจ้ากับเขา..." เสียงเขาขาดห้วง ทางนิ้วทั้งห้าสอดเข้าในเรือนผมดกดำของนางอย่างนุ่มนวล จัดให้ศีรษะนางซบลงบนบ่าตน "ซีเออร์..." เขาใคร่จะกล่าวบางสิ่ง ทว่าไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหน ท้ายที่สุดก็ได้แต่กอดนางให้แน่น ส่งผ่านความหวังโยโดยไร้คำพูด

"จิวเว่ย เจ้าอย่าได้ห่วงไป" เฟิงซือวินอิงอยู่ในอ้อมอกเขา ดวงหน้าผุดรอยยิ้มบางสายหนึ่ง บางเบาจนเป็นจุดปุยหิมะที่โรยตัวอย่างแผ่วเบา "ข้าเป็นทนายทแห่งเฟิงอ่อง ในสายเลือดสตรีสกุลเฟิงเรา..." เสียงในตอนท้ายเบาจนไม่ได้ยิน นางเหลือบตาขึ้นมองไปยังฟ้าคราม ฟ้ากระจ่างเหลือเกิน รับกับประกายหิมะได้เป็นอย่างดี ทว่าก็เจิดจ้าจนทึมแสงดวงตา นางหลุบเปลือกตาลง อิงศีรษะกับบ่าจิวเว่ย ผ่อนลมหายใจเบาๆ คราหนึ่งแล้วไม่เอ่ยอันได้อีก

จิวเว่ยรวบแขนทั้งสอง กอดนางแน่นขึ้นโดยไม่เอ่ยคำ

ชั่วเวลานี้ทั้งสองอิงแอบแนบชิด ไม่เว้นระยะห่าง ไม่มีท่าทีคลุมเครือท่ามกลางแดนหิมะอากาศหนาวเหน็บนี้มีเพียงความอบอุ่นเล็กๆ ที่ถ่ายทอด

ให้แก่นัก

เดือนสิบสอง วันที่สี่สิบหก จึงอ้าง 'หายประชวร' กลับเข้านครหลวง
 เนื่องจากไม่ต้องการรบกวนประชาชน เพิ่งซื้อวันจึงโดยสารรถม้า
 ธรรมดาเข้าเมืองอย่างเรียบง่าย

ในรถ จิวเวียเล็กม่านมุ่นหนึ่งขึ้น มองท้องถนนแล้วอดถอนใจมิได้
 "เมื่อเห็นนครหลวงเป็นเช่นวันนี้ก็นับถือเขามิได้"

ในวันที่เข้าเมืองวันนั้นเลือดเนื้อเคลื่อนไหวคลื่อนกลาด ทุกหนทุกแห่งล้วนเป็น
 ชากปรักหักพัง ผู้คนในเมืองเสียขวัญ ทว่าบัดนี้ผ่านมาเพียงเดือนเดียวเท่านั้น
 ก็บูรณะใหม่จนไม่เหลือเค้าเดิม ถนนเป็นระเบียบสะอาดสะอ้าน อาคาร
 บ้านเรือนซ่อมแซมเสร็จสมบูรณ์ ผู้คนเดินขวักไขว่ ได้ยินเสียงเร่ขายของ
 ไม่ขาดหู บนใบหน้าของชาวบ้านฉายแววสุขสงบ ไม่มีแววแตกตื่นหวาดกลัว
 เช่นเมื่อครั้งเมืองแตก

"ความสามารถในการบริหารบ้านเมืองของเขาเข้าไม่เคยกังขามาก่อน"
 เพิ่งซื้อวันเหลือบมองสภาพนครถคราหนึ่งแล้วเอ่ยเรียบๆ

"ดังนั้นจึงได้สละทิ้งอย่างวางใจ?" จิวเวียหันกลับมามองนาง

เพิ่งซื้อวันไม่ตอบ นิ้วเกี่ยวกำไลหยกบนข้อมือ หมุนเล่นเบาๆ นัยน์ตาใส
 ดูกระจ่างมีประกายเจิดจ้าเฝ้าอยู่ "ปลายปีแล้ว ศักราชใหม่กำลังจะเริ่มต้น"
 น้ำเสียงเยือกเย็นเอ่ยอย่างคล่องแคล่วฉะฉาน

จิวเวียมองนาง แม้จะสนเท่ห์ทว่าก็ไม่คาดคิด

รถม้าแล่นตรงเข้าสู่วังหลวง

ทางด้านวังหลวง เนื่องจากใกล้สิ้นปีจึงถูกชาววังตกแต่งประดับประดา

อย่างดงามกรุ่นกระแสนิตินดี สอดรับกับช่วงเวลา

ตลอดทางที่เหรินชวนอวีเดินผ่านได้เห็นโคมิจิตรและแพรวไหมสีสดไส
เหล่านั้มนักชมชอบอยู่ไม่น้อย

จะปีใหม่อแล้ว พสกนิกรเฝ้ารอวันนี้เป็นพิเศษ นี่คือนวันแห่งการ
เฉลิมฉลองอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา ทว่าพวกเขาคล้ายกับลืมนั่นไปแล้ว
ปีก่อนๆ ในเมืองหลวงยงโจว แม้ในวังจะจัดงานสมโภชใหญ่โต แต่ฝ่าบาท...
ไม่เคยเสด็จร่วมงานสมโภชใดๆ ในวังแม้แต่คราเดียว

หน้าดำหนักตงจี องค์กรฯส่งเสียงแจ้งแล้วผลักประตูออกอย่างเบาเมื่อ
เชิญให้เขาเข้าไปด้านใน

"ชวนอวีถวายบังคมฝ่าบาท"

"ลุกขึ้นเถิด"

เฟิงหลันซีเก็บฏีกาในมือ เหลือบตามองผู้ที่ยืนอยู่หน้าโต๊ะทรงอักษร

"เรื่องในนครหลวงสะสางไปพอสมควรแล้ว ทางฝั่งเจ้าเป็นเช่นไรบ้าง"

"พร้อมทุกเวลาพะยะค่ะ" เหรินชวนอวีตอบอย่างเคารพนบ

"อืม" เฟิงหลันซีพยักหน้าอย่างพอใจ "แจ้งเฉียวจิ้น ซี้ซู่ ชวนอวี
และเหวินเชิง ให้ไปหารื้อกันที่ตำหนักตั้งเทาทอนยามเว่ย"

"พะยะค่ะ"

"ออกไปเถิด"

"กระหม่อมทูลลา" เหรินชวนอวีโน้มกายถอยออกไป แต่เฟิงเดินไปได้
ไม่กี่ก้าวก็หันมุนกายกลับมา เหลือบมองเฟิงหลันซี อย่ปากอย่างติดจะ
ล้งเลอยู่บ้างว่า "ฝ่าบาท..."

"ยังมีอะไรอีก"

"ใกล้ปีใหม่อแล้วพะยะค่ะ" เหรินชวนอวีพยายามทำเสียงให้ราบเรียบ

"หืม?" เฟิงหลันซีมองมาด้วยอาการเย็นชา

"ปีใหม่เป็นเทศกาลที่อาณาจักรราชรัฐเฝ้ารอที่สุด ประชาชนในนครหลวงต่างหวังจะร่วมฉลองรับศักราชใหม่พร้อมกับพระองค์นะพะยะคะ" เหรินชวนอวี้เสนออย่างมีนัยลึกซึ้งแอบแฝง

"อย่างนั้นหรือ" เฟิงหลันซีกระจ่างถึงความนัยของเหรินชวนอวี้ เขาตรึงตรองอยู่นานก่อนจะกล่าวว่า "เฟิงเหว่ยโอดครวญประจำว่าเพื่อนักหนาให้เขาเตรียมงานสมโภชในวังก็แล้วกัน ส่วนประชาชน...ยามเจ้อเรากับชิงอ่องจะขึ้นทอดงหวา* ด้วยกัน ร่วมฉลองปีใหม่พร้อมประชาชน"

"พะยะคะ"

หลังจากเหรินชวนอวี้ถอยออกไปแล้ว เฟิงหลันซีในห้องทรงอักษรก็มองขีดสัญลักษณ์สีแดงในฎีกา เผลอเหม่อลอยไปบ้าง "ปีใหม่แล้วหรือ..."

เขาเป็นอนหน้า ทอดมองออกไปนอกหน้าต่าง สิ่งที่เขาสู้อยู่สายตาคือสีแดงที่เจิดฉายจนแยงตา พรึบตานั้นทุกอย่างเกิดขึ้นโดยมิทันตั้งตัว!

แพรไหมสีชาดพลันแปรเปลี่ยนเป็นธารโลหิตถาโถมมามีดฟ้าม้วนดินกลืนกลบทั้งดำหนัก รองเท้าไหมสีขาวเหยียบย่างลงบนพื้นแดงฉานเพียงครู่เดียวเลือดก็ซึมย้อมให้กลายเป็นรองเท้าโลหิต เขาขัดเข็บบคลานยื่นมือหมายจะคว้าอาภรณ์สีมรกตซึ่งแผ่อยู่กลางแอ่งโลหิต ทว่ากลับคว้าได้เพียงโลหิตสดๆ สีชาดรินหลังเป็นสายออกจากร่องนิ้ว...ดวงหน้าซีดเผือด ในแอ่งโลหิตปราศจากชีวิต เกศาดำสยายไปทั่วเรือนกายราวกับสาหร่ายทะเล เกรว้างสีมรกตในแอ่งโลหิตนั้นประเดี๋ยวจมประเดี๋ยวลอยประเดี๋ยวกไกลประเดี๋ยวกไกล...

ปัง! เขาผุดลุกขึ้นไปปิดหน้าต่าง ฝึเท้าไซเซ ก่อนจะทรุดนั่งลงบนเก้าอี้

* ทอดงหวา หมายถึงหอที่อยู่เหนือกำแพงเมืองหลวงฝั่งตะวันออก

เวลานั้นเขาเป็นดังผู้ที่กระเสือกกระสนกลางห้วงที่เป็นเวลานาน และในที่สุดก็ป็นขึ้นฝั่งได้ ลมหายใจถี่กระชั้น เขายกมือขึ้นป้องดวงตา ทั้งสองแน่น รวากับคิดจะบดบังสีโลหิตที่แผ่กว้างเป็นห้วงสมุทรนั้น หมายถึง ช่มกลิ่นอาการสั่นเทิ้มทั่วร่างไว้ แต่กลิ่นโลหิตยังคงซัดพัดเข้ามาไม่ขาดสาย ยิ่งสะสมยิ่งเข้มข้น สีเข้มขึ้นทีละชั้นๆ จนสุดท้ายก็ข้นคลั่กเป็นสีดำลึกล้ำ ไร้กลิ่น!

"เสด็จแม่..." เสียงกระซิบดังขึ้นอย่างแผ่วเบาและเปราะบาง คล้ายกับเพียงกระซึกเบาๆ กระแสเสียงสายนั้นก็จะขาดสะบั้นไป

วังฮ่องเต๋มีกำแพงสูงล้อมเป็นสี่เหลี่ยมขนาดยักษ์ แบ่งง่ายๆ ได้เป็น ส่วนหน้า กลาง หลัง สามส่วน

ส่วนหน้าคือบริเวณวังหน้าซึ่งมีตำหนักกวางหมิง (เจ็ดจรัส) เป็น ศูนย์กลาง เป็นสถานที่ซึ่งเหล่าขุนนางใหญ่มาทำราชการ บริหารงานเมือง ส่วนหลังเป็นที่ประทับของบรรดาสนมนางใน และส่วนกลางมีตำหนัก หลิงเซี่ยว (ควบเวหา) เป็นศูนย์กลาง ล้อมรอบด้วยตำหนักซีหลง (มังกรพ่นน้ำ) ตำหนักตี้เถียน (ต่อโชติ) ตำหนักจิ้งไห่ (ทะเลสงบ) ตำหนัก จี้เถียน (ปลายฟ้า) ตำหนักเสี่ยวอี้ (เกษมศานต์) ตำหนักจินเลิง (พวนทอง) ตำหนักเฟิงอิ่ง (เงาเฟิง) ตำหนักไยวเยวี่ (จันทร์เียว) ตำหนักแปดหลังนี้ คือตำหนักที่ฮ่องเต้เคยเสด็จประพาสฮ่องเต้แห่งต้าตงสร้างเพื่อเป็นที่พำนักของ เจ็ดขุนพล หวงที่ นิ่งจิ้งหย่วน เฟิงจี้ ไปอี้หม่า ฮว่าจิงไถ เฟิงตูอิ่ง และ นานาเพี้ยนเยวี่

ทุกยุคทุกสมัย วังฮ่องเต๋ก็เป็นที่ประทับของฮ่องเต้ เหล่าสนมนางใน นอกเหนือฮ่องเต้ที่ยังเยาว์วัยและขันทีนางกำนัลผู้คอยปรนนิบัติพวกเขา

การที่เจ็ดขุนพลพำนักรออยู่ในวังด้วยนับได้ว่าไม่เคยปรากฏมาก่อน ในประวัติศาสตร์ ทว่าคนทั้งแปดก็เคยร่วมมือร่วมอาศัยในวังจริง ๆ เพียงเพราะฮองเต๋เวยเลี้ยตี้เคยกล่าวว่า 'ปฐพียังแบ่งปันได้ ประสาอันใด กับแค่วัง'

แม้ปัจจุบันนี้จักรวรรดิต้าตงจะแปรเปลี่ยนไปจนไม่เหลือเค้าเดิม แห่งวันวาน ทว่าในกาลก่อนคนทั้งแปดเคยร่วม 'แบ่งปันปฐพี' มาก่อน และตำแหน่งแปดหลังนี้ก็เป็พื้นฐานถึงมิตรภาพลึกซึ้งของพวกเขา

ขณะเดินไปตามทางคดเคี้ยว เห็นราวทางเดินที่ทอดไกลสุดลูกหูลูกตา เหรินชวนอวี่ก็คิดฟุ้งซ่านอย่างที่เกิดขึ้นน้อยครั้งนัก

แปดคนซึ่งครั้งหนึ่งเคยรักใคร่ผูกพันถึงเพียงนั้น ใญ่สุดท้ายกลับ ต้องแยกกัน ที่ฮองเต๋เวยเลี้ยตี้ทรงแยกดินแดนแบ่งอำนาจด้วยพระหัตถ์ พระองค์เองนั้นเกิดจากสาเหตุใดกันแน่ เป็นเพราะเฟิ่งอ๋องเฟิ่งตู่้องจริงหรือ ถึงได้ฉวยยศอ๋องพระราชทานดินแดน? ในเมื่อมิตรภาพลึกซึ้งถึงเพียงนั้น แล้วเหตุใดเจ็ดอ๋องถึงยอมรับการจัดการเช่นนั้น

เดินมาตลอดทาง คิดมาตลอดทาง แต่กลับหาคำตอบไม่ได้ เว้นแต่ เขาจะสามารถย้อนกลับไปเมื่อหกหรือกว่าปีก่อนได้เท่านั้น

เหรินชวนอวี่ถอนใจเบา ๆ คราหนึ่งแล้วรวบรวมความคิด หยุดฝี่เท้า มองพฤษชาตินานาชนิดนอกทางเดิน ดอกเหมยแดงเจิดจรัสเปลวเพลิง มีมากที่สุดใ้ในหมั่นต้อ้นหนาวเหน็บ สุนัขจิ้งจอกจางผสานมากับลมหนาว หอมกุ่มชื่นใจ ทว่ายืนอยู่ครู่เดียวก็เห็นร่างหนึ่งเลี้ยวมาจากทางเดิน เบื้องหน้า ประกายตาเขาไหววูบ ปราดเข้าไปหา 'นั่นจิวเวยกงจื่อมิใช่หรือ'

"ท่านกุนซื่อเหริน" จิวเวยตอบด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

"ท่านเตรียมสิ่งใดมาให้ชิงอ๋องหรือ" เหรินชวนอวี่เหลือบมองถาดในมือ

จิวเวย บนถาดมีถ้วยกระเบื้องปิดฝาแน่นหนาใบหนึ่ง

"เขานี้เก็บเหมยขาวที่เพิ่งบานได้ จึงนำไปซังเป็นซามาหาหนึ่ง" จิวเวย
เอ่ยเรียบๆ

"อ้อ?" เหรินชวนอวีร์ตาเล็กน้อย "จะว่าไปแล้ว นับแต่กิ่งจื่อมาดูแล
พระกระยาหารของซิงอ่อง ซิงอ่องก็มีเพียงพระพลานามัยแข็งแรง ยังทรง
สิริโฉมงดงาม เป็นความชอบของกิ่งจื่อโดยแท้"

จิวเวยขมวดคิ้ว มองเหรินชวนอวีร์ที่ยิ้มอบอุ่นไว้พิชภัยตรงหน้าแล้วก็
ส่น้ำขมิ้นลงทันที

"ข้าและขุนนางอื่นล้วนพักอยู่นอกวัง มีเพียงท่านที่รั้งอยู่ในตำหนัก
เพ็ญอ่อง ซิงอ่องทรงปฏิบัติต่อท่านไม่เหมือนผู้อื่นจริงๆ" เหรินชวนอวีร์ยังคง
ผ่อนคลายเป็นธรรมชาติ ทว่าในรอยยิ้มกลับซ่อนดาบ ในวาจาซ่อนเข็ม

"เจ้า!" จิวเวยหน้าเปลี่ยนสีโดยพลัน สายตาตรึงอยู่ที่เหรินชวนอวีร์
ดุจเป็นเข็ม

ทั้งสองยืนนิ่งอยู่ห่างกันสามชืบะ ห่างออกไปมีซาววังที่วังวนอยู่กับงาน
แต่ที่ตรงนั้นนั่งสงัดราวอากาศถูกแช่แข็ง ลมหนาวโชยผ่าน พัดดอกไม้ร่วง
ให้ลอยละล่อง พัดชายเสื้อให้ปลิวไสว ทว่าไม่อาจพัดสายตาของทั้งสอง
ที่ประจันกันอย่างตึงเครียดอยู่ได้

เวลาล่วงไปนานจิวเวยก็พลันยิ้ม ถือถาดด้วยมือข้างเดียว มืออีกข้าง
เสยปอยผมที่หางคิ้ว ดวงตาค่อยลึ้มคล้อยหลับ พริบตานั้นรัศมีผืนผาย
ก็ฉายฉาน ทำให้ดวงตาธรรมดากัน บังเกิดพลังสะกดสรรพชีวิตให้ลุ่มหลง
"ได้ยินมาตลอดว่าท่านขุนซือเป็นผู้ฉลาดแหลมคม วันนั้นในที่สุดก็เชื่อแล้ว"

"มิได้จ้ะ ชวนอวีร์ที่บิณฑบาต ต้องขอคำชี้แนะจากท่านอีกมากต่างหาก"
เหรินชวนอวีร์ยิ้มอบอุ่นงามสง่าดุจเดียวกัน

"มิกล้า" จิวเวยเป็อนสีระมะองนอกทางเดิน เหมยกิ่งหนึ่งไ่มลงมา พาดบนราว เขายืนมือแตะกิ่งเหมยแผ่วเบา ท่วงท่าสูงส่งฯ "แต่แม้จิวเวยจะโง่เขลา ทว่าก็เกิดก่อนอยู่หลายปี มีคำพูดบางอย่างพอจะกล่าวแก่ท่านกุนซือได้"

"ชวนอวีล้งหูน้อมฟัง" เหรินชวนอวีพยักหน้า

"ผู้ชำนาญดาบมลายด้วยดาบ" จิวเวยเอ่ยเบาๆ จากนั้นพลันหันมาประกายตาดุจกระปี่ถูกชักออกจากฝัก พุ่งกราดเข้าใส่เหรินชวนอวีอย่างคมกริบ "ฉันใดฉันนั้น...ผู้ชำนาญอุบายย่อมมลายด้วยอุบาย!"

เหรินชวนอวีถูกสายตานัน้ทิ่มแทงจนสะดุ้งในอก ขณะกำลังจะอำปากโต้แย้งก็เหลือบพบบางสิ่ง จึงพลันเบิกตากว้างอย่างไ่มกล้าเชื่อ ตาด้างมองมือของจิวเวยที่เลื่อนออกจากดอกเหมย สายพลังสีครามเส้นหนึ่งม้วนผ่านร่องนิ้วคนตรงหน้าไป จากนั้นดอกเหมยแดงหอมสดใสนัน้ก็เหี่ยวแห้งในพริบตา! เขาตระหนกถึงหมื่นส่วน มองจิวเวยด้วยอาการตะลึงตะไล "เจ้า..."

"ท่านกุนซือเป็นอะไรไปหรือ" จิวเวยเอ่ยอย่างอ่อนโยน เหลือบมองใบหน้าซีดขาวของเหรินชวนอวี ประกายเย็นเยียบในตาคมกริบยิ่งขึ้น เขาวัดข้อมือคราหนึ่ง สายสีครามระหว่างนิ้วก็ไหลเคลื่อนประดุจเส้นด้ายลอยออกจากหว่างนิ้วไป เคลื่อนเข้าหาเหรินชวนอวีอย่างแ่มช้าราวกับลื่นู

เหรินชวนอวียืนนิ่งค้างมือเท้าแข็งทื่อ เบิกตามองเส้นสายสีครามที่ไกล้เข้ามาทีละน้อยๆ ไ่มอาจขยับเท้าได้แม้สักครั่งก้าว "เจ้า...เจ้าเป็น..." เสียงของเขาเพ็งหลุดออกมา สายพลังสีครามก็ม้วนรอบร่างเสียแล้ว ทันใดนัน้ลำคอก็ตึงแน่น อากาศสักเอือกก็สูดไ่มได้ เสียงก็หายไปในพริบตา

พลังสีครามกลายเป็นด้ายที่ม้วนรอบคอเหรินจนอวีร์รอบแล้ว รอบแล้ว พันแน่นขึ้นทีละน้อย เขายื่นมือไปหาลำคอ แต่กลับคว้าสิ่งใดไม่ได้ ลึกอย่าง ด้ายสีครามนั้นยิ่งมายิ่งแน่น ใบหน้าเขาค่อยๆ แดงก่ำ เปลี่ยนจาก แดงเป็นขาว ขาวเป็นเขียว เขียวเป็นม่วง! เขาอ้าปากคิดจะเอ่ยบางอย่าง แต่กลับไม่อาจส่งเสียงได้เลย คอราวกับถูกคีมเหล็กหนีบไว้ ในอกปวดร้าว สมออื้ออึง แขนขาอ่อนแรงลงอย่างช้าๆ ทุกสิ่งรอบตัวกลายเป็นรางเลือน ดวงตาเห็นวงแสงระยิบระยับ จากนั้นก็ค่อยๆ สลายไป สุดท้ายก็กลายเป็น ความมืดมิด...ชั่วขณะนั้นเขาประหนึ่งได้ยินเสียงประตุมรณะเปิดออก สายลมเย็นเจี๊ยบเย็นกรรึมเป่าออกมาจากช่องประตู ทันใดนั้นเขาก็ดิ้งลงสู่ ห้วงลึกดำมืดอันไร้ที่สิ้นสุด...

"เพื่อจิวหร ข้างก็แค้นนักที่ไม่อาจผลักเจ้าลงสู่นรกได้เลย!" เสียงดังขึ้น ข้างหูกะทันหัน แม้จะแผ่วเบาทว่าทุกคำเข้าสู่โสตประสาทอย่างชัดเจน ประหนึ่งกระป๋น้ำแข็งทิ่มแทงกระดูก "แต่ซีเออร์...ข้าจะละเว้นเจ้าเพราะ เห็นแก่ชิงชัง ถ้าภยหน้าเจ้ากล้ามีความคิดชั่วข้าจะทำร้ายนางอีก ข้า จะให้เจ้าอยู่ไม่สู้ตาย!"

เมื่อสิ้นเสียงลำคอเหรินจนอวีร์ก็คลายออก ในที่สุดเขาก็หายใจได้ อีกครา จากนั้นการรับรู้ถึงสิ่งรอบตัวก็ค่อยๆ คืบคลานมา ทิวทัศน์ตรงหน้า แจ่มชัดขึ้นทีละน้อย

ทางเดินยังคงงามวิจิตร ดอกเหมยยังคงหอมกรุ่นเจิดฉาย กระทั่ง ผู้ที่อยู่เบื้องหน้าก็ยังคงอบอุ่นดุจสายลมแห่งวันฤดู

เหรินจนอวีร์ยกมือทาบลำคอ ไม่มีอะไรทั้งนั้น สัมผัสได้เพียงผิวกาย อุ่น...ทุกอย่างเมื่อครู่คืออุปาทานหรือ เขาเงยหน้ามองจิวเวย ยากจะเก็บงำ ความลนลานไว้ "ท่าน..."

"โธ่เอ๊ย ซึ่งต้องยังทรงรอหน้าชาอยู่เนี่ยะ วันหลังค่อยสนทนาเล่นกับท่านขุนซื้อใหม่ก็แล้วกัน ขอลาไปก่อน" จิวเวียจัดปอยผมข้างแก้มที่ถูกลมตียุ่งแล้วก้าวผ่านเหรินชวนอวีไปด้วยอาการสบายๆ

"รอก่อน..." เหรินชวนอวีห่มนุกาย หมายจะเรียกเขาไว้ แต่สนใจด้วยอีกฝ่ายก้าวจากไปโดยไม่เหลียวแล

แผ่นหลังที่เดินจากไปนั้นผอมบางเหยียดตรง อารมณ์ครมหมดจดผมยาวจรดบันเอวรวบไว้หลวมๆ ด้วยสายรัดเส้นหนึ่ง เมื่อสายลมพัดผ่านชายเสื้อก็พลิ้วไหว ดูสูงส่งาเหนือสามัญ

ทว่าอดีตนั้นเหรินชวนอวีก็ลืบลืมว่าชายผู้แปลกประหลาดหาใดเปรียบเบื่องหน้านี้มีไฉนเย็นอำมหิตสายหนึ่งโอบล้อมร่างกายไว้

"เจ้า...เจ้าเป็นคนเผ่าจิวหลัว!" เขาโพล่งออกไป

ทว่าร่างนั้นยังคงก้าวต่อไปข้างหน้าอย่างไม่มีริบร้อน ฝีก้าวไม่แม้แต่จะชะงักสักนิด ยิ่งเดินยิ่งห่างจนหายลับไปที่ปลายทางเดิน

เหรินชวนอวีเหลียวหลัง ทางเดินว่างเปล่า ชาววังที่นอกทางเดินงามดั่งบุปผา ดอกเหมยกำลังอวดโฉม ส่วนเขาเองกำลังยืนอยู่ในสภาพสมบูรณ์ หรือทุกอย่างเมื่อครู่เป็นภาพลวงตา? แต่ว่า...เขายกมือทาบอกหัวใจที่เต้นถี่วุ่นเป็นหลักฐานถึงความพริ้งพริ้วขณะชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย เมื่อครู่ เขาเบนสายตาแล้วก็นิ่งอึ้ง

บนราวกันเหมยยี่กึ่งหนึ่งซึ่งเอียงพาดกลับเหี้ยวแห้งดำเกรียมไปแล้ว!

ดูบ! น้ำหนักที่กดลงบนไหล่กะทันหันกระทำให้เหรินชวนอวีผวา เมื่อหันมองก็พบเฮ่อซีชูยืนอยู่ด้านหลัง

"ชวนอวี เจ้าเย็นเหมยอะไรอยู่ตรงนี้" เฮ่อซีชูมองเหรินชวนอวีอย่างประหลาดใจ อาการเหมยจนถึงขั้นพริ้งพริ้วเล็กน้อยเป็นสิ่งที่พบได้ยากยิ่ง

จากเขา

"ซู่ซู่" เหรินชวนอี่ร้องออกมาคำหนึ่ง จากนั้นก็อ่อนลมหายใจ ร่างกาย
ที่เกร็งแข็งผ่อนคลายลงในเวลานี้เอง แล้วเขาถึงได้พบว่าฝ่ามือของตน
เปียกชุ่มไปหมด

"อาการเช่นนี้ของเจ้า..." เฮ่อซู่ซู่มองเขา ขมวดคิ้วเข้าหากัน
ตามความเคยชิน "เกิดเรื่องใดขึ้นหรือ"

"ไม่มีอะไร ข้ากำลังจะไปหาเจ้าพ่อดี"

"หาข้า?"

"อืม เรื่องที่ฝ่าบาทบัญชา..."

ทั้งสองเดินเคียงกันไป ก้าวผ่านทางเดินยาว ตัดผ่านอุทยาน
กลืนหายเข้าสู่หมู่ตำหนักชั้นแล้วชั้นเล่า

นางกำนัลกลุ่มหนึ่งหิวโคมเดินมา นำขึ้นแขวนดวงแล้วดวงเล่า

"อ๊ะ! ดอกเหมยนี้บานอยู่ดีๆ ไฉนกิ่งนี้ถึงได้แห้งเหี่ยวไปกิ่งเดียว
เสียเล่า" นางกำนัลนางหนึ่งร้องขึ้นด้วยความหลากหลาย

"ริบหักทั้งเกิด มาเกิดเรื่องในช่วงเวลาเช่นนี้หาใช่กลางดีไม่!"

กิ่งแห้งกรอบเอียงพาดบนราวทางเดิน ตัดกับบุปผาแดงสะพรั่ง
เต็มต้นที่นอกทางเดินจึงสะดุดตาเป็นพิเศษ ลมหนาวโชยผ่าน กลีบเหมย
ที่เหี่ยวแห้งสั่นริกๆ ก่อนจะร่วงปลิดปลิวไปหลายกลีบ

48

สัทม์เสียงฉินดินกันมี นวนดำเนินกิจวันผ่านเลย

เดือนสิบสอง วันที่สามสิบ

วันนี้ตำหนักซึ่งหา (ฉลองโรจน์) คือสถานที่ที่ศรีภรรยาที่สุดในวังฮองเต๋
เห็นได้ชัดว่าตำหนักผ่านการตกแต่งขนานใหญ่ โคมวิจิตรแขวนสูง
อยู่เหนือหลังคาตำหนัก ส่องให้ในตำหนักสว่างไสวดูจกกลางวัน แพร่ไหม
สีแดงงามวิลาสห้อยลงตามเสา ยามโบกกระเพื่อมก็แผ่วพลิวตั้งสายหมอก
โตะเก้าอี้เรียงรายเป็นระเบียบเรียบร้อย บัลลังก์หยกกลางตำหนักทอประกาย
อร่ามเรืองได้แสงโคม ชาววังเลาะเลี้ยวไปมาด้วยอาการซัดซ้อย ซ้ำรับใช้
เดินขวัไกวเพื่อเตรียมงานสมโภชปีใหม่ที่กำลังจะเริ่มขึ้น

ผู้ที่ลงแรงแข็งขันที่สุดเห็นจะเป็นเฟิงเหว่ย เห็นเขาประเดี๋ยวก็ร้องตวาด
ชาววังมิให้ทำปะการังกระถางนั้นแตก ประเดี๋ยวก็สั่งการซำรับใช้ให้วาง
ไผ่หยกม่วงกระถางนั้นให้ตรง ประเดี๋ยวก็ว่าจากกันจืดชืดเกินไป ต้อง
เปลี่ยนเป็นฉากแพรลายสระมรกตกับเหมยแดง ประเดี๋ยวก็ว่าสุราหั่นชิง

ใบเขียวมันต้องคู่กับจอกหยกอันเมื่งจากเขาอู่ซาน...ส่งเสียงอยู่มิได้ขาด
ง่วนอยู่มิได้พัก กระทั่งถึงปลายยามโหยวทุกอย่างก็เข้าที่เข้าทางในที่สุด

"ยงอ๋อง ชิงอ๋องเสด็จ!"

เมื่อเสียงขานของข้ารับใช้ดังขึ้นนอกตำหนัก เหล่าขุนนางทั้งฝ่ายบุ๋น
ฝ่ายบู๊ที่รออยู่ในตำหนักก็หันมาน้อมกายรับเสด็จโดยพร้อมเพรียง

ที่ด้านนอก อ๋องทั้งสองก้าวเคียงไหล่กันมาอย่างแน่นหนา ในวันสำคัญ
เช่นนี้ทั้งสองต่างสวมชุดพิธีการเต็มยศ บนศีรษะสวมมงกุฎห้อยพู่เจ็ดแถว
พู่ร้อยหยกห้อยลง แกว่งไกวอ่อนช้อยราวสายน้ำไหลตามจังหวะก้าวของ
ทั้งสอง

"พวกกระหม่อมถวายบังคมยงอ๋อง ชิงอ๋อง!"

"ตามสบาย!"

ทั้งอ๋องและขุนนางเข้านั่งยังที่ของตน งานสมโภชเปิดฉาก ยกจอก
ร่วมดื่ม ท้องพระโรงเต็มไปด้วยบรรยากาศเฉลิมฉลองยินดีปรีดา รัชชา
เลิศจตุรมุข เมรัยเอมโอบอุ้มค้ำคาง สังคีตประหนึ่งสำเนียงทิพย์ ผู้ระบำ
ราวบุปผา

วันสุดท้ายแห่งรัชศกจึงเหียนปีที่สี่สิบเจ็ด ชิงอ๋อง ยงอ๋อง ขุนนาง
บุ๋นบู๊ของสองแคววันและของนครหลวงต่างร่วมงานสมโภชขึ้นศักราชใหม่
ณ ตำหนักชิงหว่า

ในกาลข้างหน้าเมื่อขุนนางราชสำนักหวนนึกถึงงานสมโภชปีใหม่
ในคราวนั้น ก็ให้เสมือนชมดอกไม้กลางสายหมอก ไม่อาจนึกภาพเหตุการณ์
ทั้งหมดในวันนั้นให้ชัดเจนแจ่มแจ้งได้ แต่เพราะมันเลื่อนรางเลื่อนลอยนี้เอง
จึงชวนให้ยิ่งหวนหาไม่รู้หาย

งานสมโภชคราวนั้นมีอันใดผิดแผกจากสามัญกันแน่?

จะว่าหรรษาเลิศลายนักหนา ก็ไม่ใช่ งานเลี้ยงครั้งไหนๆ ที่จัดใน วงศ์วานของฮ่องเต้ก็ล้วนแต่หรรษาฟุ่มเฟือยกว่าทั้งนั้น และก็ใช้ว่าจะสนุก ครึกครื้นที่ตรงไหน มีแค่ห้องและขุนนางอยู่ในห้องพระโรงเท่านั้น ทว่า ก็ไม่เสียเบงหา เพราะฮ่องทั้งสองบนบัลลังก์หยกต่างมีท่าทีซิดเชื้ออ่อนโยน ขุนนางเบื้องล่างคอยยิ้มหัวร่วมร่ำสุรา ทุกอย่างช่างกลมเกลียวถึงปานนั้น... หากจะกล่าวให้ได้ว่าพิเศษที่ตรงไหน เช่นนั้นก็คือ...ความสงบสุข!

งานเลี้ยงของเจ้านายไม่หรรษาอะอะ และก็ไม่ใช่เครื่องขมิบเป็นทางการ หากแต่สงบเรียบง่ายดังวารี ไม่มีระลอกคลื่นสักน้อย ไม่มีความปั่นป่วน สักเสี้ยว เป็นความสงบสุขอันพอดีบพอดี

นับแต่งานสมโภชเริ่มต้นจนถึงสิ้นสุด ทุกสิ่งก็ดำเนินไปอย่างสงบ เป็นธรรมชาติ ลิ้มชิมอาหารเลิศรสจากครัวหลวง คาวระกันด้วยเมรัยชั้นดี สดับสำเนียงเสนาะโสตจากคีตาจารย์หลวง ชมลีลาระบำชุดช้อยจาก นางก้านิลผู้งามราวบุปผา...เมื่อยามจ้อใกล้เข้ามา ฮ่องและขุนนางก็มุงหน้า ไปทอดหงวหา ร่วมก้าวผ่านช่วงเวลาสุดท้ายของปีกับประชาชน ต้อนรับ ศักราชใหม่กับอาณาประชาราษฎร์

บนจัตุรัสกว้างหน้าหอตงหวามีคลื่นมหาชนล้นหลามอยู่นานแล้ว ผู้คนในนครหลวงแทบจะรวมตัวอยู่ที่นี้ทั้งหมด ทนลมหนาวเสียดกระดูก ชะเง้อชะเง้อรอก เพียงเพื่อได้ยลโฉมชิงฮ่องและยงฮ่องผู้เป็นประหนึ่งฮ่อง ในตำนาน

ในที่สุดเมื่อเหล่าขุนนางเจริญฮ่องทั้งสองขึ้นสู่หอเหนือกำแพงเมือง ช่วงขณะนั้นเหล่าไพร่ฟ้าซึ่งเดิมส่งเสียงอึกทักก็พากันสงบลง แหงนศีรษะมอง ฮ่องทั้งสองบนกำแพงเมืองโบกมือทักทายพสกนิกรด้วยรอยยิ้ม ทันใดนั้น ผู้คนนับหมื่นเบื้องล่างก็คุกเข่าน้อมกราบ เสียงถวายพระพรกระหึ่มขึ้น

ราวกับขุนเขาเลื่อนลั่นทะเลสะท้อน

การคารวะนี้รวมเอาความเคารพรักและซาบซึ้งของประชาชน
ในนครหลวงไว้ทั้งหมด ขอบคุณซึ่งอ่องและยังอ่องที่ช่วยพวกเขาจาก
เงื้อมมือทหารเปย์โจว ช่วยเยียวยาบาดแผลและความเจ็บปวดให้ ช่วย
สร้างบ้านแปลงเมืองขึ้นใหม่ ช่วยตามหาคนในครอบครัวที่พลัดพรากไป...
ความซาบซึ้ง รักและเทิดทูน...พวกเขาแสดงออกด้วยอาการอันเรียบง่าย
ที่สุด

เมื่อเสียงปลอบโยน ให้กำลังใจและอวยพรเบาๆ ทว่าชัดเจนของ
อ่องทั้งสองลอดเข้าโสตประสาทของคนทุกผู้ทุกนาม ช่วงขณะนั้นสายลม
แห่งเหมันต์ก็พลันเปลี่ยนเป็นลมวสันตฤดู พัดพาความหนาวเหน็บทั้งปวง
ให้ลื่นไป อบอุ่นทั้งใจกาย ช่วงขณะนั้นประชาชนนับหมื่นก็พากันน้อมกราบลง
อีกครา เสียง "ทรงพระเจริญ" ก้องทะลวงเก้าชั้นฟ้า นั้นมิใช่แค่ความซาบซึ้ง
อีกแล้ว แต่คือการยอมศิโรราบหมดหัวใจ! ศิโรราบแทบบาทราชันผู้ถึงพร้อม
ด้วยเมตตาและคุณธรรม จริยวัตรและสิริโฉมไร้ผู้เทียบเทียม!

ยามดอกไม้ไฟลอยขึ้นสูง คนทั้งปวงก็พากันแหงนหน้ามองบุปผาเพลิง
ดอกแล้วดอกเล่าที่ผลิบานกลางฟ้าราตรี จุดให้ห้วงนภาพราวพราย จากนั้นก็
กลายเป็นฝนดาวร่วงลงระยิบระยับ

ช่วงเวลานั้นขุนนางและประชาชนล้วนปราโมทย์ ทั้งเมืองกระชุ่มกระชวย
แม้แต่เหรินชวนอวี๋และจิวเว่ย ยามนี้ก็ยังอมยิ้มให้กับงานเฉลิมฉลอง
อันหาได้ยากในทวยศนี้

สายตาเพ่งชี้อูเคลื่อนจากดอกไม้ไฟพร่างพรายไปยังร่างของอ่องทั้งสอง
ผู้อยู่ด้านหน้าสุดบนหอเหนือกำแพงเมือง

บนหอเหนือกำแพง เหล่าขุนนางต่างยืนอยู่ด้านหลังหรือทางซ้ายขวา

ของพวกเขาโดยเว้นระยะพอสมควร นอกจากนั้นยังมีชั้นที่ นางกำนัล และ
องครักษ์ เบื้องล่างเป็นไพร่ฟ้าข้ามนั้น พันคนตั้งมากมายถึงเพียงนั้น
ห้อมล้อมพวกเขาอยู่ แต่ทั้งสองกลับเหมือนหลุดพ้นจากฝูงชน

พวกเขายืนเคียงข้างกัน แหงนมองบุปผาเบ่งบานแล้วดับสูญ
บนม่านอัมพร ดวงหน้ามีรอยยิ้มผ่องคลาย บนฟ้าแม้จะมีดอกไม้ไฟเจิดฉาย
เหลือคณา แต่กลับมีอาบดบังรัศมีของทั้งสองได้ ความงามสง่าชนิดนั้น
แม้จะเรียบง่ายทว่าสูงส่งกว่าสิ่งทั้งมวล

ขุนนาง ประชาชน เสียงเอะอะ เสียงหัวเราะสลายหมดสิ้น บนหอ
เหลือเพียงคนทั้งสองเท่านั้น เมื่อถูกขับด้วยภาพดอกไม้ไฟเต็มฟ้าที่ด้านหลัง
ทั้งสองก็เจิดจ้าจนมิอาจจ้องมอง โดดเด่นเลิศลอยถึงปานนั้น...ช่างเหมาะสม
กันถึงปานนั้น แต่เหตุใดพวกเขากลับเหินห่างเช่นนี้เล่า แม้ขุนนางนับร้อย
ห้อมล้อม พลกนิกรเชิดชู ไฉนจึงมีกลิ่นอายอ้างว้างถึงขีดสุดโอบล้อมพวกเขา
ไว้

เฟิงซือเฝ้าจับตาดูอย่างเงียบงัน

ท่ามกลางดอกไม้ไฟมากมายดุจท้องทะเล ในเสียงยินดีปรีดาก็ก้อง
หัวใจของเฟิงหลันซีและเฟิงซือวินในตำแหน่งสูงส่งกลับบังเกิดความอ้างว้าง
ว่างเปล่าสุดประมาณขึ้นพร้อมกัน

ไม่ว่าผู้คนจะมากมายเพียงใด บรรยาการรอบกายครึกครื้นปานใด
พวกเขากลับอยู่ห่างจากสิ่งเหล่านั้นไกลแสนไกล

เมื่อเสียงสรีระก็พบเพียงดวงหน้ายิ้มแย้มอันวางเลือนของอีกฝ่าย

พวกเขายืนเคียงไหล่กัน กันกลางด้วยระยะเพียงหนึ่งกำปั้น ใกล้กัน
เหลือเกิน ทว่าก็ไกลกันเหลือเกิน ประหนึ่งมีกำแพงกระจกโปร่งใสขวางไว้
แม้จะมองเห็นอีกฝ่ายได้ถนัดตา แต่ครั้นจะสัมผัสกลับถูกกันไว้ด้วย

ไอน์เยียบที่เหลือจะข้ามผ่าน!

"วันนี้ความจริงเป็นวันประสูติของฝ่าบาทเช่นกัน ทว่าฝ่าบาทไม่ทรง
เคยฉลองมาก่อนเลย"

เสียงร่ำพันของตวมุ่มเหวินเชิงพื้มาขึ้นจากด้านหลัง เฟิงชีู่สะท้านไป
ทั้งร่าง ความรวดร้าวย่างไม่อาจบรรยายเอ่อท้นขึ้นในอก

ยามจื่อ แสงโคมในวังดับลงทีละดวง งานสมโภชขึ้นมื่นผ่านพ้น
ไปแล้ว ทุกคนล้วนเข้าสู่ห้วงนิทรา

ในเรือนบรรทมของตำหนักจี๋เทียน หลังจากจงหลี่และจงหยวน
ปรนนิบัติให้เฟิงหลันชื้อบน้ำเรียบร้อยแล้วก็ถอยออกไปอย่างเงียบเยียบ
ขณะปิดประตูลงก็เห็นฝ่าบาทของพวกเขากำลังเอนกายพิงตั้งข้างหน้าต่าง
จอกหยกสีหิมะในมือมีเมรัยเลิศรสแวววาวราวทับทิม บานหน้าต่าง
แง้มน้อยๆ ไร่นิ่งมูม ลมราตรีเหน็บหนาวเป่าเข้ามาพัดให้เส้นผมสีหมึก
ลอยพลิว คลี่สยายไปทั่วร่าง บดบังดวงหน้าไว้

เฮ้อ! ทั้งสองสะทกสะทอนใจพร้อมกัน คืบนี้ของทุกปี ฝ่าบาทจะทรง
ตื่นตลอดคืนไม่ยอมบรรทม เห็นทีปีนี้คงเป็นเช่นเดียวกัน

พวกเขาหมุนกายจะจากไป แต่กลับเห็นชั้นที่คนหนึ่งรีบร้อนวิ่งเข้ามา
"มีเรื่องอะไร?" จงหลี่ส่งเสียงถามพร้อมส่งสัญญาณให้เขาผ่อนฝีเท้าลง
อย่าได้รบกวนเฟิงหลันชี

ชั้นที่คนนั้นรีบหยุดฝีเท้า กระซิบว่า "แม่นางเฟิงขอเข้าเฝ้าขอรับ"

"หืม?" จงหลี่จงหยวนสบตากันคราหนึ่ง ใบหน้าที่เหมือนกัน
ทุกกระเบียดเผยแววสนเท่ห์ที่เหมือนกันไม่มีผิดออกมา ดึกดื่นปานนี้
นางมาทำอะไร

จงหยวนเป็นผู้เอย่ตอบว่า "ฝ่าบาทเข้าบรรทมแล้ว หากแม่นางเพิงมีธุระก็เชิญให้นางมาใหม่พรุ่งนี้"

"บ่าวก็ตอบนางไปเช่นนั้นขอรับ แต่...แต่แม่นางเพิง..." ชันที่อีกอักเล็กน้อย มองไปหน้าสองดวงที่เหมือนกันทุกประการอย่างระมัดระวัง จนบัดนี้เขาก็กังแยกสองคนนี้ไม่ออก รู้เพียงว่านี่คือคนสนิทที่ยังต้องไว้วางใจที่สุดจะล่วงเกินมิได้ "แม่นางเพิง...จะเข้าเฝ้าฝ่าบาทให้ได้ ดังนั้น..."

จงหลี่จงหยวนสบตากัน จากนั้นก็เดินกลับไปทูลหน้าประตูอย่างพร้อมเพรียง จงหลี่เคาะประตูอย่างเบามือ "ฝ่าบาท แม่นางเพิงขอเข้าเฝ้าพะยะค่ะ"

ในเรือนบรรทม เพิงหลันซีกำลังเหม่อมองยอดสุราสีแดงสดในจอกเมื่อได้ยินก็ชะงัก ใคร่ครวญครุ่นหนึ่งก่อนจะส่ายยิ้มจางๆ "เชิญแม่นางเพิงไปรอที่ห้องหวนหลัน (กลัวจะไม่อุ่น)"

จงหลี่มุ่งหน้าไปถ่ายทอดข้อความ ส่วนจงหยวนผลึกประตูเข้าไปด้านใน ประณิบัติให้เพิงหลันซีสวมเสื้อผ้า ขณะที่จรวบผมให้เขา เพิงหลันซีกลับโบกมือแล้วก้าวออกไปทั้งที่ผมยังสยายอยู่

ในห้องหวนหลัน เพิงซีอู่มองภาพกลัวไม้หิมะบนผนังโดยไร้ลุ่มเสียบนกลีบเกลี้ยงราวหิมะมีแต้มแดงเล็กๆ คล้ายโลหิตหยดใสอย่างไม่ระวัง นางรู้ว่านี่คือผลงานที่เพิงหลันซีวาดเสร็จเมื่อเช้านี้

เสียงเอี้ยดฮึดดังขึ้นเบาๆ ประตูห้องถูกผลักออก ลมเย็นทะลักเข้ามา

เพิงซีอู่หันกลับไปมองก็เห็นเงาร่างที่แทบจะกลืนหายไปกับความมืดด้านหลังกำลังก้าวเข้ามาช้าๆ นางลุกขึ้นคารวะอย่างเงียบน

"แม่นางเพิงมาหาข้าศึกตื่นเพียงนี้มีกิจใดหรือ" เพิงหลันซีถามด้วยรอยยิ้มบาง

จหงลี่จหงยวนปิดประตูแล้วถอยออกไป

เฟิงชีอู่เงยหน้าขึ้น จรดสายตาคู่คนผู้อยู่เบื้องหน้า

ยังคงเป็นดวงหน้าหล่อเหลางามสง่าที่คุ้นเคยจากวันวาน ทว่าคืนนี้เมื่อมองนัยน์ตาที่ดำเช่นเดิมคู่นั้นอีกครานางกลับปอดร้าวในอก ดวงตาคู่นั้นช่างดำขลับ ลึกล้าดูจวงน้ำมีตสงบที่ลึกไร้ก้น เก็บงำความยินดี โกรธ เศร้า สุขทั้งหมดของเขาเอาไว้

นางเคลื่อนมือเท้าไปยังโต๊ะทรงกลมในห้อง กล่าวด้วยเสียงราบเรียบว่า "ชีอู่ทำบางสิ่งไว้ อยากให้ยังต้องทรงชิมสักหน่อยเพคะ"

"หืม?" เฟิงหลันชีเลิ่กคิ้ว มองเฟิงชีอู่ผู้งามเฉิดฉันได้แสงโคมด้วยอาการประหลาดใจ *ดึกดื่นค้ำคั้นนางมาชวนให้เขาชิมอาหารฝีมือนาง?*

เฟิงชีอู่แกะห่อผ้าที่หุ้มกล่องอาหารบนโต๊ะอย่างแน่นหนาออกจากนั้นก็เปิดฝากล่อง เผยให้เห็นหมีขามหนึ่ง

พริบตาที่มองเห็นหมีขามนั้น รอยยิ้มบางอันผ่นคลายบนใบหน้า เฟิงหลันชีก็ค่อยๆ หายไป

"แม้จะดึกแล้ว แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ชีอู่ทำ ยงต้องจะทรงให้เกียรติชิมดูหน่อยได้หรือไม่เพคะ" เฟิงชีอู่ยกหม้อออกมาวางบนโต๊ะอย่างเบาเมื่อ

เฟิงหลันชิมองหมีบนโต๊ะด้วยอาการตะลึงงัน

"ยังร้อนอยู่เลยเพคะ" นางวางตะเกียบลงบนปากชาม เหลือบตามองเฟิงหลันชี

เขายืนอึ้งอยู่ครู่ใหญ่ จากนั้นถึงค่อยๆ เคลื่อนมือเท้าเดินมาข้างโต๊ะมองหมีขามนั้น

เส้นหมีธรรมดาอิง หน้าซำแค้นองก็รู้ว่าไม่มีทางจะ 'เลิครส' ไปได้เป็นอันขาด เห็นได้ชัดว่าต้มเส้นนานเกินไป ทำให้เส้นเหนียวติดกันเป็นก้อน

ด้านบนมีฝักวางทับอยู่หนึ่งชั้น แต่เนื่องจากอบไวนานเกิน ฝักจึงกลายเป็น สีเหลือง บนฝักมีไข่ต้มสองฟอง ทว่าทักษะของผู้ปกเปลือกไข่ไม่ดีนัก ไข่จึงแหวกไปห้อยมโตะ สิ่งเดียวที่มั่นใจได้ก็คือสุกแล้วอย่างแน่นอน ในคำคั้นหนวเห็บที่หยदन้ำกลายเป็นน้ำแข็งเช่นนี้ เนื้อขามกระเบื้อง มีไอร้อนลอยเป็นสาย

เห็นเฟิงหลันซีพิณจิพิเคราะห์หมีแล้ว เฟิงซีอู๋ก็ร้อนตัวอยู่บ้าง "เออ...อืม เนื่องจากเป็นครั้งแรก จึง...ดูแล้วไม่น่ามองนัก แต่..." นางอ้ออิงจะอธิบาย ทว่ายิ่งกล่าวยิ่งหมดความมั่นใจ นิ้วเรียวบางเกี่ยวกันแน่น สายตาจ้อง เฟิงหลันซีแล้วหันไปมองหมี ดวงหน้าขาวกระจ่างมีสีแดงผุดพราย นาง กัมศีระชะลง เอ่ยด้วยเสียงเบาแทบจะไม่ได้ยินว่า "น่าจะ...กินได้กระมัง?" เห็นได้ว่ากระทั้งตัวนางเองก็ยังมิอาจแน่ใจเสียแล้ว

เฟิงหลันซีเหม่อมองหมีขามนั้น ในห้วงภวังค์เขากระหวัจจิตถึง เมื่อนานแสนนานมาแล้ว ในยามนั้นเคยมีเสียงอันอ่อนโยนเสียงหนึ่ง กล่าวกับเขาว่า 'ซีเออร์ เจ้าจำไว้ละว่าตามธรรมเนียมต้าตงเรา ในวันเกิดของ ทุกคน มารดาและบุตรธิดาจะต้มหมีให้อีกฝ่ายกิน ตอนนี่ซีเออร์ยังเล็ก ฉะนั้นกินที่แม่ต้มไปก่อน รอจนซีเออร์เติบโตใหญ่แล้วต้องต้มชดเชยให้แม่ หลายๆ ขามนะ' กล่าวจบ มืออ่อนนุ่มนั้นยังลูบศีรษะเขาอย่างนุ่มนวล มอบความรู้สึกรอบอุ้มสุขสงบให้แก่เขา

วันเกิด...เส้นหมี...

หลังจากเสด็จแม่สิ้นก็ไม่เคยมีผู้ใดต้มหมีให้เขาอีกเลย ต่อให้เป็น วันเกิดก็ตาม ทว่านับแต่คืบสิ้นปีสัโลหิตคืบนั้นเป็นต้นมาก็มีผู้ใดเอ่ยถึง และไม่อนุญาตให้ผู้ใดเอ่ยถึงเด็ดขาด

เขาลืมเลือนว่าวันนี้ของทุกปีคือวันอะไร แต่ก็จดจำอยู่ทุกปีว่าวันนี้

เคยเกิดอะไรขึ้น นานวันเข้าความอบอุ่นทั้งหลายก็ห่างไกลออกไปเสียแล้ว เหลือเพียงความมรดกร้าวอันเย็นเยียบเป็นน้ำแข็งซึ่งแทรกซึมเข้าสู่กระดูก ทว่า...

สายตาเพ่งหลังซีเลือนไปอยู่ที่ร่างเพ่งซีอู๋

คนผู้ปกติเย็นชาเยือกแข็งบัดนี้กลับหน้าแดงหูแดง กระวนกระวาย เพราะหมีขามเดียว ในคืนแห่งหมันต์อันหนาวเหน็บนี้ ในคืนสิ้นปีที่ทุกคนพากันเข้าสู่ปีทราวมณ์พร้อมอารมณ์ยินดีที่เหลือจากงานเฉลิมฉลอง นางกลับเข้าครัวทำหมีธรรมดๆ เพียงลำพัง ไม่มีการแสดงความยินดี ไม่มีคำอวยพร เอ่ยเพียงให้เขาลองชิมหมีที่นางทำเป็นครั้งแรกในชีวิต

ไอรุ่นสายหนึ่งผุดขึ้นในใจ ความอบอุ่นที่ห่างหายไปยี่สิบกว่าปีบัดนี้ ได้สัมผัสอีกครั้ง ครานั้นเพ่งหลังซีจึงยิ้มน้อยๆ รอยยิ้มจริงแท้ใสกระจ่าง อ่อนโยนดังสายน้ำ

"กินได้ซี"

เขานั่งลงข้างโต๊ะ หยิบตะเกียบขึ้นแล้วเริ่มลงมือกินหมีร้อนๆ ขามนี้ มือที่เกี่ยวกันแน่นของเพ่งซีอู๋คลายออกในที่สุด นางนั่งลงข้างโต๊ะเช่นกัน มองเพ่งหลังซีกินหมีเงียบๆ มองเขากินผักจนหมด มองเขากินไข่ต้มจนหมด แล้วก็มองเขาดื่มน้ำแกงจนหมด...ยามนี้ห้องนอนหลังข้างอบอุ่น กลุ่มกลิ่นหอม ชั่วเวลานี้ช่างสุขสงบยาวนาน ประหนึ่งเวลาสามารถหยุดลงตรงนี้ได้ หยุดในชั่วขณะแห่งความสุขน้อยๆ ที่เจือความมรดกร้าวเล็กๆ นี้

กึ่ง! ตะเกียบถูกวางลงบนปากชามก่อให้เกิดเสียงเกร็งกร่าง ในที่สุดเพ่งหลังซีก็กินหมีจนหมดแล้ว

เพ่งซีอู๋ยื่นมือไปเก็บชามอย่างเงียบเชียบ

เพ่งหลังซีมองการเคลื่อนไหวของนางโดยไร้รู้เสียง มองชามตะเกียบ

ถูกเก็บเข้ากล่อง มอกลงปิดลงอย่างแผ่วเบา เขาหลับตาลง เอ๋เอียง
แผ่งแววทอดถอนว่า "หลายปีมานี้ นอกจากสิ่งที่จิ้งหรีดและจิ้งหอยนยีนให้
กับมือ ข้าก็แทบไม่เคยกินอาหารจากผู้อื่นเลย" มุมปากเขาผุดยิ้มจาง หาก
จะเอ่ยว่าเป็นยิ้มเยาะหยัน มีผู้เอ่ยว่าเป็นยิ้มหมองเศร้า

เฟิงชู่ฟังแล้วมือสั่นสะท้าน นางเหลือบมองเขา เก็บเอารอยยิ้มนั้น
เข้าสู่สายตา ทันใดนั้นประหนึ่งมีเข็มเงินทิ่มแทงใจ ทำให้เกิดความรวดร้าว
น้อยๆ ทว่ายาวนาน

"เมื่อก่อน...ผู้ทำหน้าที่ชิมอาหารมากมายล้วนตายกันหมด ต่อมา
จึงกินแต่ของที่จิ้งหรีดและจิ้งหอยนยีนทำ ถึงได้ไม่มีใครตายอีก" น้ำเสียงราบเรียบ
จนเกือบไร้ชีวิต เย็นชาจนเกือบไร้ความรู้สึก เฟิงหลันซีเอียงศีรษะ สายตา
จับอยู่ที่ภาพกล้วยไม้หิมะบนผนัง "หลังจากเสด็จแม่ตาย เรื่องกินอยู่ก็วางใจ
ไม่ได้เลย"

เฟิงชู่รู้สึกเบื่องหน้าพราเลือน บางสิ่งเย็นๆ ไหลผ่านใบหน้า นาง
รีบกำศีรษะลง ห่อเก็บกล่องอาหารด้วยผ้าฝ้ายชั้นแล้วชั้นเล่า บางสิ่งหยดลง
บนผ้า กระจายออกเป็นรอยน้ำวงแล้ววงเล่า

"เกาทัณฑ์ลับซ่อนรอบตัว ทุกอย่างก้าวล่วงยากเย็น" เฟิงหลันซีใช้มือ
เท้าคาง เอียงศีรษะมองแต่ผืนบนกลีบกล้วยไม้หิมะ เส้นผมดำขลับปรกลง
บนบ่า บดบังดวงหน้าไว้ ทำให้เห็นสีหน้าได้ไม่ชัด ทั้งยังกำเสียงให้พราเลือน
"วันนี้ของทุกปีล้วนเผ้าเตือนข้า แต่ว่า...หมีเชนนีกลับได้กินเป็นหนแรก"
เขาเลื่อนสายตาไปมองคนงามผู้ก้มหน้าอยู่ฝั่งตรงข้ามอย่างอ่อนโยน "ชู่
นี่เป็นหมีขามแรกที่ข้าได้กินนับแต่เสด็จแม่ตาย"

เฟิงชู่เงยหน้า ดวงหน้าราวหิมะ แต่ดวงตากลับทอประกายน้ำอุ่นๆ
มุมปากคลี่ออกเป็นรอยยิ้มงามเลิศซึ่งบางเบาเป็นที่สุด "ชู่โชคดีนัก"

"ซีอู่" เฟิงหลันซีถอนใจยาว ยื่นมือไปสัมผัสร่างบอบบางตรงหน้าเบาๆ ปลายนิ้วปาดหยาดน้ำที่หางตานางออก น้ำตานั้นร้อนผ่าวดังไฟในคืนอันเหน็บหนาวนี้ "ซีอู่..." เขาเรียกนางเบาๆ เรียกนางด้วยความรู้สึกจับใจอย่างหาที่สุดไม่ได้

เขาขอมิให้นางมีใจให้เขา แต่ไม่รู้ว่ใจที่ท่วมท้นให้ลึกซึ้งถึงเพียงนี้ สตรีผู้ภายนอกเย็นชา ภายในหยิ่งทะนงถึงขีดสุดผู้นี้กลับยินดีติดตามเขายามใดเขาเรียกหา ก็บรรเลงผิวซา ขับเพลงเย็นใจเพื่อเขา ยามมิได้เรียก ก็ยืนอยู่ในมุมของนางโดยไร้ลุ่มเสียด ไม่มีข้อเรียกร้องใด ไม่คับแค้นเสียใจ... ช่วงชีวิตที่ผ่านมา นี่เป็นครั้งแรกที่มีผู้ปฏิบัติต่อเขาเช่นนี้ ต่อให้เป็น... ก็มีเคยเป็นเช่นนั้น

ช่วงขณะนั้นถึงเป็นคนไร้หัวใจอย่างเฟิงหลันซีก็ยังซาบซึ้งนัก ในดวงตามืดดำลึกล้ำครอบคลุมด้วยแววอ่อนโยนอันจริงแท้ แววตานุ่มนวลลักษณะนั้นนางไม่เคยพบมาก่อน

เฟิงซีอู่จ้องนัยน์ตาสีหมึก พริบตานันก็อึมเอมเหลือประมาณ ไม่จำเป็นต้องมีบุพเพชักนำ ไม่จำเป็นต้องมีต้นมีปลาย ขอเพียงแค่ช่วงขณะนี้ก็เพียงพอแล้ว!

"ซีอู่..." เฟิงหลันซีมองความรู้สึกที่ฉายบนดวงหน้าเฟิงซีอู่ หัวใจทั้งนุ่นนวลทั้งอ่อนยวบลงทันใด เขาเอื้อมไปกุมมือนางไว้อย่างทะนุถนอม จากนั้นก็กระซิบเอ่ยความคิดซึ่งไม่เคยบังเกิดมาก่อนออกมา "ซีอู่เต็มใจหรือไม่ที่จะมาเป็น..."

เมื่อคำค่านั้นกำลังจะหลุดออกมา เสียงฉินสายหนึ่งก็ดังลอดเข้ามา เลื่อนราง ทำให้ทั้งสองคนในห้องสะดุ้ง เฟิงหลันซีผุดลุกขึ้นฉับพลัน สาวเท้าไปที่หน้าต่างอย่างเร่งร้อน ฝ่าฝักหน้าต่างออก แล้วเสียงฉินนั้นก็เข้าสู่โสต

อย่างชัดเจน

เมื่อได้ยินชัดว่าเป็นเพลงฉินบทใด ดวงตาทั้งคู่ของเฟิงหลันซีก็เบิกกว้าง นัยน์ตาสีดำกระเพื่อมวับไหวขึ้นทันที เขามองฟ้าราตรีด้วยแววตาเจิดจ้า ประหนึ่งจะมองทะลุคำคืนมืดสลัวไปให้ถึงต้นเสียงฉินที่อีกฟาก

"นี่มัน...ทำนองซิงผิง!*" เสียงของเขาสะท้อนน้อยๆ รวากับเกรงว่า จะทำให้เสียงฉินนั้นตกใจ ระมัดระวังถึงเพียงนั้น ดังเลไม่กล้าเชื่อถึงเพียงนั้น ทำนองซิงผิง? นั่นคือบทเพลงใดกัน เหตุใดฝ่าบาทถึงมีปฏิกริยาเช่นนี้ได้

เฟิงซีดูมองเฟิงหลันซีที่ยืนตะลึงงันอยู่ข้างหน้าต่าง เห็นสีหน้าซับซ้อน จนมิอาจพรรณนาที่ฉายผ่านใบหน้าเขาแล้วใจก็เกิดความรู้สึกผสมปนเป ผู้ใดกันที่ติดฉินกลางดึกเช่นนี้ ผู้ใดกันที่สามารถกระตุ้นอารมณ์ของฝ่าบาทได้เยี่ยงนี้

"ทำนองซิงผิง...ที่แท้...นางก็ได้ลิ้ม!" คำรำพันของเฟิงหลันซีประหนึ่ง เปล่งออกจากกันบึ้งของหัวใจ เนิบนาบอ้อยอิ่ง ท้ายเสียงยังเกาะเกี่ยว เลี้ยววัดราวเภาวัลย์ สะท้อนอยู่ในห้องหวนหลันรอบหนึ่ง กลืนเข้ากับ สายลมแล้วลอยละล่องออกนอกหน้าต่าง ไชยเอื่อยไปยังสถานที่ที่ไกลออกไป

เฟิงซีผู้กระจ่างแจ้งทันใด โลกนี้ผู้ที่สามารถทำให้ฝ่าบาททรงกลายเป็น เช่นนี้ได้ นอกจากชิงอ๋องเฟิงซือวินแล้วยังเป็นผู้ใดไปได้เล่า?

เห็นอารมณ์ต่างๆ ฉายผ่านดวงหน้าเฟิงหลันซี ทั้งเค็งคว้าง เจ็บปวด ปิติยินดี จินใจ...ซับซ้อนยิ่งนัก ทว่าเขาในลักษณะนี้นางหรือจะเคยพบ มาก่อน อึดใจนั้นความรวดร้าวและความยินดีก็เกิดขึ้นในใจ ครึ่งหนึ่ง

* 'ทำนองซิงผิง' เป็นชื่อทำนองเพลงโบราณ นิยมบรรเลงคู่กับบทกลอนต่างๆ ที่นำมาทำเป็นคำร้อง โดยคำร้องประกอบทำนองซิงผิงฉบับที่มีชื่อเสียงที่สุดแต่งโดยกวีสมัยถังนามว่าหลี่ไป๋

เพื่อตัวเอง ครึ่งหนึ่งเพื่อเขา

นางหิ้วกล่องอาหารขึ้น จากไปโดยไร้ผู้มเสียง

เฟิงหลันซีที่ช่างหน้าต่าหนักกลับมามองนาง ดวงตาที่ดำมืด
เหลือคาคดาอยู่เสมอกุ๋นนั้นบัดนี้กลับใสกระจ่าง เห็นแวววิบวับที่ไหวอยู่ในนั้น
ได้ซัดตา "ซีอู๋ หมี่ซามนี้ ชาตินี้หลันซีจะไม่ลืมเลือน"

"เพคะ" เฟิงซีอู๋ยิ้มพยักหน้า เปิดประตูอย่างเบามือ ก้าวออกไป
โดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย จากนั้นก็ปิดประตูลงอย่างแผ่วเบา

ในประตูกับนอกประตู โลกสองใบ

ในประตูสว่างไสว อบอรัญจวนต์ฤดู นอกประตูมืดมิด อากาศ
เหน็บหนาว ผืนดินเป็นน้ำแข็ง

ในประตูกับนอกประตู คนสองคน

คนในประตูหัวนโหว เบิกบาน หรืออาจจะถึงขั้นสุขสม คนนอกประตู
ร้าวระทม อ้ำว้าง ทว่าก็โล่งใจ

เสียงฉินยังต่อเนื่องไม่ขาดหาย เกาะเกี่ยวกลับกลาย ใสซึ้งสลายลม

เฟิงซีอู๋ที่นอกประตูเหล่มองฟ้าคราหนึ่ง ดวงดาวหนาวเหน็บทอแสง
อ่อนจาง นางกอดกล่องอาหารที่ยังอุ่นไว้กับอกแน่น คลี่ยิ้มบางเบา ในใจ
ขมฝาดน้อยๆ ทว่าก็ปลอดโปร่ง "ขอสวรรค์อำนวยให้พบความสุข"

เฟิงหลันซีในประตูยกมือทาบดวงตา ทว่ารู้สึกผ่อนคลายตลอด
ทั้งกายใจ มุมปากคลี่ยิ้มน้อยๆ อบอรัญทว่าก็โศกเศร้า "สวรรค์ยังไม่ทอดทิ้งข้า
หรือนี้..."

'เจ้าเป่าเพลงอะไรนะ เพราะนี่'

'ทำนองซิงผิง เมื่อก่อนในวันนี้ของทุกปีเสด็จ...ท่านแม่จะบรรเลงให้
ข้าฟัง'

'เมื่อก่อน? เดียวนี้นางไม่บรรเลงแล้วหรือ'

'นาง...ไม่อยู่แล้ว'

'หืม? ไม่เป็นไร ถึงอย่างไรเจ้าก็เฒ่าเป็นแล้วนี่ เอาอย่างนี้ดีหรือไม่
เจ้ายกไถ่อย่างของเจ้าให้ข้า วันหน้าข้าจะบรรเลงให้เจ้าฟังก็แล้วกัน'

...

ทั้งคนผู้ยืนนั่งอยู่ข้างหน้าต่างในตำหนักจี๋เทียนและคนผู้นั่งเจียบ
อยู่ข้างฉินในตำหนักเฟิงอิงต่างก็ทวนนึกถึงบทสนทนานี้ขึ้นมากะทันหัน
ภาพความทรงจำในอดีตฉายชัดขึ้นตรงหน้า

คืนหนาวในวันสิ้นปีที่พบกันครั้งแรกเมื่อยังเยาว์ ได้ต้นท้อเก่าแก่
ข้างกองไฟ เด็กหนุ่มผู้คมคายเจียบขมิ้มกับเด็กหญิงผู้หมัดจดยิ้มแย้ม
คืนนั้นพวกเขาอิงแอบกันเพื่อให้อุ่น สนทนาปราศรัยกันอย่างเบิกบานยิ่ง...

เวลานั้นพวกเขาเยาว์วัยไร้เดียงสา ต่างฝ่ายต่างเป็นคนแปลกหน้า
ที่พบกันครั้งแรกแล้วถูกชะตา เขาความรู้กว้างขวางกิริยานุ่มนวล จริงใจ
ไร้เล่ห์เหลี่ยม นางเฉลียวฉลาดรู้พลิกแพลง ตะกละขี้เล่น พวกเขาในตอนนั้น
ไม่แบ่งแยกเราเขา ไม่มีผลประโยชน์ได้เสียอย่างทุกวันนี้ ทะนุถนอม
กันและกัน รู้ใจกัน...

บทเพลงจบ เสียงฉินหยุดลงแล้ว วังลี้กั้วเวงคืนสู่ความเงียบสงัด
อีกครั้ง คนข้างหน้าต่างยังคงยืนเหม่อ คนข้างฉินแคว้งคว้างเลือนลอย

เหตุใดถึงจำได้ เหตุใดถึงบรรเลงออกมาในคืนนี้ ต่างฝ่ายต่างไม่รู้
หรืออาจเป็นต่างฝ่ายต่างรู้ดี แต่กลับไม่ยินดีจะยอมรับ?

เฟิงซือวันฟูปลงกับฉินด้วยใจแตกยับ ซุกหน้าเข้าในวงแขน ซ่อนไว้
ให้ลึก ทว่ากลับไม่อาจกดเก็บความเศร้าอาดูรที่เอ่อขึ้นจากกันบึ้งของหัวใจได้

วันวานไม่ว่าจะงดงามเพียงใดก็ไม่มีทางหวนกลับไปได้อีก วันหน้า

ไม่ว่าจะยากเข็ญหรือราบรื่นก็ไม่มีทางได้ร่วมเดิน กระทั่งความทรงจำซึ่ง
สลักฝังลงกระดูกเหล่านั้น เจ้ากับข้าในวันนี้ก็ไม่อาจครอบครองได้อีกแล้ว
ทำได้เพียงกลบฝัง หรือไม่ก็...โยนทิ้ง!

คำคืนเดียวกัน ช่วงเวลาเดียวกัน กันกลางด้วยขุนเขาสายน้ำ คืนด้วย
ป้อมปราการและศึกสงคราม ในเยียนเจิง* ก็มีผู้ตื่นตลอดคืนเช่นกัน

ก็! พู่กันวางลงบนแท่นอย่างแผ่วเบา มีอว้างกลับลงไปยังโตะที่ปู
กระดาศหยกใหม่ไว้ มือข้างนั้นประดุจสลักขึ้นจากหยกขาวด้วยความ
พิถีพิถัน เรียวยาวเกลี้ยงเกลา เปล่งประกายนุ่มนวลแวววาว สมบูรณ์แบบ
ทว่าไม่เหมือนจริง

"ในที่สุตก็เสร็จเสียที" อวิ๋ฮวนผ่นลมหายใจยาว ลุกขึ้นก้าวไปที่
ข้างหน้าต่าง ผลักบานหน้าต่างออก ลมเย็นสายหนึ่งก็บุกรุกเข้ามาในห้อง
อันอบอุ่น แต่พร้อมกันนั้นก็พาเอาอากาศสดชื่นเข้ามาด้วย

เขาหลับตา สูดอากาศบริสุทธิ์เย็นเยียบเข้าสู่ปอด แล้วความคิดอ่าน
ก็แจ่มใสขึ้น เมื่อแขนหน้าลืมหันตาก็เห็นม่านนงาเม็ดสนทุดๆใหม่ดำชั้นเลิศ
ดวงดาราเป็นดั่งตัวหมาก แยกกันทอประกายวิบวาม ส่องแสงสลัวรางให้
ผืนหล้า ป่าเขา และบ้านเรือน

"ดวงดาวเคลื่อนเข้าใกล้แล้ว การพบพานตามลิขิตกำลังจะเริ่มต้น"
น้ำเสียงเขาแผ่วพลีวเนิบนาบ นัยน์ตาใสดุจกระจก "หรืออาจเป็นการสิ้นสุด
ของทุกสิ่ง?" มุมปากผุดรอยยิ้มรางเลือนยากจับต้อง เขายืนเอามือโพล่หลัง
ราวรูปสลักหยกขาว ยืนอยู่นิ่งนาน มองการแปรเปลี่ยนของดาวบนท้องฟ้า
อย่างเยือกเย็น

* เยียนเจิง (砚城) กับเยียนเจิง (晏城) ของชิงโจวพ้องเสียงกัน แต่เป็นคนละเมือง

"อู่หยวน" เสียงทุ้มหนักแน่นดังขึ้น เมื่อหันไปก็พบหวงเฉาก้าวเข้ามา

"ไฉนยังไม่นอนเล่า" อวี้อู่หยวนถาม

"เข้านอนไปแล้ว แต่นอนไม่หลับ" เขาคลุมแค่เสื้อคลุมยาวตัวเดียว
ทับไว้บนชุดนอน เห็นได้ว่าเพิ่งลุกจากเตียง

"เจ็บแผลอีกแล้วหรือ" อวี้อู่หยวนขมวดคิ้ว บาดแผลจากศรในคราวนั้น
กระเทือนถึงภายใน เดิมควรพักฟื้นให้ดี ทว่าหวงเฉาวุ่นอยู่กับการศึก
ส่งผลให้อาการบาดเจ็บกลับมากำเริบหลายครั้ง ไม่อาจหายสนิทได้

"มิใช่" หวงเฉาตอบ เดินเข้าไปใกล้โต๊ะ แล้วสายตาก็ถูกอักษรที่หมึก
ยังไม่ทันแห้งบนโต๊ะดึงดูดไว้

"หวงเฉา นอกจากแผ่นดินแล้ว บางครั้งเจ้าก็ต้องคิดถึงสุขภาพ
ของตัวเองด้วย" อวี้อู่หยวนมองเขาด้วยความกังวล

แต่ชัดเจนว่าคำเกลี้ยกล่อมของอวี้อู่หยวนไม่เข้าสู่หูของหวงเฉาเลย
ความคิดของเขาจมดิ่งลงสู่อักษรบนกระดาษไปหมดแล้ว

อวี้อู่หยวนถอนใจอย่างเสียดาย ทอดสายตาไปยังเวียงฟ้า ทะเลสีหมึก
และหมู่ดาราไฟศาลสูงสุดลูกหูลูกตา

ความผันแปรในโลกล้วนลิขิตไว้ในนั้น สรรพสิ่งและสรรพชีวิตได้ผืนฟ้า
มีแต่ต้องเดินไปตามรอยของโชคชะตาเท่านั้นจริงละหรือ ไม่ว่าจะพากเพียร
เพียงใด คนกำหนดก็มีอาจสู้ฟ้าลิขิตได้เลยหรือ

ดาวฮ่องเต๋เอือก้าเนติขึ้นตามลิขิตฟ้าแล้ว ดาวขุนพลก็มาบรรจบกัน
ตามดวงชะตา การทะยานสูงและร่วงดับของดาวเหล่านั้นล้วนแต่เป็นไป
ตามหมากกระดานนั้นบนเขาซังหมิงหรือ สกูลอวี้ผู้ได้สมญาเป็นชาวฟ้า
อย่างพวกเขามีบทบาทเช่นไรกันแน่ในกลียุคที่ลมเมฆพลิกผันตลอดเวลา
อสูรผู้มีมือไม่เปื้อนโลหิต? ผู้ทรงธรรมที่ช่วยเหลือสรรพชีวิตและบุกเบิกยุค?

สิ่งเหล่านี้ขึ้นอยู่กับชะตาฟ้าลิขิตเท่านั้นหรือ

ฟ้าลิขิต?

เมื่อคิดถึงสองคำนี้ ดวงหน้าเฉยเมยของอวิฐหวนก็ผุดรอยยิ้มเยาะหยันเจือแววมซี้นสายหนึ่ง เขาหลับตาลงอย่างไร้เรียวแรง ปล่องให้กายใจดำดิ่งอยู่ท่ามกลางความเว้งว่างอันไร้ขอบเขต ทั้งหมดนี้มีใช้สิ่งที่คนทั้งหลายคอยมาขอความกระจ่างจากคนสกุลอวิฐหรือ และในเมื่อคนสกุลอวิฐได้รับการขนานนามว่าเป็นชาวฟ้า ก็ย่อมต้องแจ่มแจ้งในสิ่งเหล่านี้ดีที่สุด ทว่า...โชคชะตา...กลับเป็นสิ่งที่คนสกุลอวิฐอย่างพวกเขาเจ็บแค้นชิงชังที่สุด!

"ไม่แน่ว่าเจ้าต่างหากคือนายแท้จริงแห่งได้ห้ำ!" เสียงมันคงมีพลังของหวงเฉาพลันดังขึ้นในห้องอันเงียบสงัด ดวงตาสีน้ำตาลทองสุกใสนั้นกำลังจับจ้องคนข้างหน้าต่างด้วยแววจิตจ้า "คนสกุลอวิฐผู้รู้แจ้งในได้ห้ำ" หากคนสกุลอวิฐต้องการปฏิสนธิ์ก็เสมือนหยิบของในถุง ง่ายดายยิ่ง!"

อวิฐหวนหันไปมองเขา ในมือหวงเฉาคือม้วนกระดาษที่เขาเพิ่งเขียนเสร็จเมื่อครู่

" 'ปฐมบัญญัติหวงเฉา' ฉบับนี้ ในวันที่เจ้าขึ้นปราบดาภิเษกก็นำไปประกาศแก่ได้ห้ำได้" เขาเอ่ยเรียบๆ หมุนกายเดินกลับมาที่โต๊ะ คว้าม้วนกระดาษมาเก็บอย่างดี "เมื่อตั้งราชวงศ์ใหม่ เจ้าจงทำตามบัญญัติ..." เขาชะงักเล็กน้อย จากนั้นก็กล่าวต่อว่า "หรือบางที...เจ้าแค่เอาไว้อ้างอิงก็พอ"

"ข้าคิดว่าในโลกนี้ไม่มีผู้ใดจะเขียนได้สมบูรณ์แบบไปกว่าเจ้าอีกแล้ว ต่อให้เป็นชิงอ่องหรือยงอ่องก็ไม่มีทางทำได้" หวงเฉารับม้วนกระดาษที่อวิฐหวนยื่นให้พร้อมเอ่ยอย่างเปี่ยมไปด้วยความรู้สึก

อวิอุ้ยหวนกลับเสมือนไม่ยินยอม เขาเดินกลับไปข้างหน้าต่าง มองทะลุผ่านฟ้ารัตติกาลอันแว้งว่าง "ศักราชใหม่เริ่มต้นแล้ว ไม่รู้ว่าเมื่อใดหิมะบนยอดเขาซังหมั่งจะละลาย"

"เพียงขึ้นเขาซังหมั่งก็จะได้" หวงเฉาก้าวไปยืนเคียงเขาที่ข้างหน้าต่าง

"เขาซังหมั่ง...กระดานหมากบนเขาซังหมั่งหรือ" เสี่ยงอวิอุ้ยหวนไปรยลงในสายลมอย่างแผ่วเบา "ไม่แน่ว่าทิ้งไว้ให้เป็นหมากตายอาจจะดีกว่า"

49

ชาวฟ้าสกลอวี อาจารย์แห่งราชัน

วันที่สองของศึกราชใหม่ ประชาชนในนครหลวงยังมีทัศนคติจากงานฉลองปีใหม่อันรื่นเริงก็ได้ยินข่าวว่าชิงอ่องและยงอ่องจะเดินทางออกจากราชหลวง แม้จะเสียดาย ทว่าก็ทำได้เพียงรอสั่งอย่างอาลัยอาวรณ์เป็นการแสดงเจตนาในใจ ด้วยเหตุนี้วันนั้นตามถนนในนครหลวงจึงแน่นขนัดทั่วทุกสถานเบียดเสียดไปด้วยทวยราษฎร์ที่มาร่วมส่งอ่องทั้งสอง จนขบวนเสด็จได้แต่เคลื่อนไปอย่างเชื่องช้า

กว่าขบวนเสด็จของชิงอ่องและยงอ่องจะออกจากราชหลวงได้ก็ใกล้เที่ยง

"ดูท่าพวกเจ้าจะได้หัวใจของชาวบ้านมาอย่างเต็มเปี่ยม" ในราชรถกว้างใหญ่สะดวกสบาย จิวเวียมองผ่านผ้าม่านไปยังชาวบ้านที่ยังคงมองส่งด้วยสายตาอยู่ไกลๆ พร้อมกับเอ่ยล้อเลียนน้อยๆ "กล่าวกันว่าผู้ใดได้ใจประชาชนผู้นั้นได้ครองได้หล้า พวกเจ้าไม่มีหวังข้างหลังแล้ว"

"เฟิงเหว่ยแม้จะยังเยาว์ ทว่าด้วยฐานะของเขา ให้รักษาการในนครหลวงก็เหมาะสมที่สุด ไม่มีห่วงข้างหลังจริงๆ นั่นแหละ แต่ว่าผู้ที่ได้ใจประชานั้น เวลานี้หาใช่มีเขายกต้องเพียงผู้เดียวหรอกนะที่ทำได้ ยังมีผู้...เหนือกว่าเสียด้วยซ้ำ!" เฟิงซือวินถอนใจเล็กน้อย

"หืม?" จิวเวยกลกตกตา ในรอยยิ้มมีความนัยอันยากจะเข้าใจสายหนึ่งแฝงอยู่ "เจ้าหมายถึงอวิ์ฮวน?"

"คนสกุลอวิ์..." สายตาเฟิงซือวินเลื่อนลอยอยู่บ้าง

ก็อกๆ! ประตูถูกเคาะเบาๆ จากนั้นเสียงของสวีวนก็ตามมา "ฝ่าบาท ยงฮ่องทรงบัญชาให้กระหม่อมนำกระดาศม้วนนี้มาถวายให้พระองค์"

"เข้ามาเถิด"

ลิวอวินและอู๋เม่ยนางกำนัลที่ตามเสด็จเลิกลำทางซ้ายขวาคนละด้าน แล้วเปิดประตู จากนั้นสวีวนก็ก้มศีรษะก้าวเข้ามา ราชรถกว้างเป็นพิเศษ ลาดพรมผ้าแพรหนา มีตั่งนุ่ม โต๊ะเล็กจัดเรียงอยู่ เหมือนห้องเล็กประณีตอันอบอุ่น

"นั่งสิ"

เฟิงซือวินรับม้วนกระดาศที่สวีวนยื่นให้ ทางหนึ่งกางออก อีกทางก็ทำทำให้สวีวนนั่งลง ส่วนจิวเว่ยที่นั่งอยู่อีกฝั่งของตั่งก็รินชาร้อนให้สวีวน เขารับมาพร้อมกล่าวขอบคุณ

"สมแล้วที่เป็นคนสกุลอวิ์!" เฟิงซือวินอ่านม้วนกระดาศ ยิ่งอ่านยิ่งตะลึงพรึงเพริด "อย่าว่าแต่อัจฉริยะระดับหวงเฉาเลย ต่อให้เป็นผู้ที่แค่พอมีสามารถอยู่บ้างก็เป็นเหนือหัวผู้ปรีชาได้!"

ไฉ่ยินดังนั้น สามสี่คนในรถก็อดหันไปหานางมิได้ ช้องใจนึกว่า

ในกระดาม้วนนั้นเขียนสิ่งใดไว้ จึงกระทำให้นางสะท้อนใจถึงเพียงนี้

"พวกเจ้าก็อ่านดูเถิด" เฟิงซือวินส่งม้วนกระดาม้วนในมือให้

จิวเว่ยรับม้วนกวาดตาผ่านอย่างรวดเร็ว แต่แล้วก็แค้มบางๆ ก่อนจะยื่นต่อให้สวีวน "อวิู้หฺยวน...คนสกุลอวิู้มีความสามารถระดับนี้ทำให้เรื่องแปลก"

ทว่าเมื่อสวีวนอ่านแล้วกลับสีหน้าแปรเปลี่ยน เขาจ้องมองม้วนกระดาม้วนในมือด้วยอาการตกตะลึง

ลิวอวี่นและอู๋เม่ยที่อยู่ด้านข้างเห็นปฏิกิริยาเขาเป็นเช่นนี้ก็นึกอยากรู้ขึ้นมาเช่นกัน ทว่าพวกนางเป็นเพียงนางกำนัลเล็กๆ ไม่อาจเข้าไปสอดเรื่องบ้านเมืองได้ ดังนั้นจึงได้แต่อดทน เฟิงซือวินสังเกตเห็นสีหน้าพวกนางจึงพยักหน้าน้อยๆ เป็นเชิงให้อ่านได้ ทันทีที่ทั้งสองได้รับอนุญาตก็ก้าวเข้าไปประจบซ้ายขวาของสวีวน เมื่ออ่านถ้อยความบนกระดาม้วนแจ่มแจ้งแล้วก็ตกตะลึงไปเช่นกัน

"ดูจากกระดาม้วนนี้ ประโยคที่ว่า 'ขอเพียงคนสกุลอวิู้ยืนอยู่ฝั่งเจ้า เจ้าก็คือนายแห่งใต้หล้า!' นั่นก็มีใช้คำกล่าวเลือนลอยเป็นอันขาด!" ในน้ำเสียงเฟิงซือวินมีทั้งความสะทกสะทอนและนับถือ ยังมีเศษเสี้ยวแห่งความเศร้าเร้นอยู่ด้วย "สถานการณ์ยังไม่แน่ชัด เขากลับกำลังก่อร่างสร้างราชวงศ์ใหม่แล้ว...อวิู้หฺยวนตัวดี!"

"สิ่งนี้...ได้มาได้อย่างไรกัน" สวีวนผู้เือกเย็นแต่โอบอ้อมนั้นก็ไมอาจข่มกลั้นอารมณ์ตื่นเต้นของตนได้

"ย่อมเป็นผลงานของยงอ๋อง" เฟิงซือวินเอ่ยเสียงแผ่วเบา "กระทั่งของของอวิู้หฺยวนก็ยังเอามาได้ ข้ามิอาจไม่เลื่อมใส คิดว่าโลกนี้คงไม่มีสิ่งที่เขาไม่รู้ มีแค่ว่าเขาต้องการรู้หรือไม่เท่านั้นเอง"

"หรือยังอ๋องยินดีใช้ของของอวิ์อุ้ยหววน?" จิวเวยกลับไปไม่มีใครจะเห็นพ้อง

"จิวเวยเห็นเช่นไรหรือ" เฟิงซือวินไม่ตอบแต่ย้อนถาม

"ไร้ช่ของโหว" จิวเวยสรุปในประโยคเดียว

"หืม?" เฟิงซือวินได้ยินก็ยิ้ม หันหน้าไปหาสวียวน "แล้วสวียวนเล่า
เห็นเป็นเช่นไร"

"กระหม่อมเป็นทหาร ไม่เข้าใจเรื่องการบริหารบ้านเมืองนัก แต่..."
สวียวนก้มอ่านม้วนกระดาษในมือ สายตาเย็นชาเปล่งประกายเร่าร้อน
อย่างหาได้ยาก เขายังไม่รู้ตัวว่าตนกุมม้วนกระดาษไว้เสียแน่น รวากับ
เกรงว่ามันจะพลันลอยหายไป "กระดาษม้วนนี้กล่าวถึงครรลองแห่ง
การครองเมืองไว้ครบถ้วน ขอเพียงปฏิบัติตามก็จะเป็นเหนือหัวผู้ปรีชา"

"อืม" เฟิงซือวินพยักหน้า ส่งสัญญาณให้เขากล่าวต่อไป

สวียวนใคร่ครวญชั่วคราวก่อนเอ่ยว่า "หากเปรียบราชวงศ์หนึ่งๆ เป็นสูตร
เช่นนั้นแล้วเมื่อแรกก่อตั้งก็เป็นเพียงก่อกระดูกขึ้นโครงให้อสูตร ทว่าสิ่งที่
เขียนในม้วนกระดาษนี้เป็นการหลอมสร้างเส้นเอ็นและเลือดเนื้อ เมื่อ
การหล่อหลอมนี้สำเร็จเมื่อใด ราชวงศ์ที่มีรากฐานมั่นคง ยิ่งใหญ่แข็งแกร่ง
จะถือกำเนิดขึ้นอย่างแท้จริง!" ขณะกล่าว เขาก็มอบม้วนกระดาษคืนให้
อย่างนอบน้อม

เฟิงซือวินรับมา สายตาจับอยู่ที่อักษรบนกระดาษอีกครา ล่วงไป
ครึ่งค่อนวันถึงได้ถอนใจเอ่ยว่า "หกร้อยกว่าปีก่อน ฮ่องเต้เวยเลียตี้
เคยตรัสไว้ว่า 'เราได้เป็นนายแห่งใต้หล้า เป็นความชอบของอวิ์ซือโดยแท้!'
วันนี้ันพบว่าพวกเราได้ประจักษ์แล้ว วาจานี้สัตย์จริงไม่กลวงเปล่าเลย"

"ฝ่าบาท อวิ์อุ้ยหววนผู้นี้...คนสกุลอวิ์ที่พระองค์ตรัสถึงมีความเป็นมา
เยี่ยงไรกันแน่เพคะ" อุ๋เม่ยตั้งปู่จางด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ลิววี่วันที่อยู่ด้านข้างได้ยินดังนั้นก็มองอู๋เมย์คราหนึ่ง ทำท่าจะส่งเสียง แต่แล้วก็ยังไว้

เฟิงซือวี่นเหลือบมองอู๋เมย์กับลิววี่น ยิ้มจางๆ "คนสกุลอวี่เก็บตัว ไม่ออกสู่โลกภายนอกมาหลายร้อยปีแล้ว ก็ควรอยู่ที่เจ้าจะไม่รู้จัก" ว่าแล้ว นางก็ทอดถอนใจเบาๆ "ได้หล้านี้คงมีน้อยคนนักที่จะจดจำคนสกุลอวี่ได้ ทว่าในฐานะทายาทแห่งอ่องทั้งเจ็ด ย่อมจดจำรลึกลูกอยู่ในใจ!"

อู๋เมย์ได้ฟังดังนั้นก็อดเบิกตากว้างมิได้ ส่วนลิววี่นและสวี่ยวน ซึ่งแม้จะเคยได้ยินชื่อสกุลอวี่ แต่ก็ไม่แจ่มแจ้งถึงที่มาที่ไป จึงพากันมอง เฟิงซือวี่น มีแค่จิวเวียที่ยังคงจิบชาอย่างเยือกเย็น แวดตาสุม มองอารมณ์ ไม่ออกแม้เศษเสี้ยว

"ชาวต้าตงทุกคนต่างรู้ว่าจักรวรรดิต้าตงก่อตั้งขึ้นโดยอ่องเต๋เวียเลียดี้ นามว่าตงสื่อชิว และอ่องทั้งเจ็ด หวงที่ นิ่งจิ้งหยวน เฟิงจี้ ไป้อัหม่า ฮวาจิงไถ เฟิงตู่อิ่ง หนานเพียนเยวี่ แปดคนร่วมกัน แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่าเบื้องหลัง แปดคนนี้ยังมีอีกผู้หนึ่ง...ชาวฟ้าอวี่เหยียนเทียน เขาคืออาจารย์ของคนที่ทั้งแปด เรียกได้ว่าหากปราศจากเขาก็จะไม่มิตงสื่อชิวและไม่มีอ่องทั้งเจ็ด ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงจักรวรรดิต้าตง!" เฟิงซือวี่นเอ่ยถึงตรงนี้ก็พอนลมหายใจ แหงนหน้ามองเพดานรถ "ทั้งแปดยกย่องอวี่เหยียนเทียนเป็น 'อวี่ซือ' และ ลูกหลานของเขาก็สืบทอดเจตนารมณ์ของเขา คอยช่วยเหลืออ่องเต๋ไท่ซิงตี้ อ่องเต๋ซิ่นหนิงตี้ อ่องเต๋เจิงคังตี้ต่อมาเป็นลำดับ ด้วยเหตุนี้สกุลอวี่จึงได้สมญา เป็น 'ตี้ซือ (อาจารย์แห่งอ่องเต๋)' คนสกุลอวี่จะช่วยเหลือแต่อ่องเต๋เท่านั้น นี่เป็นเรื่องที่รู้กันโดยไม่ต้องเอ่ยในหมู่เชื้อพระวงศ์แซ่ตงและตระกูลอ่อง แห่งแคว้นทั้งเจ็ด อวี่อู๋หยวนก็คือคนสกุลอวี่ที่ว่านี่"

"ที่แท้สกุลอวี่ก็ล้าเลิศถึงเพียงนี้!" อู๋เมย์ขึ้นชม

คำชมของนางเพิ่งเปล่งออกก็ได้ยินเสียง 'ฮิ' เบาๆ เป็นจิวเวยที่ส่งเสียง
 เฟิงซือวันเอียงศีรษะมองจิวเวย ในแวตามีแววอ่อนโยนและรู้สึกผิด
 อยู่จางๆ จากนั้นนางก็โบกมือ "พวกเจ้าออกไปก่อนเถิด"

สวียวน อู๋เม่ย ลิววู้นได้ยินดังนั้นก็เข้าใจ พวกมันลุกถอยออกไป
 นอกรถ

"จิวเวย" เฟิงซือวันกระซิบเรียกเขา

จิวเวยหัวเราะเสียงเฟื่อนออกมาคราหนึ่ง "ข้าไม่เป็นไร เจ้าไม่ต้องห่วง"

เฟิงซือวันเอื้อมมือไปกุมมือจิวเวยที่วางอยู่บนโต๊ะโดยไม่เอ่ยคำ

จิวเวยกุมกลับ มือของทั้งสองอบอุ่น เมื่อจับกุมกันก็ให้ความรู้สึกอุ่นใจ
 "ยังอ่องออกเดินทางตั้งแต่เริ่มขึ้นปีใหม่ เป็นเพราะอู๋อู๋หยวนใช่หรือไม่"

"อืม" เฟิงซือวันพยักหน้า สายตาจับอยู่ที่ม้วนกระดาษ "ด้วย
 ความสามารถของอู๋อู๋หยวน ไม่เกินสองเดือนประชาชนในเมืองทั้งหลาย
 ที่จื่ออ่องยึดครองอยู่จะต้องมอบใจให้เขาเป็นแน่ และก็จะถวายความภักดี
 ให้จื่ออ่องเพราะเขา ถึงเวลานั้นคุณธรรมยิ่งใหญ่ที่เรายกมาเป็นข้ออ้างก็จะ
 กลายเป็นเงาเลือนราง ต่อให้...สุดท้ายแบ่งได้หล้าออกเป็นสอง ก็เป็น
 ความพ่ายแพ้อยู่ดี!"

จิวเวยเผยอมุมปาก "ยังอ่องมั่นใจว่าจะเอาชนะอู๋อู๋หยวนได้?"

เฟิงซือวันไม่ตอบ แต่ยกมือเปิดหน้าต่าง มองทิวทัศน์แห่งแล้งเดี๋ยวดย
 ด้านนอก

จิวเวยก็มีได้คาดคั้น หันมามองม้วนกระดาษแล้วเอ่ยว่า "เมื่อยังอ่อง
 ได้ของสิ่งนี้มาแล้ว เขาจะใช้มันหรือไม่"

"ไม่หรอก" คราวนี้เฟิงซือวันกลับตอบได้รวดเร็ว

"เหตุใดเล่า" จิวเวยเลิกคิ้ว

เฟิงซือวิน⁺หรือตาลงเล็กน้อย มุมปากเผยยิ้มบางๆ ที่คล้ายมีคล้ายไม่มี "แม้เขาจะชอบหยิบยืมมือผู้อื่นทำงาน แต่หนึ่งเขาจะไม่ใช้ของของอู่ฮู่ยวนเด็ดขาด นี่คือการหยิ่งทะนงของราชัน!"

"ความหยิ่งทะนงของราชัน" จิวเว่ยหรือตาทวนคำหนึ่งคำรบพร้อมกับยิ้มจาง จากนั้นก็ทำสีหน้าจริงจัง มองเฟิงซือวิน "เจ้ากับยงอ๋อง...จนบัดนี้เจ้าก็ยังมิได้อธิบายกับเขาถึงกองทัพวายุเมฆาห้าหมื่นที่ไหล่ออกมาจากอากาศนั้น ส่วนเขาก็มิได้อธิบายสาเหตุที่มาถึงภูเขาลู่ชิงช้า พวกเจ้าทำเช่นนั้น...จะดีหรือ"

เฟิงซือวิน⁺ไม่ตอบ เอาแต่ทอดสายตามองไปยังลำเนารกร้าง

"ซีเออร์?" จิวเว่ยถอนใจแผ่วเบา

เฟิงซือวินยังคงเงียบงัน ล่องไปเป็นนาน ในรถถึงมีเสียงแผ่วๆ ของนางตั้งขึ้นว่า "สำหรับพวกเรา คำอธิบาย...ไม่จำเป็น...อีกแล้ว"

ช่วงเช้าตรู่อากาศเย็นจัด ลมเหมันต์หนาวเยือก ยามพัดผ่านก็บาดผิวจนแทบดูจะมีดน้ำแข็ง

กองทัพวายุเมฆาและกองทัพปีกกาฟเคลื่อนทัพอย่างรวดเร็วด้วยท่วงท่าผ่องคลไล เสียงก๊อบทำอาชาพร้อมเพรียง เกราะหมวกกระทบกันเกราะกร่าง อาทิตยสีแดงซึ่งลอยสูงอยู่บนฟ้าทอรัศมีอ่อนจาง เคลือบลงบนเกราะดำเงินอย่างแผ่วเบา สะท้อนประกายวิบวาว หากมองแต่ไกลก็ประจักษ์ทัพสวรรค์ที่บาตรอาอยู่ปลายฟ้า

ในรถม้าคันหนึ่งที่อยู่ปลายขบวน เหรินชวนอู่กำลังอ่านตำราพิชัยสงคราม อ่านอย่างตั้งอกตั้งใจยิ่ง รวากับทั้งร่างดำดิ่งลงสู่หนังสืออารมณ์สงบนิ่ง ทว่าดวงมู่เหวินเชิงและเฮ่อชู่กู่กลับนั่งกระวนกระวาย

สุดท้ายตวนมู่เหวินเชิงก็ทำลายความเงิบในรถขึ้นก่อน "ชวนอวี"
 เหรินชวนอวีจะสาายตาจากตำรา "พวกเจ้ามีอันใดจะกล่าวกับข้าหรือ"
 คำถามตรงไปตรงมาอันหาได้ยากนี้ทำให้เฮ่อชีชูและตวนมู่เหวินเชิงอึ้ง
 ต่อมาทั้งสองก็สบตากันคราหนึ่งแล้วมองเขา ทำท่าจะเอ่ยคำแล้วก็ยั้งไว้
 "ลำบากใจจะเอ่ยปากหรือ" เหรินชวนอวียิ้มน้อยๆ ดวงตาเปี่ยมแว
 เข้าใจ

"ชวนอวี ข้าว่าเรื่องชิงอ่อง เจ้าอย่าได้สอดมือจะดีกว่า ให้ฝ่าบาท
 ทรงตัดสินพระทัยเองก็พอ" เฮ่อชีชูเอ่ยอย่างใคร่ครวญ

เหรินชวนอวีมองคนทั้งสอง หัวเราะเบาๆ "ไม่แค่พวกเจ้าสินะ เฉียวจิ้น
 กับชวนอวีนก็คงอยากเอ่ยคำนี้เช่นกัน" เขาปิดตำรา สีหน้าจริงจัง "เรื่องนี้
 พวกเจ้าไม่ต้องยุ่ง ข้ายอมมีเหตุผลของข้า!"

เฮ่อชีชูขมวดคิ้ว "เจ้าไม่รู้สิหรือว่าเจ้ารีบร้อนเกินไป"

"รีบร้อนเกินไป? หึ!" เหรินชวนอวีแค้นเสียง รอยยิ้มหยันผุดขึ้นบน
 ใบหน้า "หรือจะรอจนสถานการณ์ชัดเจนแล้วค่อยลงมือ? ถึงตอนนั้นทุกอย่าง
 ก็สายไปแล้ว!"

"ชวนอวี สิ่งที่เจ้าคิดอาจจะเป็นการกังวลเกินเหตุไปเองเท่านั้น"
 ตวนมู่เหวินเชิงออกปากเกลี้ยกล่อมด้วยอีกคน "ตั้งแต่ต้นจนจบชิงอ่อง
 หาเคยมีจิตคิดเป็นอื่นไม่ กลับเป็นพวกเราที่เอาแต่..."

"เหวินเชิง กลางกลียุคอย่าได้ใจอ่อนกับเรื่องหุยมหิมเหมือนสตรี!"
 เหรินชวนอวีขัดจังหวะเขา "หากชิงอ่องมีใจเดียวกับฝ่าบาทจริง เช่นนั้น
 จะอธิบายเรื่องกองทัพอูเมมาห้าหมื่นที่โผล่ออกมาอย่างไร"

ตวนมู่เหวินเชิงและเฮ่อชีชูนึกถึงทหารวายุเมมาห้าหมื่นนาย
 ที่ปรากฏตัวขึ้นจากความว่างเปล่าก็ชะงักไปเช่นกัน ทว่าเมื่อนึกถึง

โคกนาฏกรรม ณ เขาลัวอิงในวันนั้นแล้ว ก็รู้สึกว่าการปล่อยให้เหรินชวนอวี กระทำเช่นนี้ต่อไป เก่งกว่าภายนอกหน้าจะเกิดสถานการณ์ที่ย่ำแย่และยากจะ กอบกู้ยิ่งกว่านี้

เหรินชวนอวีไม่รอให้พวกเขาส่งเสียงก็กล่าวต่อไปว่า "พวกเจ้า อย่าได้ลืมเสียแล้วว่าเดิมทีนางก็เป็นอ่องแห่งแคว้น สิ่งทีนางครอบครอง เดิมทีทัดเทียมกับฝ่าบาท ได้หล้าสงบรราบคาบลงวันใด ไม่ว่าชื่อเสียงหรือ อิทธิพลของนางก็มีแต่จะยิ่งใหญ่แข็งแกร่งกว่าเก่า ถึงตอนนั้นหากเกิดเหตุ เหลือคาดอีก..." เขากำหมัด น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นเย็นชา "ใช้อดีตเป็นบทเรียน! ถ้าคราวนั้นฮ่องเต้จริงดีมีได้มอบอำนาจมากมายปานนั้นให้หวนตี้ ไม่ให้ เขารับหน้าที่สำคัญ มิให้เขาสร้างความชอบมากมายจนเขาโดดเด่นที่สุด อยู่ผู้เดียว หวนตี้หรือจะมีผลงานมากจนกระเทือนนายได้ มีหรือจะถึงขั้น ฟื้นฟูแผ่นดินเอง! ฉะนั้น...ข้าจะกำจัดความเป็นไปได้ทั้งหมดตั้งแต่ยังไม่เกิด!"

ประโยคสุดท้ายเย็นเยียบเด็ดขาด

เมื่อตวนมู่เหวินเชิงและเฮ่อชู่ซู่ได้ฟังดังนั้นก็อยากจะได้แย้ง แต่ก็ รู้สึกว่าเขากล่าวมีเหตุผลอยู่บ้าง ทว่าก็ไม่อาจเห็นด้วยกับพฤติกรรมของเขา

เจียงบันอู่ครู่ใหญ่ เฮ่อชู่ซู่จึงเอ่ยว่า "ชวนอวี เจ้ากับข้าติดตามฝ่าบาท มาสิบกว่าปี พระองค์ทรงเป็นคนระดับใด เราต่างประจักษ์ดี จากคราวก่อน ก็เห็นได้ถึงความรู้สึกที่ทรงมีต่อชิงอ่อง ฉะนั้น..."

"ก็เพราะเหตุนี้!" เหรินชวนอวีขัดขึ้นฉับพลัน เสียงทุ้มต่ำ สายตาเย็นชา "สิ่งที่ทำให้ข้าไม่อาจวางใจจริงๆ ก็คือนางมีอิทธิพลต่อฝ่าบาทมากเกินไป! สตรีมีอิทธิพลต่อบุรุษสักคนไม่นับเป็นอันใดได้ แต่ฝ่าบาททรงมิใช่บุรุษ สามัญ ฝ่าบาทคืออ่อง! นับแต่โบราณมาเหนือหัวองค์ใดอยู่ใต้อิทธิพลสตรี หากมิใช่ทำให้ระเบียบบริหารวุ่นวายก็คือล้มเหลวชื่อเสียงย่อยยับ จากนั้นก็

พาเอาราชสำนักล่มจมไปด้วยกัน!"

วาจานั้นกระทำให้นวนมู่เหวินชิงและเฮ่อชี่ชู่ต้องครั่นคร้าม

เดือนอ้าย วันที่เจ็ด สองทัพใหญ่จากเหนือได้มาพบกันที่ท่าตงตัน (เป็กบูรพา) บุคคลสำคัญที่หัวปฐพีจับตามองล้วนแต่รวมตัวกัน ณ สถานที่แห่งนี้

ท่าตงตันหาใช่สถานที่ซึ่งมีภูมิประเทศลาดชันอันตราย และก็มิใช่สถานที่ซึ่งมีทิวทัศน์งามตา เป็นเพียงท่าข้ามพาภรรมาดาที่อยู่ริม 'ทะเลสาบซังโยว (ปกไผศาล)' ความอุดมสมบูรณ์ของทะเลสาบซังโยว เป็นสาเหตุให้ท่าข้ามนี้มีผู้คนมาตั้งถิ่นฐาน กลายเป็นเมืองขนาดเล็ก ทว่าบัดนี้กลับเห็นเพียงท่าข้าม ปราศจากร่องรอยมนุษย์ เพราะเมื่อชาวบ้านได้ข่าวว่าทัพใหญ่เคลื่อนมาถึงก็พากันอุ้มลูกจูงหลานหนีไปไกลตั้งนานแล้ว

แม้ท่าตงตันนี้จะเห็นเพียงท่าเล็กๆ แต่บัดนี้มันเป็นตำแหน่งที่สองทัพต้องยึดให้เป็นของตนให้จงได้ เพราะเมื่อข้ามทะเลสาบซังโยวนี้ไปก็จะเป็นเมืองซังชู่ และเมืองซังชู่ผู้นั้นอยู่ติดเขาซังหมิง มีทางหลวงเพียงสายเดียว ในปัจจุบันที่มุ่งหน้าสู่เขาซังหมิง!

กาลก่อนเมื่อฮองเต้เวยเลียตี้เดินทางขึ้นไปยอดเขาซังหมิง เขาเคยเอ่ยขึ้นชมว่า 'แห่งนี้สามารถประคองดาวเดือน ก็ลงสามารถคว่ำขุนเขาสายน้ำ ควรขนานนามเป็นราชัน!'

ด้วยเหตุนี้เขาซังหมิงจึงได้สมัญญาเป็น 'ราชันแห่งขุนเขา'

เพิงหลันซีและหวงเจาต่างก็เร่งเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน ประสงค์จะยับยั้งไม่ให้อีกฝ่ายลุถึงท่าตงตัน ทว่าประหนึ่งเป็นเจตนาสวรรค์ สองทัพจึงเดินทางมาถึงท่าตงตันพร้อมกัน

หากหมายขึ้นซึ่งหมั่ง ต้องได้ซึ่งชุก่อน นี่คือสิ่งที่สองฝ่ายต่างเข้าใจ
ตรงกัน

ศึกชิงปฐพีดำเนินมาถึงเวลานี้ ต่างฝ่ายต่างได้แผ่นดินมาคนละครึ่ง
ต่างฝ่ายต่างรู้ว่าไม่ว่าในด้านใดอีกฝ่ายก็ทัดเทียมกับตน เช่นนั้นที่เหลือก็คือ
พบกันบนยอดเขาซึ่งหมั่ง ดูว่าผู้ใดคือนายที่แท้จริงแห่งได้ห้ำ!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3qr1l6R>